

ROBERT K. McIVER

**“PASTURA LES
MEVES OVELLES”**
1a i 2a EPÍSTOLES DE PERE

ROBERT K. McIVER

**“PASTURA LES
MEVES OVELLES”
1a i 2a EPÍSTOLES DE PERE**

**Guia d’Estudi de la Bíblia
(Lliçons de l’Escola Sabàtica)**

Edició abril-juny 2017

“Pastura les meves ovelles”

1a i 2a Epístoles de Pere

Guia d'Estudi de la Bíblia

(Lliçons de l'Escola Sabàtica)

Edició per a Adults

Abril-juny 2017

Autor

Robert K. McIver

Director general

Clifford Goldstein

Director

Marcos G. Blanco

Traducció a l'espanyol

i redacció editorial

Walter E. Steger

Disseny

Ivonne Leichner

Traducció (no autoritzada)

Joan Rosique Riudoms

(A partir de l'edició en espanyol d'Editorial Safeliz:

ROBERT K. MCIVER: *“Apacienta mis ovejas”*. 1 y 2 Pedro

Guía de Estudio de la Biblia [Lecciones de la Escuela Sabática].

Edición para Maestros, Abril-junio de 2017.

Colmenar Viejo [Madrid]: Editorial Safeliz, S.L.)

Pàgina web de l'edició en català

<http://www.recursosbiblics.com/>

SUMARI

Introducció. PASTURAR LES OVELLES	7
Clau d'abreviatures	9
Bibliografia	10
1. La persona de Pere	11
2. Una herència incorruptible	18
3. Un sacerdoci reial	25
4. Relacions socials	32
5. Viure per a Déu	39
6. Patir per Crist	46
7. Líders servents	53
8. Jesús en els escrits de Pere	60
9. Ésser qui un és	67
10. Profecia i Escriptures	74
11. Falsos mestres	81
12. El dia del Senyor	88
13. Principals temes d'1 i 2 de Pere	95

INTRODUCCIÓ

PASTURAR LES OVELLES

Atès que el nostre estudi d'aquest trimestre es centra en les epístoles 1 i 2 de l'apòstol Pere, estarem llegint les paraules d'algú que va estar amb Jesús en la majoria dels moments importants del seu ministeri. Pere també va arribar a ser un líder prominent entre els primers cristians. Aquests factors, per si sols, fan que valgui la pena llegir les seves epístoles. No obstant això, aquestes cartes cobren un interès addicional atès que estaven dirigides a esglésies que vivien temps difícils: enfrontaven persecució des de fora, i el perill de falsos mestres que sorgirien des de dins.

Pere adverteix que, entre les coses que aquests falsos mestres han de promoure, estarà el dubte pel que fa a la segona vinguda de Jesús. “On és la promesa del seu adveniment?”, diràn, “perquè d'ençà que els pares s'adormiren, tot continua igual que al començament de la creació” (2 Pere 3:4, *SBT*). Avui, gairebé dos mil anys després, coneixem la realitat d'aquesta acusació, oi?

A més de l'advertència de Pere sobre els falsos mestres, el patiment que enfrontaven les esglésies és un tema recurrent en les seves epístoles. Aquests patiments, diu Pere, reflecteixen els patiments de Jesús, qui va prendre els nostres pecats sobre el seu cos quan va morir en la Creu (1 Pere 2:24). Però les bones noves són que la mort de Jesús va portar ni més ni menys que la llibertat de la mort eterna causada pel pecat, així com una vida de justícia ara i aquí en aquells que confien en ell (1 Pere 2:24).

Pere diu que Jesús no només va morir pels nostres pecats sinó també tornarà a la Terra i portarà el judici de Déu (2 Pere 3:10-12). Pere emfatitza el fet que l'expectativa de judici hauria de tenir implicacions pràctiques importants en la vida del creient. Quan Jesús torni, destruirà tot pecat i netejarà la Terra amb foc (2 Pere 3:7). Llavors, els cristians rebran l'herència que Déu ha estat reservant per a ells en el cel (1 Pere 1: 4).

Pere té paraules summament pràctiques sobre com haurien de viure els cristians. Primer i més important de tot, els cristians haurien estimar-se els uns als altres (1 Pere 4: 8). Pere resumeix el seu argument dient: “Finalment, *sigueu* tots unànimes, comprensius, estimeu els germans, *sigueu* compassius, amables” (1 Pere 3:8, *SBT*).

Les epístoles de Pere també són una proclamació fervent de l'evangeli, el missatge central de tota la Bíblia. Després de tot, si hi ha algú que coneix la gràcia salvadora del Senyor, aquest és Pere. Aquest Pere, que tan oberta i crassament va negar al seu Senyor (fins i tot amb malediccions), dient: “No conec aquest home” (Mateu 26:74), és el mateix a qui Jesús més tard va dir: “Pastura les meves ovelles” (Joan 21:17, *SBT*). Aquestes dues epístoles són un exemple que Pere va fer exactament això: va nodrir les ovelles del Senyor.

I, per descomptat, qualsevol part d'aquest pasturatge inclourà la gran veritat de la salvació per la fe en Crist, un tema que tan poderosament va proclamar el seu company de feina, l'apòstol Pau. Aquesta és la veritat de la gràcia de Déu; i Pere ho sabia no només per teoria, o com una doctrina, sinó perquè havia experimentat en carn pròpia la realitat i el poder d'aquesta gràcia.

Tal com va escriure Martí Luter en el seu comentari sobre Pere: “Per tant, aquesta epístola de Sant Pere és un dels més grans llibres del Nou Testament, i és l'evangeli veritable i pur. Doncs Pere també fa el mateix que Pau i tots els evangelistes, en inculcar la veritable doctrina de fe, com ens ha estat donat Crist, qui lleva els pecats i ens salva” (*Commentary on the Epistles of Peter and Jude*, pàgs 2, 3).

Jesús li va dir a Pere que pasturés les seves ovelles. Nosaltres estem entre aquestes ovelles. Alimentem-nos.

Robert K. McIver va créixer a Nova Zelanda i va treballar durant la major part de la seva carrera al Col·legi d'Avondale, Austràlia, on ensenya Bíblia i Arqueologia. És autor de diversos llibres, entre els quals es troben The Four Faces of Jesus [Els quatre rostres de Jesús] i Beyond the Da Vinci Code [Més enllà del codi Da Vinci].

CLAU D'ABREVIATURES

BA	<i>La Biblia de las Américas</i>
BCI	<i>Biblia Catalana Interconfessional</i>
BEC	<i>Bíblia Evangèlica Catalana, “La Bíblia del 2000”</i>
BM	<i>La Biblia [dels monjos] de Montserrat</i>
CC	<i>El camino a Cristo</i>
CM	<i>Consejos para los maestros</i>
CT	<i>Cristo triunfante</i>
DHH	<i>La Biblia, versió Dios Habla Hoy</i>
DTG	<i>El Deseado de todas las gentes</i>
FO	<i>Fe y obras</i>
GC	<i>La gran controvèrsia*</i> [Edició en català d' <i>El conflicto de los siglos</i> . Safeliz, 2013]
HAp	<i>Los hechos de los apóstoles</i>
HHD	<i>Hijos e hijas de Dios</i>
MS	<i>Mensajes selectos, 3 volums</i>
NTV	<i>La Biblia, versió Nueva Traducción Viviente</i>
NVI	<i>La Biblia, versió Nueva Versión Internacional</i>
PP	<i>Patriarcas y profetas</i>
PVGM	<i>Palabras de vida del gran Maestro</i>
RV 1909	<i>La Santa Biblia, versió Reina-Valera 1909</i>
RVR	<i>La Santa Biblia, versió Reina-Valera 1960</i>
RVR 2000	<i>La Santa Biblia, versió Reina-Valera 2000</i>
RVR 2015	<i>La Santa Biblia, versió Reina-Valera 2015</i>
SBT	<i>La Santa Biblia, versió de la Societat Bíblica Trinitària[#]</i>
TI	<i>Testimonios para la iglesia, 9 volums</i>
TLA	<i>La Biblia, versió Traducción en Lenguaje actual</i>

*Les cites bíbliques són reproduïdes, a no ser que es digui el contrari, de la Bíblia Evangèlica Catalana, “La Bíblia del 2000”.
Institució Bíblica Evangèlica de Catalunya, 2000 (2a ed.).*

En la transcripció de les cites bíbliques de l'Antic Testament, s'ha utilitzat “Jehovà” en substitució de “el Senyor” i “Jahveh”.

---

* WHITE, ELLEN G. *La gran controvèrsia*. Colmenar Viejo (Madrid, España): Editorial Safeliz, 2013. ISBN: 978-84-7208-462-9.

La Santa Biblia, editada per la Societat Bíblica Trinitària. <http://www.societatbiblicatrinitaria.cat>. Londres: Tyndale House, 2009. ISBN: 978-1-86228-359-6.

BIBLIOGRAFIA

1 Peter, Baker Exegetical Commentary on the New Testament. Grand Rapids, Mích.: Baker Academic, 2005.

LUTHER, MARTIN. *Commentary on the Epistles of Peter and Jude*. Grand Rapids: Kregel Publications, 1982.

Pliny Letters. Londres: William Heinemann, 1915.

Tratado de teología adventista del séptimo día. Buenos Aires: ACES, 2009.

VINE, W. E. *Diccionario Expositivo de palabras del Nuevo Testamento*. Nashville: Editorial Caribe, 1999.

LA PERSONA DE PERE

Dissabte 25 de març

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Lluc 51-11;
Mateu 16:13-17; 14:22-33; Lluc 22:31-33, 54-62 Gàlates 2:11-14.

PER MEMORITZAR:

“Però, veient la força del vent, va agafar por, i sentint que s'enfonsava va cridar: ‘Senyor, salva’m!’. A l’instant, Jesús va estendre la mà i el va agafar tot dient-li: ‘Home de poca fe, per què has dubtat?’” (Mateu 14:30, 31).

Pere és l'autor dels dos llibres que porten el seu nom (1a i 2a Epístoles [o Cartes] de Pere; comunment anomenades 1 i 2 Pere). Va ser un dels primers seguidors de Jesús, va romandre amb Jesús durant el ministeri del Senyor aquí a la Terra i va ser un dels primers deixebles a veure la tomba buida. Per tant, Pere tenia una gran riquesa d'experiències; a partir d'aquestes, i inspirat per l'Esperit Sant, va poder escriure aquestes poderoses cartes. “Perquè quan us vam fer conèixer la potència de nostre Senyor Jesucrist i la seva vinguda, no va ser pas seguint històries inventades, sinó en tant que testimonis presencials de la seva grandesa” (2 Pere 1:16).

Pere apareix sovint en els evangelis, revelant tant els seus triomfs com els seus fracassos. Normalment, era el portaveu dels deixebles en les seves interaccions amb Jesús. Després de la resurrecció i l'ascensió, Pere va esdevenir un líder prominent de l'església primitiva. El llibre dels Fets dels Apòstols parla sobre ell, com també ho fa el llibre de Gàlates.

Més important encara, Pere sabia el que era cometre errors, ser perdonat, i avançar amb fe i humilitat. Havent experimentat per si mateix la gràcia de Déu, roman com una veu poderosa per a tots aquells de nosaltres que també necessitem experimentar aquesta mateixa gràcia.

“APARTA'T DE MI!”

La primera vegada que ens trobem amb Pere, és un pescador al Mar de Galilea (Mateu 4:18; Marc 1:16; Lluc 5:1-11). Havia estat treballant tota la nit sense pescar res. Llavors, ell i els seus companys van obeir el mandat de Jesús de tornar al llac i d'intentar pescar un altre cop. Sorpresos haurien d'haver estat Pere i els altres quan van treure tants peixos al punt que les seves barques s'enfonsaven. Què devia haver estat passant per les seves ments després d'aquest miracle?

Llegeix Lluc 5:1 al 9. Què ens diuen, a Lluc 5:8, les paraules de Pere a Jesús? És a dir, quins indicis se'ns donen d'on es trobava espiritualment Pere?

Pere va haver de quedar impressionat pel que va conèixer de Jesús. Fins i tot abans d'aquest miracle, quan Jesús havia dit al grup que tornés a calar les seves xarxes a mar, la resposta de Pere, encara que es va mostrar incrèdul perquè no havien pescat res, va ser: “Ja que tu ho dius, calaré les xarxes” (Lluc 5:5). Sembla que, ja llavors, Pere sabia alguna cosa sobre Jesús i que aquest coneixement el va impulsar a obeir. De fet, l'evidència suggereix que, abans d'aquest esdeveniment, Pere ja havia estat amb Jesús per un temps.

Potser una clau es trobi en Lluc 5:3, que parla del que va succeir abans d'aquesta pesca miraculosa. “Pujà [Jesús] en una de les barques, la que era de Simó, i li demanà que l'enretirés una mica de terra i, assegut, instruïa les multituds de la barca estant”. Potser les paraules de Jesús aquí van ser el que va impressionar primerament a Pere tan profundament.

No obstant això, després del miracle, Pere va percebre una mica més a Jesús, alguna cosa santa en contrast amb la seva pròpia pecaminositat. En adonar-se de la seva pecaminositat, i per disposició a reconèixer-la públicament, Pere va mostrar quan obert estava al Senyor. No és estrany que hagi estat cridat! Qualsevulles que hagin estat les seves faltes, i eren moltes, Pere era un home espiritual que estava a punt per seguir al Senyor, sense importar el cost.

Llegeix Lluc 5:11. Quin és el principi crucial aquí? Què ens indica aquest text sobre la classe de compromís que ens demana Jesús? Què hauria de dir-nos, també, el fet que aquests pescadors estaven disposats a abandonar-ho tot quan les seves xarxes acabaven d'omplir-se?

CONFESSAR AL CRIST

Un dels moments més importants en la història de Jesús va ocórrer en un diàleg amb Pere. Jesús acabava de parlar amb alguns dels escribes i els fariseus, que l'havien estat desafiant perquè els donés un senyal, quelcom que provés qui era ell (*veure* Mateu 16:1-4). Llavors, més tard, tot sol amb els deixebles, Jesús va parlar sobre els dos miracles que havia realitzat, on havia alimentat a milers de persones amb només uns pocs pans i peixos. Va fer tot això en el context d'advertir als deixebles sobre el “llevat dels fariseus i dels saduceus” (Mateu 16:11).

Llegeix Mateu 16:13 al 17. Què està succeint aquí? Quina és la importància de les paraules de Pere a Jesús?

Pere aquí va parlar audaçment de la seva fe en Jesús. I, a partir de Mateu 16:20, ens queda clar que la seva confessió de Crist com el Messies també era compartida pels altres deixebles. Aquest va ser un moment decisiu en el ministeri de Jesús, tot i que els deixebles, incloent a Pere, tenien molt a aprendre.

“Els deixebles seguien esperant que Crist regnés com un príncep temporal. Creien que, si bé els havia amagat durant tant de temps el seu disseny, no romandria sempre en la pobresa i la foscor; havia d'estar a prop el temps per establir el seu Regne. Els deixebles mai es van aturar a pensar que els sacerdots i els rabins no desistirien del seu odi, que Crist seria rebutjat per la seva pròpia nació, condemnat com impostor i crucificat com malfactor” (*DTG* 383).

Tan aviat com els deixebles van reconèixer Jesús com el Messies, Jesús va començar a ensenyar que havia de patir i morir (*veure* Mateu 16:21-23), un concepte que Pere no podia acceptar. Pere va quedar tan indignat que “va renyar” a Jesús. Jesús, llavors, es va tornar cap a Pere i li va dir: “Fuig del meu davant, Satanàs!” (Mateu 16:23). Aquesta és una de les coses més dures que Jesús hagi dit a qualsevol persona durant el seu ministeri; però ho va fer pel bé de Pere. Les paraules de Pere reflecteixen els seus propis desitjos, la seva pròpia actitud egoista sobre el que desitjava. Jesús va haver d'aturar-lo en sec, en aquest mateix instant i lloc; i encara que Jesús en realitat estava dirigint-se a Satanàs, Pere va captar el missatge: necessitava aprendre que servir al Senyor involucrava patiment. I en els seus escrits posteriors queda clar que va aprendre aquesta lliçó (*veure* 1 Pere 4:12).

Quan sovint els teus desitjos personals col·lisionen amb el que saps que Déu desitja que facis?
Com decideixes què fer en aquestes situacions?

CAMINAR SOBRE L'AIGUA

En el temps que van estar amb Jesús, els deixebles van veure moltes coses increïbles, encara que poques poden comparar-se amb els esdeveniments que es descriuen a Mateu 14:13 al 33, Marc 6:30 a 52 i Joan 6:1 al 21. Jesús va usar cinc pans* i dos peixos per alimentar a més de cinc mil persones. Una vegada més, què va haver de passar per la ment dels deixebles després de presenciar un fet com aquest?

Llegeix Mateu 14:22 al 33. Quin és el missatge més important que podem extreure d'aquesta història per a nosaltres mateixos, que ens serveixi d'ajuda en el nostre caminar amb el Senyor?

Amb l'alimentació de les multituds, aquests homes acabaven de presenciar el poder de Jesús d'una manera increïble. Veritablement, Jesús tenia control sobre el món natural. Això fou el que va ajudar a Pere a fer aquesta comanda agosarada i una mica presumptuosa: “Senyor, si ets tu, mana'm de venir cap a tu per damunt de l'aigua” (Mateu 14:28).

Quina expressió de fe!

Jesús, llavors, va reconèixer aquesta fe i li va dir a Pere que vingués, la qual cosa va fer, manifestant una vegada més la seva fe. Una cosa hauria estat caminar sobre l'aigua quan estava calma, però Pere ho va fer enmig d'una tempesta.

La lliçó més comuna extreta d'aquesta història és la de no treure la vista de Jesús. No obstant això, hi ha quelcom més: Pere segurament confiava en Jesús, o mai li hauria fet a Jesús aquesta comanda ni hauria actuat quan ell va accedir. Tanmateix, una vegada que ho va fer, va començar a sentir por i, amb aquest temor, va començar a enfonsar-se. Per què? No podria Jesús haver mantingut a Pere en flotació malgrat la seva por? Jesús, però, va permetre que Pere aconseguís el punt en el qual no podia fer res més que clamar, en la seva desesperació: “Senyor, salva'm!” (Mateu 14:30). Llavors, Jesús va estendre la mà i va fer exactament el que Pere li demanava. El fet que “Jesús va estendre la mà, i el va agafar” (Mateu 14:31), quan simplement podria haver-lo mantingut a flotació sense necessitat de contacte físic, segurament va ajudar a que Pere s'adonés quant necessitava aprendre a dependre de Jesús.

Podem començar la nostra caminada amb gran fe, confiant en el poder del nostre Senyor; però quan la situació es posa difícil, necessitem recordar les paraules de Jesús a Pere: “Home de poca fe, per què has dubtat?” (Mateu 14:31).

---

* A l'original espanyol: “*cinco pequeñas rodajas de pan*”. Com els evangelistes fan referència a “cinc pans”, i no pas a “cinc llesques petites de pa”, he deixat “pa”. (Nota del traductor).

NEGAR AL SEU SENYOR

Lee Lucas 22:31 al 34, i 54 al 62. Quines lliçons podem aprendre dels fracassos de Pere?

Les intencions de Pere eren bones. I, de fet, va mostrar més coratge que els altres deixebles, doncs va seguir Jesús a fi de descobrir què li passaria. Però per aconseguir això, va decidir amagar la seva veritable identitat. Aquesta concessió, aquesta desviació del camí del bo i el correcte, el va dur a negar al seu Senyor *tres vegades*, exactament com l'hi havia advertit Jesús.

La història de Pere aquí és, tristament, molt instructiva respecte del devastador que pot ser el resultat de fer concessions i transigir amb el pecat.

Com sabem, la història cristiana és plena de conseqüències terribles, que sobrevenen quan els cristians fan concessions pel que fa a veritats crucials. Tot i que la vida mateixa sovint implica fer concessions, i a vegades hem d'estar disposats a cedir, hem de mantenir-nos fermes quan es tracta de veritats crucials. Com a poble, hem d'aprendre respecte a quines coses mai hem de fer concessions, sota cap circumstància (*veure, per exemple, Apocalipsis 14:12*).

Segons Ellen G. White, la concessió de Pere i el seu fracàs van començar al Getsemaní, quan va dormir en comptes de pregar, de manera que no va estar preparat espiritualment pel que venia. Si hagués dedicat aquest temps a l'oració fervent, va escriure Ellen G. White, “no hauria negat al seu Senyor” (*DTG 660*).

Sí, Pere va fracassar tremendament. Però, per gran que fos el seu fracàs, la gràcia de Déu va ser encara més gran. “On abundà el pecat sobreabundà la gràcia” (Romans 5:20). Va ser el perdó de Jesús el que va fer de Pere un dels líders prominents de l'església cristiana primitiva. Quina poderosa lliçó, per a tots nosaltres, sobre la realitat de la gràcia de Déu: malgrat els nostres fracassos, hauríem d'aixecar-nos i avançar per fe!

Sí, Pere sabia el que significava ser perdonat. Ell sabia de primera mà exactament de què es tractava l'evangeli, perquè ho havia experimentat; i no només havia viscut la realitat de la seva pecaminositat humana, sinó també la grandesa i la profunditat de l'amor i la gràcia de Déu envers els pecadors.

Com podem aprendre a perdonar a aquells que ens han decebut, com Pere va decebre aquí a Jesús?

PERE COM A LÍDER DE L'ESGLÉSIA

Durant el ministeri de Jesús, Pere sovint va exercir el paper de líder dels dotze deixebles. Era el portaveu habitual del grup. Quan Mateu presenta la llista dels deixebles, diu “el primer [...] Pere” (Mateu 10:2). Pere també va jugar un paper prominent en l'església primitiva. Ell va ser qui va prendre la iniciativa de designar a un deixeble que reemplaçés a Judes Iscariot, qui havia traït a Jesús (Fets 1:15-25). En el dia de la Pentecosta, va ser Pere qui va explicar a les multituds que estaven veient el do promès de l'Esperit, vessat per Déu sobre el seu poble (Fets 2:14-36). També va ser ell qui, en ser arrestat per predicar sobre la resurrecció dels morts, va parlar davant del gran sacerdot i altres líders jueus reunits (Fets 4:1-12). Va ser Pere a qui Déu va dirigir vers Corneli, el primer gentil a ser acceptat com a seguidor de Jesús (Fets 10:1-48). Va ser ell a qui Pau va visitar durant quinze dies, quan aquest va ser per primera vegada a Jerusalem després de la seva conversió (Galàtes 1:18). De fet, en descriure als seguidors de Jesús a Jerusalem en aquest temps, Pau identifica a tres “puntals”, “columnes” de l'església: Jaume el germà de Jesús, Quefes* i Joan, el deixeble estimat (Galàtes 2:9).

Llegeix Galàtes 1:18 i 19; i 2:9 i 11 al 14. Què ens diuen aquests textos sobre Pere, tot i que es destacava com a líder en l'església primitiva?

Tot i ser líder d'església, algú clarament cridat pel Senyor (Jesús li va dir a Pere: “Pastura les meves ovelles” [Joan 21:17, *SBT*]), i qui va rebre la visió sobre “que no he de considerar comuna o impura cap persona” (Fets 10:28), Pere encara necessitava un creixement important.

En els primers anys de l'església, gairebé tots els cristians eren jueus, molts dels quals eren “gelosos de la Llei” (Fets 21:20). En la seva interpretació de la Llei, menjar amb els gentils era un problema, perquè aquests eren considerats immunds. Quan alguns jueus cristians de part de Jaume, de Jerusalem, van arribar a Antioquia, Pere va deixar de menjar amb els gentils.

Per a Pau, un comportament d'aquesta mena era un atac a l'evangeli mateix. Va considerar que les accions de Pere eren una hipocresia oberta i no va tenir por de desafiar-lo sobre això. De fet, Pau va aprofitar l'oportunitat per expressar l'ensenyament clau de la fe cristiana: justificació només per la fe (*veure* Galàtes 2:14-16).

Encara que havia estat cridat per Déu, Pere tenia alguns punts cecs que havien de ser corregits. De quina manera responem quan altres persones intenten assenyalar els nostres propis “punts cecs”?

---

* *Quefes* és el nom que Simó va rebre de part de Jesús: “Aquest [Andreu], amb qui primer es va trobar va ser amb el seu germà Simó, i li va dir: ‘Hem trobat el Messies’ –que vol dir el Crist. I el va portar a Jesús. Jesús se'l va quedar mirant i digué: ‘Tu ets Simó, el fill de Joan; el teu nom ara serà Quefes’ –que vol dir Pere” (Joan 1:41, 42). (Nota del traductor).

PER ESTUDIAR I MEDITAR: Llegeix “El llamamiento a orillas del mar” y “Una noche sobre el lago”, a *El Deseado de todas las gentes*, pàgs. 211-216; 340-346.

A causa del primerenc reconeixement de la seva pròpia pecaminositat, la seva declaració audaç que Jesús era “el Crist, el Fill del Déu Vivent” (Mateu 16:16), la terrible negació del seu Senyor, i fins i tot els seus triomfs i errors com un líder en l'església, Pere certament va ser un jugador clau. Així, sota la inspiració immaculada de l'Esperit Sant, va poder escriure el que va escriure, no només per coneixement teòric, sinó també per la seva experiència pràctica. Coneixia no només la gràcia salvadora de Crist, sinó també la seva gràcia transformadora: “Abans de la seva estrepitosa caiguda, era sempre exagerat i dictatorial, i parlava de manera imprudent i impulsiva. Estava sempre a punt per corregir els altres i expressar el seu parer abans de comprendre's bé a si mateix o el que havia de dir. Però Pere es va convertir, i el Pere convertit era molt diferent del Pere irreflexiu i impetuós. Tot i que va mantenir el seu antic fervor, la gràcia de Crist temperava el seu zel. En lloc de ser impetuós, ple de confiança i d'exaltació pròpia, era calmat, serè i dòcil. Ara sí podia pasturar tant els xais com les ovelles del ramat de Crist” (TI 5:313).

Qui de nosaltres, fins a un cert punt, no se sent identificat amb Pere? Qui no s'ha posat dempeus audaçment per la seva fe en algun moment? I, qui no ha fracassat miserablement alguna vegada?

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Què ens diu sobre la gràcia de Déu el fet que Pere, fins i tot després de la seva negació vergonyosa de Jesús, arribés a jugar un paper tan prominent, no només a l'església primerenca sinó també en la fe cristiana mateixa? (Després de tot, va escriure part del Nou Testament). Quines lliçons podem obtenir d'aquesta restauració a l'hora de tractar amb aquells que, a la seva manera, han fallat al Senyor?
2. A la classe, parlem més sobre els perills que pot enfrontar l'església per fer concessions. De quina manera podem saber en quines coses hem de negociar, i en quines altres no hem de transigir sota cap circumstància? Quins exemples de transigències trobem en la història de l'església, que van portar al desastre? Quines lliçons podem aprendre d'aquests esdeveniments?
3. Pere va aprendre algunes lliçons pel camí difícil. En veure els seus errors, de quina forma podem aprendre aquelles lliçons que cal que sapiguem, però d'una manera més fàcil que Pere?

UNA HERÈNCIA INCORRUPTIBLE

Dissabte 1 d'abril

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: 1 Pere 1:1, 2; Joan 3:16; Ezequiel 33:11; 1 Pere 1:3-21; Levític 11:44, 45; 1 Pere 1:22-25.

PER MEMORITZAR:

“Havent purificat les vostres ànimes, amb l'obediència de la veritat per mitjà de l'Esperit per *tenir* un amor fraternal sense fingiment, estimeu-vos ferventment els uns als altres amb un cor pur” (1 Pere 1:22).

Quan estudiem la Bíblia, especialment al enfocar-nos en un llibre o fins i tot un capítol d'un llibre, algunes preguntes, de ser possible, han de ser respostes

Primer, seria bo saber quin era el públic al que estava dirigit el llibre. Segon, i potser més important encara, seria bo saber quin va ser el motiu precís per escriure'l. Quin era el problema específic (si l'havia) que l'autor desitjava abordar? (Com per exemple, l'interès de Pau a escriure als gàlates sobre els errors teològics que s'ensenyaven sobre la salvació i la Llei). Com sabem, gran part del Nou Testament va ser escrit com epístoles, o cartes, i les persones generalment escriuen cartes per tal de transmetre missatges específics als destinataris.

En altres paraules, en llegir les epístoles de Pere, seria bo conèixer, el millor possible, el context històric de les seves cartes. Què estava dient, i per què? I, per descomptat, el més important de tot: *Quin missatge podem nosaltres (als que, sota inspiració, també van ser escrites) obtenir de les seves cartes?*

I, com aviat veurem, fins i tot en els primers versicles, Pere té molta veritat important per revelar-nos avui, segles després d'haver-la escrit.

ALS EXPATRIATS

Si et fos lliurat un full de paper que comencés dient: “Apreciat senyor”, sabries que estàs llegint una carta. I que la carta prové d'algú amb qui probablement no tens molta confiança.

Així com les cartes modernes tenen una forma estandarditzada d'introducció, també la tenien les cartes antigues. La Primera Epístola de Pere comença com ho faria qualsevol carta antiga. Identifica a l'autor i a aquells a qui va ser enviada

Llegeix 1 Pere 1:1. Què podem aprendre d'aquest únic verset que ens pot proveir una mica de context?

Pere clarament s'identifica a si mateix. El seu nom és la primera paraula de la carta. No obstant això, immediatament es defineix a si mateix com “apòstol de Jesucrist”. D'aquesta manera, igual que sovint ho feia Pau (Gàlates 1:1; Romans 1:1; Efesis 1:1), Pere immediatament estableix els seus “credencials”, emfatitzant la seva crida divina. Ell era un “apòstol”, que és “algú enviat”, i aquell qui el va enviar va ser el Senyor Jesucrist.

Pere identifica una regió a la qual estava dirigida la seva carta: el Pont, Galàcia, Capadòcia, Àsia i Bitínia. Aquestes són totes regions de l'Àsia Menor, equivalents a grans trets amb la regió de la Turquia moderna a l'est del Bòsfor.

Existeix debat sobre si Pere es dirigia majorment a creients jueus o gentils. Els termes que Pere va utilitzar en 1 Pere 1:1, “emigrants dispersos”, “expatriats”, “dispersió” [“estrangers de la diàspora”], són termes que naturalment es referien als jueus que vivien fora de Terra Santa al primer segle de la nostra era. Les paraules “elegits” i “santificació” [“consagració”], en 1 Pere 1:2, poden aplicar-se a jueus i a cristians per un igual. En descriure a aquells que estan fora de la comunitat com a “gentils” [“pagans”] (1 Pere 2:12; 4:3), Pere també destaca el caràcter jueu dels seus destinataris.

Alguns comentaristes argumenten, en resposta, que el que Pere diu a 1 Pere 1:18 i 4:3 s'aplicaria més apropiadament a conversos gentils al cristianisme que no pas als conversos jueus. Després de tot, realment Pere hauria escrit als jueus sobre “la vostra manera banal de viure, heretada dels vostres pares”? O, Pere hauria dit a lectors jueus: “Ja és prou el temps que heu perdut vivint a la manera dels pagans, darrere el llibertinatge, les apetències, la disbauxa, les orgies, les borratxeres i les idolatries abominables” (1 Pere 4:3)?

No obstant això, el més important no és quin era el públic destinatari, sinó més bé què diu el missatge.

ELEGITS

Llegeix 1 Pere 1:2. Què més ens diu aquest versicle sobre aquells a qui Pere havia estat escrivint? Com els anomena?

Ja sigui que estigués escrivint específicament a creients jueus o a gentils, Pere estava segur d'una cosa: eren “elegits segons la presciència de Déu Pare” (1 Pe. 1:1, 2).

Aquí, però, hem de ser curiosos. Això no vol dir que Déu va predestinar a algunes persones perquè siguin salves i altres perquè es perdin, i que per sort aquells a qui estava escrivint Pere es trobaven casualment entre el grup dels escollits per Déu per a la salvació, mentre que altres van ser elegits per Déu perquè es perdin. Això no és el que ensenya la Bíblia.

Llegeix 1 Timoteu 2:4; 2 Pere 3:9; Joan 3:16; i Ezequiel 33:11. Com ens ajuden aquests versicles a entendre el que va voler dir Pere quan va anomenar “elegits” a aquestes persones?

L'Escriptura deixa clar que el pla de Déu era que tots fossin salvats, un pla instituït a favor seu fins i tot abans de la creació de la Terra: “ja que ens escollí en ell abans de la creació del món” (Efesis 1:4). “Tots” són “elegits” en el sentit que el propòsit original era que tots siguin salvats i que ningú es perdi. Déu ha destinat a tota la humanitat per a la vida eterna. Això vol dir que el pla de salvació és adequat perquè tots siguin inclosos en l'Expiació, tot i que no tots accepten el que aquesta expiació els ofereix.

El coneixement previ de Déu dels elegits simplement vol dir que coneix per endavant quina serà la seva lliure elecció pel que fa a la salvació. Aquest coneixement previ de cap manera força la seva tria, així com el fet que una mare sàpiga per endavant que el seu fill triarà pastís de xocolata en comptes de bledes, tampoc implica que el seu coneixement previ vagi a forçar la decisió del seu fill.

■ Quina seguretat pots obtenir de la veritat esperançadora que Déu t'ha triat per ser salvat?

TEMES CENTRALS

Llegeix 1 Pere 1:3 al 12. Quin és el missatge central de Pere en aquests versicles?

En la salutació als seus lectors, a 1 Pere 1:1 i 2, Pere ja ha esmentat al Pare, al Fill i a l'Esperit Sant (1 Pere 1:2). Els tres membres de la Deïtat conformen la temàtica d'1 Pere 1:3 al 12. El Pare i el Fill són el tema d'1 Pere 1:3 al 9, i l'Esperit Sant té prominència en 1 Pere 1:10 al 12.

En escriure sobre el Pare i el Fill, i de l'obra de l'Esperit Sant, Pere introdueix molts dels temes als quals tornarà més endavant.

Pere comença dient que els cristians han nascut de nou (1 Pere 1:3; *veure també* Joan 3:7). La seva vida sencera ha estat transformada per la resurrecció de Jesús i l'herència extraordinària que espera als cristians en el cel (1 Pere 1:3, 4). Aquí, com en tants altres llocs del Nou Testament, la resurrecció de Jesús és clau per a l'esperança cristiana.

Aquesta esperança proveeix als cristians d'una raó per alegrar-se, tot i que el fet que molts dels destinataris d'1 Pere estiguessin patint. Aquest patiment prova i refina la seva fe, així com el foc prova i refina l'or. Encara que els lectors de Pere no van veure Jesús durant el seu ministeri terrenal, l'estimen i creuen en ell. I el resultat de la seva fe en ell és la salvació i la promesa d' "una herència incorruptible, i incontaminada i immarcescible, reservada en els cels per a vosaltres" (1 Pere 1:4, *SBT*).

Pere també els fa saber que els profetes de l'antiguitat havien profetitzat "la gràcia destinada a vosaltres" (1 Pere 1:10). Els profetes de l'Antic Testament "indagaren i investigaren" (1 Pere. 1:10, *SBT*) sobre la salvació que aquestes persones ara experimentaven en Jesús.

En patir persecució per causa de la seva fe, Pere assenyala que formen part d'un conflicte molt més ampli entre el bé i el mal. En darrera instància, està intentant ajudar-los a mantenir-se fidels a la veritat, fins i tot enmig de les proves.

1 Pere 1:4 diu que hi ha un heretatge "reservat al cel" per a tu. Pensa en això en un nivell personal; hi ha un lloc específic reservat al cel només per a tu, de manera personal. Llavors, com hauries de respondre, des d'un àmbit personal, a aquesta meravellosa promesa?

VIURE LA VIDA DE LA SALVACIÓ

Llegeix 1 Pere 1:13 al 21. Segons aquest passatge, què hauria de motivar el comportament cristià?

L'expressió *per tant*, que dona inici a 1 Pere 1:13, mostra que el que Pere està per dir es desprèn naturalment del que acaba de dir. Com vam veure en l'estudi d'ahir, Pere acabava de parlar sobre la gràcia de Déu i de l'esperança que els cristians tenen en Jesucrist (1 Pere 1:3-12).

Com a resultat d'aquesta gràcia i esperança, Pere insta els seus lectors: “ben faixat el vostre enteniment” (1 Pere 1:13). És a dir, com una resposta a la salvació que tenen en Jesús, han de preparar les seves ments per tal de romandre fermes i ser fidels (1 Pere 1:13).

Llegeix 1 Pere 1:13. Què vol dir esperar per complet en la gràcia revelada en Jesús?

Sens dubte, Pere els diu que la seva esperança descansa únicament en Jesús. Però després emfatitza que s'espera cert nivell de comportament en els cristians com una conseqüència de la seva salvació. Assenyala tres dels grans motivadors que es troben darrere del comportament cristià: el caràcter de Déu (1 Pere 1:15,16), el judici futur (1 Pere 1:17) i el cost de la redempció (1 Pere 1:17-21).

El primer que ha de motivar el comportament cristià és el caràcter de Déu. Aquest caràcter pot ser resumit d'aquesta manera: Déu és sant. Pere cita Levític 11:44 i 45, quan diu: “sigueu sants, perquè jo sóc sant” (1 Pere 1:16). Per tant, aquells que segueixen Jesús també han de ser sants (1 Pere 1:15-17).

Una segona motivació per al comportament cristià es troba en el coneixement que Déu, que és sant, jutjarà a tots imparcialment, segons l'obra de cadascú (1 Pere 1:17).

Una tercera motivació sorgeix de la gran veritat que els cristians han estat redimits. Això vol dir que han estat comprats per preu, un preu molt alt: la sang preciosa de Crist (1 Pere 1:19). Pere emfatitza que la mort de Jesús no va ser un accident de la història sinó alguna cosa establert abans de la fundació del món (1 Pere 1:20).

Què et motiva a ser cristià? Què respondries, i per què, si algú et preguntés ara: “Per què ets cristià?”. Porta la teva resposta dissabte a la classe.

ESTIMEU-VOS ELS UNS ALS ALTRES

A continuació, Pere condueix als cristians a l'expressió última del que és viure una vida santa i fidel.

Llegeix 1 Pere 1:22 al 25. Quin punt crucial s'està plantejant aquí sobre el que significa ser cristià?

El punt de partida de Pere és que els cristians ja han estat purificats (“purificades ja les vostres ànimes...”), i estan vivint en obediència a la veritat (1 Pere 1:22). El verb “purificar”, o “netejar”, està estretament relacionat amb les paraules *sant* i *santedat*, que es retrotrauen al que Pere va escriure uns pocs versicles abans (1 Pere 1:15). Per la seva entrega a Jesús i per mitjà del seu baptisme (*comparar amb* 1 Pere 3:21, 22), els cristians s'han purificat en col·locar-se a part per a Déu, i ho fan obeint a la veritat.

Aquest canvi en la seva vida té la conseqüència natural que ara es troben en una relació propera amb altres que comparteixen una cosmovisió similar. Aquestes relacions són tan estretes que Pere fa servir el llenguatge de la família per a descriure'ls. Els cristians han d'actuar per amor de germà i germana. La paraula grega utilitzada a 1 Pere 1:22, quan parla sobre l'“amor fraternal”, *filadèlfia*, significa literalment “amor de germà/germana”. És l'amor que a les famílies es tenen l'un per l'altre.

Hi ha diverses paraules diferents en grec que es tradueixen com “amor”: *filia* (amistat), *eros* (l'amor passional entre espòs i esposa), *àgape* (un amor pur que busca el bé dels altres). La paraula que Pere utilitza quan escriu “estimeu-vos ferventment els uns als altres” (1 Pere 1:22, *SBT*) està lligada a *àgape*, que generalment significa l'amor pur que cerca el bé dels altres. Certament per això va afegir “amb un cor pur” (1 Pere 1:22, *SBT*), la classe de cor que s'obté al “tornar a néixer” (1 Pere 1:23; *veure també* 1 Pere 1:3) a la incorruptible Paraula de Déu. Aquesta classe d'amor prové únicament de Déu; no és el que manifestarà un cor egoista, centrat en si mateix i contumaç, que segurament és la raó per la qual Pere posa tant èmfasi en ser purs i en la “obediència a la veritat” (1 Pere 1:22). La veritat no només és una cosa que es creu; és una cosa que s'ha de viure.

Com podem aprendre a tenir més amor? Quines decisions hem de prendre a fi de poder manifestar la classe d'amor que prové d'un “cor pur”?

---

* A *SBT*: “*estar regenerats*”. (Nota del traductor).

PER ESTUDIAR I MEDITAR: Llegeix “La perfecta obediència mediante Cristo” i “Cristo, el camino de la vida”, a *Mensajes selectos*, vol. 1, pàgs. 438-441; 428-432.

És increïble quan ric i alhora profund és aquest primer capítol de Pere i quant de terreny cobreix. Pere comença la seva epístola amb una meditació sobre el caràcter de la Deïtat, introduint al Pare, el Fill i l'Esperit Sant. El Pare ha proveït un salvador en el seu Fill, Jesucrist, i som elegits en ell per santificació i obediència. Arribem a estimar Jesús, i en ell ens alegrem amb goig exaltat, perquè per mitjà de la seva mort i la seva resurrecció tenim la promesa d'una “herència incorruptible” al cel. Fins i tot enmig de tribulacions ens podem alegrar en la salvació que se'ns ofereix en Crist. Les “cartes [de Pere] van ser el mitjà de despertar l'ànim i enfortir la fe dels que suportaven proves i afliccions, i d'estimular les bones obres als que, travessant per diverses temptacions, estaven en perill de perdre la seva confiança en Déu” (*HAp* 412). Al seu torn, l'Esperit Sant va obrar per mitjà dels profetes per esbossar els dies en què Pere i els seus lectors vivien. Com a conseqüència, els cristians haurien de viure vides santes, plenes d'obediència a la veritat, en comunitats que es caracteritzen per la classe d'amor que prové d'un “cor pur”.

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. A classe, repasseu les respostes a la darrera pregunta de l'estudi del dimecres: Què ens motiva a ser cristians? Què tenen en comú les seves respostes? En què es diferencien?
2. Dues vegades en aquest primer capítol (1 Pere 1:3, 21), Pere va esmentar la resurrecció de Jesús. Què té la resurrecció per ser tan crucial per a la nostra fe?
3. Pere va parlar sobre una “herència incorruptible” (*veure també* Daniel 7:18). Què significa això? Pensa en totes les coses en aquest món i en aquesta vida que s'esvaeixen o que poden ser destruïdes instantàniament. Què hauria de dir-nos això sobre la nostra meravellosa herència promesa?
4. De quina manera pot créixer la nostra fe enmig de tribulacions? És a dir, quines decisions podem prendre que ens ajudaran a aprendre de les coses que patim?

UN SACERDOCI REIAL

Dissabte 8 d'abril

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: 1 Pere 2:1-3; Hebreus 4:12: 1 Pere 2:4-8; Isaïes 28:16; Èxode 19:3-6; 1 Pere 2:5, 9, 10.

PER MEMORITZAR:

“Vosaltres, en canvi, sou llinatge escollit, sacerdoci reial, nació santa, poble adquirit per a proclamar les proeses d'aquell qui us ha cridat de les tenebres a la seva llum admirable” (1 Pere 2:9).

Immers com estava a la cultura, la religió i la història jueves, Pere es refereix als cristians –als qui escriu– com una “nació santa, poble adquirit [per Déu]”. En fer-ho, està prenent el llenguatge del Pacte, que l'Antic Testament utilitza per referir-se a l'antic Israel, i aquí l'aplica a l'església del Nou Testament.

I amb raó: els creients gentils en Jesús havien estat empeltats al poble del Pacte de Déu; ara també ells són partícips de les promeses del Pacte. “Però, si algunes de les branques han estat esqueixades, i tu, que ets d'olivera borda, has estat empeltat en elles per compartir la saba de l'arrel de l'olivera, no presumeixis a costa de les branques; i si vols presumir pensa que no ets tu qui suportes l'arrel, sinó que l'arrel et suporta a tu” (Romans 11:17, 18).

En els passatges per aquesta setmana, Pere assenyala als seus lectors la sagrada responsabilitat i la crida elevada que tenen com a poble del Pacte de Déu, aquells que (en el llenguatge de Pau) han estat empeltats en l'olivera. I, entre aquestes responsabilitats hi ha la mateixa que tenia l'antic Israel: proclamar la gran veritat de la salvació oferta en el Senyor.

VIURE COM UN CRISTIÀ

El “doncs” que trobem a 1 Pere 2:1* dóna a entendre que el que segueix és el resultat del que abans s'ha dit. El capítol 1, com hem vist, és una realització enginyosa respecte al que Crist ha fet per nosaltres i com hi hauríem de respondre. En el capítol següent, Pere torna a abordar aquest tema i el desenvolupa encara més.

Llegeix 1 Pere 2:1 al 3. Què ens està indicant Pere sobre la manera què hauríem de viure?

Pere utilitza dues imatges diferents per mostrar que els cristians tenen un doble deure: un és negatiu, ja que hi ha coses que han de ser descartades; l'altre és positiu, ja que hi ha coses que hauríem de tractar de fer.

En la seva primera imatge, Pere insta els cristians a desfer-se de tota malícia, engany, hipocresia [falsedat], enveja i maledicència (1 Pere 2:1). En fer-ho, els cristians es conduiran d'una manera diferent a la de molts que els envolten. En haver rebutjat la malícia, no desitjaran fer mal als altres sinó, més aviat, procuraran el seu bé. A causa que els cristians han descartat la insinceritat, no actuaran de manera que enganyin als altres, sinó que seran francs i honestos. Els cristians no envejaran a aquells que tenen més que ells ni faran declaracions que danyin deliberadament la reputació d'un altre. Estaran contents amb la seva pròpia vida i floriran on la Providència els ha col·locat.

La segona imatge que utilitza Pere, la d'un nadó que desitja llet (1 Pere 2:2), proveeix el costat positiu de la seva instrucció. La vida cristiana no és merament un assumpte de rebutjar les coses dolentes. Una vida així seria buida. No, és un assumpte de cercar aliment espiritual amb la mateixa intensitat amb què un nadó famolenc plora per llet. Pere assenyala als seus lectors quina és la font d'aquest aliment espiritual (*veure també* Hebreus 4:12; Mateu 22:29; 2 Timoteu 3:15-17): la Paraula de Déu, la Bíblia. En la Paraula de Déu podem créixer espiritual i moralment, perquè en ella tenim la major revelació de Jesucrist que és possible obtenir, almenys per a nosaltres. I en Jesús tenim la major representació del caràcter i la naturalesa del Déu sant al que hem d'estimar i servir.

De quina manera estan relacionades aquestes dues idees? És a dir, per què el buscar l'aliment espiritual de la Paraula ens ajudarà a deixar de banda les males accions i actituds de les que ens adverteix Pere?

---

* A la versió *BEC* aquest “doncs” no el trobem. (Nota del traductor).

LA PEDRA VIVA

Llegeix 1 Pere 2:4 al 8 (veure també Isaïes 28:16; Salm 118:22; Isaïes 8:14, 15). A quina veritat crucial Pere s'està referint aquí? Què ens està ensenyant sobre la manera que hauríem d'actuar en resposta a Jesús?

Després de dir als seus lectors que busquin aliment espiritual, Pere immediatament dirigeix la seva atenció a Crist Jesús, la Pedra viva (probablement, una referència al Temple de Jerusalem). A 1 Pere 2:4 al 8, l'apòstol cita tres passatges de l'Antic Testament que ressalten la importància de les pedres angulars, que representen el paper de Jesús en la seva església. Pere no és l'únic en aplicar aquests versicles a Jesús. El mateix Jesús utilitza el Salm 118:22 a l'acabar una de les seves paràboles (Mateu 21:42), igual que Pere, en el seu discurs als líders jueus a Fets 4:11. I Pau utilitza Isaïes 28:16 a Romans 9:33.

El missatge de Pere és que, tot i que Jesús va ser rebutjat i crucificat, va ser triat per Déu per convertir-se en la pedra de l'angle de la casa espiritual de Déu. Els cristians, llavors, són pedres vives que formen part de l'edificació d'aquesta casa espiritual. En utilitzar els termes “pedra de l'angle” i “pedres vives” [“pedres vivents”] (maons o blocs de construcció), Pere presenta una imatge de l'església: l'església està fundada sobre Jesús, però està constituïda per aquells que el segueixen.

Convertir-se en cristià significa arribar a formar part d'una comunitat cristiana, o església local. Així com un maó ha de formar part d'una estructura més gran, els cristians són cridats a ser seguidors de Jesús no aïllats dels altres. Un cristià que no adora ni treballa amb altres cristians per a l'avanç del Regne de Déu és una contradicció de termes. Els cristians són batejats en Crist i, al ser batejats en Crist, són batejats en la seva església.

Pere també parla sobre la funció de l'església. És la de conformar un “sacerdoci sant” (1 Pere 2:5) que ofereix “sacrificis espirituals”. A la Bíblia hebrea, els sacerdots intervenien entre Déu i el seu poble. Les paraules de Pere i d'altres en el Nou Testament provenen, sovint, del llenguatge del Temple i el sacerdoti, per presentar a l'església com el temple vivent de Déu, i al seu poble com els seus sacerdots. Pere està fent referència al sistema d'adoració de l'Antic Testament per tal de revelar veritats sobre la manera en què haurien de viure i actuar els cristians avui.

Llegeix 1 Pere 2:5 novament. Què significa “oferir sacrificis espirituals”? De quina manera els cristians, com a part d'una comunitat en adoració, poden fer-ho?

EL POBLE DEL PACTE DE DÉU

Pere està escrivint principalment des de la perspectiva de l'Antic Testament. I la idea del pacte és un tema summament central en aquesta perspectiva, i en les teologies jueva i cristiana.

Què és el pacte?

“Pacte” (*berit*, en hebreu) és una paraula que descriu un tractat o acord formal entre dues parts. Podia celebrar-se entre dos individus com, per exemple, Laban i Jacob (Gènesi 31:44), o entre dos reis, com Salomó i Hiram (1 Reis 5:12). També podia celebrar-se entre un rei i el seu poble, com va ser el cas de David i els ancians d'Israel (2 Samuel 5:3).

No obstant això, entre aquests temes, el que es destaca és la relació de pacte especial que hi ha entre Déu i el seu poble escollit, els descendents d'Abraham.

Llegeix Gènesi 17:1 al 4; i Èxode 2:24, i 24:3 al 8. Què ens ensenyen aquests textos sobre el pacte que Déu va fer amb Israel?

El primer llibre de la Bíblia, Gènesi, ens explica del pacte que Déu va fer amb Abraham (Gènesi 15:9-21; 17:1-26). Déu es “va recordar” d'aquest pacte quan va rescatar al seu poble de l'opressió a Egipte (Èxode 2:24). Déu va renovar el Pacte en el temps de Moisès, quan va donar els Deu Manaments i altres lleis al poble d'Israel (Èxode 19:1-24:8; especialment Èxode 24:3-8).

Però les promeses del Pacte no eren incondicionals. “El Senyor va pactar que, si eren fidels a l'observança dels seus requeriments, ell beneiria tots els guanys i tota l'obra de les seves mans” (1I 2:507). De fet, els profetes van advertir repetidament a Israel sobre els perills de la desobediència a la Llei de Déu, sovint utilitzant una terminologia associada al Pacte. S'ha argumentat que, amb la possible excepció de les profecies de Daniel i d'Apocalipsi, moltes profecies a la Bíblia són condicionals. Així de central és la idea de l'obediència en relació amb les promeses del Pacte. Les profecies de benedicció del Pacte eren condicionals a l'obediència del poble a la Llei de Déu, i les profecies de fracàs només s'aplicaven als desobedients.

Què significa per a tu estar en una relació de pacte amb Déu? Quines obligacions comporta per a tu aquesta relació de pacte?

UN SACERDOCI REIAL

Al capítol 19 del llibre d'Èxode, el Senyor digué a Moisès: “Així parlaràs a la casa de Jacob, i anunciaràs als fills d'Israel: Vosaltres heu pogut veure el que he fet amb els egipcis i com us he dut damunt ales d'àguila i us he introduït a mi. Ara, doncs, si obeïu atentament la meua veu i guardareu la meua aliança, sereu per a mi la meua propietat preuada entre totes els pobles; ja que tota la terra és meua. Sereu per a mi un reialme de sacerdots i una nació santa” (versicles 3-6)*.

Aquí hi ha el missatge de l'evangeli, revelat mil·lennis abans de la Creu: Déu redimeix al seu poble; i el salva del pecat i de l'esclavitud del pecat. Després, li mana estimar-lo i obeir-lo, davant seu i davant del món, com el poble especial del pacte.

Llegeix 1 Pere 2:5, 9 i 10; i Èxode 19:6. Què vol dir Pere quan anomena als cristians “sacerdoci reial” i “nació santa”? Aquest vocabulari, què ens diu a nosaltres, com a cristians adventistes del setè dia, sobre les nostres obligacions?

“Casa espiritual”, “llinatge escollit”, “sacerdoci reial”, “poble adquirit [per Déu]” són tots termes d'honor que, en la Bíblia, descriuen la relació especial que Déu va tenir amb els descendents d'Abraham. Ara, en el Nou Testament, en el context de Jesús i de la Creu, Pere està utilitzant el mateix llenguatge del Pacte i l'aplica als membres de l'església. Les promeses del Pacte fetes a Israel són ara ampliades per incloure no només als jueus que creuen en Jesús, sinó també als creients gentils. Sí; per mitjà de Jesús, els gentils també poden reclamar ser fills d'Abraham. “I si vosaltres *sou* de Crist, llavors sou llinatge d'Abraham, i hereus d'acord amb la promesa” (Gàlates 3:29, *SBT*). Gràcies a Crist, qualsevol persona, independentment del seu origen, pot formar part d'aquest “sacerdoci reial”.

Una nació santa? Un sacerdoci reial? Frases com aquestes, aplicades a nosaltres mateixos, què ens haurien de dir pel que fa a la mena de vida que vivim, com a individus i com a comunitat? De quina manera podem viure més a l'alçada d'aquesta elevada crida?

---

* A *SBT*: “Així parlaràs a la casa de Jacob i informaràs els fills d'Israel: Vosaltres mateixos heu vist el que jo vaig fer als egipcis, i *com* us he portat sobre ales d'àguiles i us he dut vers mi. I ara, si voleu de veritat escoltar la meua veu i guardar el meu pacte, llavors sereu el meu tresor especial entre tots els pobles, perquè tota la terra és meua. I vosaltres mateixos sereu per a mi un regne de sacerdots i una nació santa”. (Nota del traductor).

PROCLAMAR LES VIRTUTS

Els paral·lels amb l'església de l'Antic Testament no acaben en la salvació, i el ser cridats i escollits per Déu. La pregunta és: “anomenats i triats *per a què?*”. Immediatament, Pere dóna la resposta.

L'apòstol assenyala que aquesta relació especial té un propòsit. Els cristians han d'anunciar “les excel·lències d'aquell que us ha cridat de les tenebres a la seva llum admirable” (1 Pere 2:9, *SBT*). Això és el que havia de fer l'antic Israel. Déu els havia cridat per ser els seus testimonis davant del món. El propòsit de Déu era beneir al món sencer per mitjà de l'antic Israel, el seu poble del Pacte.

Llegeix els següents textos. Què és el que tenen tots ells en comú? Deuteronomi 4:6; 26:18, 19; Isaïes 60:1-3; Zacaries 8:23.

L'antic Israel, com a poble del Pacte, tenia la missió d'assolir el món amb l'evangeli, la salvació oferta pel Senyor. Els cristians tenen la mateixa missió divina. Són cridats a compartir amb altres la seva experiència i el seu coneixement de Déu, i del que ell ha fet pel món a través de Crist.

Llegeix 1 Pere 2:10. Per què aquest text és tan important per a tota la missió i el propòsit dels cristians?

El món està immers en pecat, en mort, en la ruïna imminent. Però Jesús va donar la seva vida per salvar a tots d'aquesta destrucció. Igual que amb l'antic Israel, els termes d'honor també són termes de responsabilitat. Els cristians tenen un estatut extraordinàriament alt: el de ser “el poble de Déu”. I això comporta la responsabilitat de convidar a altres a ser partícips d'aquest estatus. Com ho afirma 1 Pere 2:10, els cristians ara conformen un poble propi. Abans no ho eren, però ara han rebut la gràcia d'esdevenir un poble sant (*veure* Osees 1, 2). A la Bíblia, “sant” generalment té el significat d'apartar alguna cosa amb un propòsit d'adoració. Per tant, com una nació “santa”, els cristians han de mantenir-se separats del món, una distinció que es veurà en el tipus de vida que porten. També han d'ésser com un foc en una nit freda, que atraurà a altres a la seva calor. Els cristians han rebut la responsabilitat de compartir amb els altres la gloriosa salvació de la qual han estat fets partícips.

PER ESTUDIAR I MEDITAR: “L'església és molt preciosa a la vista de Déu. Ell la valora, no pels seus avantatges externs, sinó per la sincera pietat que la distingeix del món. L'estima d'acord amb el creixement dels membres en el coneixement de Crist, d'acord amb el seu progrés en la vida espiritual.

”Crist anhela rebre de la seva vinya el fruit de santedat i abnegació. Busca els principis d'amor i bondat. Tota la bellesa de l'art no es pot comparar amb la bellesa del temperament i del caràcter que s'han de revelar en els què són representants de Crist. L'atmosfera de la gràcia que envolta l'ànima del creient, l'Esperit Sant que treballa en la ment i el cor, són els que fan d'ell un gust de vida per a vida, i permeten que Déu beneeixi la seva obra” (*PVGM* 239).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Què vol dir ser cridat de les tenebres “a la seva llum admirable”? Si haguessis d'explicar aquesta idea a algú que no creu en Jesús, què li diries? Què són les tenebres? Què és la llum? I quina és la diferència entre les dues en el context que va dir Pere?
2. “Mira, us he ensenyat estatuts i judicis, tal com Jehovà, el meu Déu, m'ha manat, perquè feu així en la terra on entreu a posseir-la. I els guardareu, doncs, i els complireu; perquè aquesta és la vostra saviesa i el vostre seny als ulls dels pobles que escoltaran tots aquests estatuts i diran: Certament aquesta ran nació és un poble saviu i assenyat. Perquè, quina gran nació té Déu tan a prop d'ells com Jehovà, el nostre Déu, en tot allò que l'invoquem? O quina gran nació té estatuts i judicis justos, com tota aquesta llei que jo poso davant vostre avui?” (Deuteronomi 4:5-8, *SBT*). Aquestes paraules, de quina manera s'apliquen a nosaltres, com adventistes del setè dia, i al que Déu ens va cridar a fer per causa de tot el que ens va ser donat?
3. Llegeix 1 Pere 2:3. Què vol dir Pere quan expressa: “si és que heu tastat la bonesa del Senyor”? Has “agradat” (provat) la benignitat del Senyor?
4. Mira al teu voltant, a la teva església local. Què té que la fa atractiva a aquells que no saben res sobre els adventistes del setè dia o d'allò en el que creiem?

RELACIONS SOCIALS

Dissabte 15 d'abril

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: 1 Pere 2:13-23; 1 Pere 3:17; 1 Corintis 7:12-16; Gàlates 3:27, 28; Fets 5:237-32; Levític 19:18.

PER MEMORITZAR:

“Sobretot mantingueu un amor constant entre vosaltres, perquè l'amor cobreix una multitud de pecats” (1 Pere 4:8).

La carta de Pere també aborda de front alguns problemes socials difícils de la seva època. Per exemple, com havien de viure els cristians davant d'un govern opressiu i corrupte (l'Imperi Romà pagà), tal com ho experimentaven la major part d'ells en aquell temps? Què va dir Pere als seus lectors, i què signifiquen per a nosaltres avui les seves paraules?

Com havien de reaccionar els esclaus cristians quan els seus amos els tractaven de manera dura i injusta? Tot i que les relacions modernes entre empresari i empleat són diferents de les relacions d'amo i esclau del primer segle, el que diu Pere sens dubte ressonarà a les orelles dels que han de lluitar amb caps poc raonables. Què fascinant resulta que Pere assenyali Jesús i a com va respondre davant el maltractament com exemple de com haurien d'actuar els cristians quan s'enfronten a això mateix (1 Pere 2:21-24).

Com haurien els esposos i les esposes d'interactuar l'un amb l'altre, especialment quan difereixen en assumptes tan fonamentals com la confessió religiosa?

Finalment, com s'haurien de relacionar els cristians amb l'ordre social quan, de fet, l'ordre social i/o polític pugui ser decididament corromput i contrari a la fe cristiana?

ESGLÉSIA I ESTAT

Encara que va ser escrita fa molt de temps, la Bíblia toca temes molt rellevants d'avui, com ara les relacions entre els cristians i el seu govern.

En alguns casos, és bastant obvi. Apocalipsi 13 parla sobre un temps en què obeir als poders polítics significarà desobeir a Déu. En aquest cas, la nostra decisió és clara. (*Veure l'estudi del dijous*).

Llegeix 1 Pere 2:13 al 17. Què ens està indicant aquí la Paraula sobre com hauríem de relacionar-nos amb el Govern?

La maldat de l'Imperi Romà era ben coneguda per a aquells que vivien dins de les seves fronteres. Havia crescut sota la voluntat un tant capritxosa d'homes ambiciosos que utilitzaven la força militar de manera despietada. Confrontava tota resistència amb violència. La tortura sistemàtica i la mort per crucifixió eren només dos dels horrors que infligia sobre aquells a qui castigava. El govern romà era un antre de corrupció i nepotisme. L'elit governant exercia poder amb total arrogància i crueltat. Malgrat tot això, Pere insta els seus lectors a acceptar l'autoritat de tota institució humana en l'Imperi, des de l'emperador fins el governador (1 Pere 2:13, 14).

Pere argumenta que els emperadors i els governadors castiguen aquells que actuen malament, i lloen als que fan el bé (1 Pere 2:14). En fer-ho, juguen un paper important en modelar a la societat.

De fet, i malgrat tots els seus mals, l'Imperi Romà va proveir estabilitat. Va portar llibertat de la guerra. Distribuïa justícia severa, però, tot i així, una justícia basada en la regulació de la llei. Va construir camins i va establir un sistema monetari per proveir les seves necessitats militars. En fer-ho, Roma va crear un ambient en què la població va poder créixer i, en molts casos, prosperar. Sota aquesta llum, els comentaris de Pere sobre el govern tenen molt sentit. Cap govern és perfecte, i certament no ho era aquell sota el qual es trobaven Pere i l'església a la qual va escriure. Així que, el que podem aprendre de Pere és que els cristians s'han d'esforçar per ser bons ciutadans, obeint les lleis del país el millor que puguin, fins i tot si el govern sota el qual viuen està lluny de ser perfecte.

Per què és important que els cristians siguin els millors ciutadans que puguin, fins i tot en situacions polítiques difícils? Què pots fer per millorar la teva societat, encara que sigui una mica?

AMOS I ESCLAUS

Llegeix 1 Pere 2:18 al 23. Com entenem avui el difícil contingut d'aquests versicles? Quin principi podem obtenir d'ells per a nosaltres?

Una lectura acurada d'1 Pere 2:18 al 23 revela que, en comptes de ser un suport a l'esclavitud, el text proveeix consells espirituals sobre com pensar en les difícils circumstàncies que, en aquell temps, no podien ser canviades.

La paraula traduïda com “criats” o “servents” a 1 Pere 2:18, *oiketes*, s'utilitzava específicament per referir-se als esclaus domèstics. La paraula més comuna per esclau, *doulos*, és utilitzada a Efesis 6:5, un passatge que proveeix consells similars per als esclaus.

A l'Imperi Romà, on prevalien els estrats socials, els esclaus eren considerats una possessió legal sota el control absolut dels seus amos, i aquests els podien tractar bé o amb crueltat. Els esclaus provenien de diferents llocs: exèrcits vençuts, fills d'esclaus, o aquells que eren “venuts” per pagar els seus deutes. Alguns esclaus rebien grans responsabilitats. Alguns administraven les finques dels seus amos. Altres administraven les inversions en propietats i negocis dels seus amos, i alguns fins i tot educaven els fills dels seus amos.

La llibertat d'un esclau podia ser comprada, en aquest cas es descrivia a l'esclau com “redimit”. Pau utilitza aquest llenguatge per descriure el que Jesús ha fet per nosaltres (Efesis 1:7; Romans 3:24; Colossencs. 1:14; 1 Pere 1:18, 19).

És important recordar que molts dels primers cristians eren esclaus. Com a tals, es trobaven atrapats per un sistema que no podien canviar. Aquells desafortunats que tenien amos durs i poc raonables es trobaven en situacions particularment difícils; fins i tot aquells amb millors amos podien enfrontar circumstàncies difícils. Les instruccions de Pere per a tots els cristians que eren esclaus coincideixen amb altres declaracions del Nou Testament. S'han de sotmetre i suportar, així com Crist es va sotmetre i va suportar (1 Pere 2:18-20). No hi ha mèrit per a aquells que pateixen penalitat per haver fet el mal. No, el veritable esperit de Crist es revela quan pateixen injustament. Com va fer Jesús, en aquests moments els cristians no han de respondre amb violència, ni amenaces, sinó confiar-se a Déu, qui jutjarà rectament (1 Pere 2:23).

Quines aplicacions pràctiques podem prendre del que aquí va escriure Pere? Significa, doncs, que mai no hem de defensar els nostres drets? Porta la teva resposta a la classe del dissabte.

MULLERS I MARITS

Llegeix 1 Pere 3:1 al 7. Quines circumstàncies especials està abordant Pere en aquest passatge? De quina manera és rellevant el que està dient per al matrimoni en la societat actual?

Hi ha una pista important en el text que permet al lector acurat aclarir la problemàtica que Pere tracta a 1 Pere 3:1 al 7. En el capítol 3, el verset 1, Pere diu que està parlant sobre marits que “no volen escoltar la Paraula” [“desobeeixin la paraula”, *SBT*]. En altres paraules, Pere està parlant sobre el que hauria de succeir quan una dona que és cristiana està casada amb un marit que no ho és (fins i tot quan el nombre de no creients és menor).

Una dona cristiana podria trobar moltes dificultats en estar casada amb un marit que no comparteix la seva fe. Què hauria de passar en aquestes circumstàncies? Hauria de separar-se del seu marit? Pere, de la mateixa manera que Pau en altres llocs, no suggereix que les mullers cristianes hagin de deixar els seus marits no creients (*veure* 1 Corintis 7:12-16). Més aviat, diu Pere, les mullers amb marits que no són creients han de viure vides exemplars.

Els papers disponibles per a les dones en l'Imperi Romà del segle I eren determinats en gran mesura per la societat individual. Les esposes romanes, per exemple, tenien més drets sota la llei pel que fa a propietats i a la compensació legal que la majoria de les dones a les que Pere s'està dirigint. Però, en algunes societats del segle I, les dones eren excloses de la política, el govern i el lideratge en la majoria de les religions. Pere anima les dones cristianes a prendre una sèrie d'estàndards o pautes que serien admirables en el context en què es trobaven. Les anima a la puresa i al respecte [la reverència, *SBT*] (1 Pere 3:2). Suggereix que una dona cristiana hauria d'estar més interessada en la seva bellesa interior que en l'adorn de pentinats ostentosos, joies i vestidures costoses (1 Pere 3:3-5). Una dona cristiana es conduirà de manera que sostindrà en alt el cristianisme davant qui viu amb ella d'una manera molt íntim: el seu marit.

Les paraules de Pere no haurien de ser preses pels marits com una autorització per maltractar les seves mullers. Tal i com assenyala Pere, els esposos haurien de mostrar consideració envers les seves esposes (1 Pere 3:7).

Encara que Pere està abordant un tema específic (les dones cristianes casades amb homes no creients), podem veure una mica de l'ideal per al matrimoni cristià: les parelles cristianes haurien de viure en suport mutu, vivint les seves vides amb integritat transparent a l'adorar a Déu per mitjà de les seves activitats diàries.

RELACIONS SOCIALS

Llegeix Romans 13:1 al 7; Efesis 5:22 al 33; 1 Corintis 7:12 al 16; i Gàlates 3:27 i 28. Com es compara el que diu Pau amb el que Pere diu a 1 Pere 2:11 al 3:7?

Pau aborda algunes de les temàtiques presentades a 1 Pere 2:11 al 3:7 en diversos llocs. El que diu Pau coincideix increïblement amb el que es troba a 1 Pere. Per exemple, igual que Pere, Pau insta als seus lectors a mantenir-se subjectes sota les “autoritats constituïdes” (Romans 13:1)*. Els governants són assenyalats per Déu i causen temor als que obren malament, no bé (Romans 13:3). Així, un cristià hauria de seguir el següent consell: “Pagueu, doncs, a tots el que se'ls deu, a qui el tribut, el tribut; aquí l'impost, l'impost; a qui el respecte, el respecte; a qui l'honor, l'honor” (Romans 13:7, *SBT*).

Pau també emfatitza que les dones que estan casades amb marits no creients haurien de viure vides exemplars i, com a resultat, els seus marits poden unir-se a l'església (1 Corintis 7:12-16). El model de Pau del matrimoni cristià també és de mutualitat. Els marits haurien estimar les seves mullers com Crist va estimar a l'església (Efesis 5:25). A més, suggereix que els esclaus haurien d'obeir als seus amos terrenals com obeirien a Crist (Efesis 6:5).

Pau, llavors, estava disposat a treballar dins dels límits culturals de l'ordre legal. Entenia allò què podia i què no podia ser canviat de la seva cultura. No obstant això, també veia alguna cosa dins del cristianisme que acabaria transformant la manera en què la societat pensa de les persones. Així com Jesús no buscava produir cap tipus de revolució política per tal de canviar l'ordre social, tampoc ho feien Pere i Pau. El canvi podia arribar, més aviat, en deixar que la influència de persones piadoses actués en la seva societat.

Llegeix Gàlates 3:27 al 29. Tot i que es tracta clarament d'una declaració teològica, quines poderoses implicacions socials podria aquest text tenir respecte a com els cristians han de relacionar-se l'un amb l'altre, considerant el que Jesús ha fet per ells?

* A l'original espanyol: “*autoridades públicas*” *NVI*. (Nota del traductor).

EL CRISTIANISME I L'ORDRE SOCIAL

Tot i saber que les organitzacions i els governs humans són imperfectes i sovint pecaminosos, i malgrat les seves males experiències amb els governs i els líders religiosos, tant Pau com Pere van instar als primers cristians a sotmetre's a les autoritats humanes (1 Pere 2:13-17; Romans 13:1-10). Els cristians, diuen ells, haurien de pagar impostos i acatar les obligacions d'un treball coercitiu. Tant com fos possible, els cristians havien de ser ciutadans model.

Llegeix Fets 5:27 al 32. Quina és la relació entre l'obediència que Pere diu que hem de retre davant les autoritats (1 Pere 2:13-17) i el que Pere i els altres apòstols van fer realment en aquest incident únic?

L'èxit primerenc de l'església cristiana va portar a l'arrest de Pere i Joan (Fets 4:1-4). Havien estat interrogats pels governants, els ancians i els mestres de la Llei, i després els van deixar anar amb una severa advertència: havien de desistir de predicar (Fets 4:5-23). Poc temps després, van ser arrestats novament i se'ls va preguntar per què no havien obeït el que les autoritats els havien dit (Fets 5:28). Pere va respondre: "Cal obeir Déu abans que els homes" (Fets 5:29).

Quina veritat crucial hem de rescatar d'aquestes paraules?

Pere no estava sent un hipòcrita, dient una cosa i fent l'altra. Quan es tractava d'un assumpte de seguir a Déu o seguir als éssers humans, la decisió era clara. Fins llavors, els cristians havien de mantenir-se en suport i obediència al govern, tot i que també estiguessin obrant per tractar de produir canvis socials. Quan es tracta d'assumptes morals, els cristians han estat i haurien de seguir estant involucrats en promoure legalment la classe de canvis socials que reflecteixin els valors i els ensenyaments de Jesús. La manera en què això s'ha de fer depèn de molts factors, però ser un ciutadà lleial i fidel no vol dir automàticament que un cristià no pugui o no hagi d'intentar ajudar a millorar la societat.

Llegeix Levític 19:18 i Mateu 22:39. De quina manera el mandat d'estimar el proïsme com a nosaltres mateixos podria incloure la necessitat d'obrar per aconseguir canvis, quan aquests canvis podrien fer que la vida del nostre proïsme sigui millor i més justa?

PER ESTUDIAR I MEDITAR: Llegeix “Un conflicte imminent”, “La nostra única salvaguarda” i “El temps d'angoixa”, a *La gran controvèrsia*, pàgs. 349-355; 357-362; 369-380.

Ellen G. White promovia que els adventistes del setè dia fossin bons ciutadans i que obeïssin les lleis del país. Fins i tot va dir a les persones que no desobeïssin obertament ni de manera flagrant les lleis dominicals locals; és a dir, tot i que han de santificar el dissabte, com Déu va manar, no necessiten violar deliberadament les lleis que prohibeixen el treball dominical. En un cas en particular, però, va deixar clar que els adventistes no han d'obeir la llei. Si un esclau s'havia escapat del seu amo, la llei requeria que l'esclau fos retornat al seu amo. Ellen G. White va protestar en contra d'aquesta llei i va dir als adventistes que no obeïssin, sense importar les conseqüències: “Quan les lleis dels homes entren en conflicte amb la Paraula i la Llei de Déu, hem d'obeir a aquestes últimes, qualsevolles que siguin les conseqüències. No hem d'obeir la llei del nostre país que exigeix el lliurament d'un esclau al seu amo; i hem de suportar les conseqüències de la seva violació. L'esclau no és propietat de cap home. Déu és el seu legítim propietari, i l'home no té dret d'apoderar-se de l'obra de Déu i fer-la seva” (*TI* 1:185).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. A classe, comenteu les vostres respostes a la pregunta final de l'estudi del dilluns sobre aquesta problemàtica: Els cristians, mai s'han de posar en peu per defensar els seus drets? En fer-ho, considereu també aquesta pregunta: Quins són exactament els nostres drets?
2. Quins exemples existeixen on l'impacte dels cristians en la societat ha estat una poderosa força per canviar aquesta societat per a bé? Quines lliçons podem obtenir d'aquests exemples?
3. Quins exemples existeixen on els cristians, en comptes d'ajudar a canviar els mals de la societat, van accedir a aquests mals i fins i tot van ajudar a justificar-los? Quines lliçons, també, podem obtenir d'aquestes històries?
4. 1 Pere 2:17 diu: “Respecteu el rei” [“Honoreu el rei”, *SBT*]. El “rei”, en aquell temps, probablement era l'emperador Neró, un dels més vils i corruptes dels que ja havien estat un llinatge d'homes corruptes i vils. Quin missatge té això per a nosaltres avui? De quina manera allò que Pere va escriure al principi d'aquest text (“Honoreu tothom”) ens ajuda a entendre millor el que estava dient?
5. A classe, llegeix 1 Pere 2:21 al 25. De quina manera està encapsulat el missatge de l'evangeli en aquests versicles? Quina esperança ens ofereixen? Què ens criden a fer? Com de bé seguim el que se'ns ha dit que fem aquí?

VIURE PER A DÉU

Dissabte 22 d'abril

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: 1 Pere 3:8-12; Gàlates 2:20; 1 Pere 4:1, 2; Romans 6:1-11; 1 Pere 4:3-11; 2 Samuel 11:4.

PER MEMORITZAR:

**“Perquè els ulls del Senyor guaiten els justos, i les seves orelles escolten les seves pregàries, però el Senyor s'encara amb els qui fan el mal”
(1 Pere 3:12).**

Els escriptors de la Bíblia coneixien la realitat de la pecaminositat humana. Com no conèixer-la? El món fa pudor a pecaminositat. A més, coneixien la seva pròpia (*veure* 1 Timoteu 1:15). També sabien quan greu era; després de tot, només n'hi havia prou amb veure el que calia que succeís (la mort de Jesucrist a la Creu) per a que es resolgués el problema del pecat. Així de profunda i extensa és la realitat del pecat.

No obstant això, els escriptors de la Bíblia també eren molt conscients del poder de Crist per canviar la nostra vida i fer-nos noves persones en ell.

Aquesta setmana, Pere segueix aquesta mateixa línia de pensament: la classe de vida nova que els cristians tindran en Crist després d'haver-se lliurat a ell i ser batejats. De fet, el canvi serà tan gran que altres persones ho notaran. Pere no diu que aquest canvi serà sempre fàcil; és més, l'apòstol parla de la necessitat de patir en la carn (1 Pere 4:1) a fi d'obtenir la victòria que se'ns promet.

Pere continua amb una temàtica que impregna la Bíblia sencera: la realitat de l'amor, en la vida d'un creient en Jesús. “L'amor”, escriu, “cobreix una multitud de pecats” (1 Pere 4:8). Quan estimem, quan perdonem, estem reflectint el que Jesús ha fet i continua fent per nosaltres.

SER “D’UN MATEIX SENTIMENT”

Llegeix 1 Pere 3:8 al 12. Què està emfatitzant Pere aquí sobre la manera en què haurien de viure els cristians? Ja havia escrit alguna cosa sobre això a 1 Pere 2:20 i 21? Què és el que repeteix?

Pere comença dient que tots han de ser “d'un mateix sentiment” (*homophrones*). No està parlant sobre uniformitat, en el sentit que tots hagin de pensar, fer i creure *exactament* de la mateixa manera. El millor exemple d'aquesta idea es troba a 1 Corintis 12:1 al 26, on Pau assenyala que, així com el cos està format per parts, com ara les mans i els ulls, però tot i així hi té una unitat intrínseca, així també l'església està formada per individus amb diferents dons espirituals. No obstant això, fins i tot amb aquestes diferències, tenen una unitat de propòsit i esperit doncs treballen junts per tal de formar una comunitat unida.

Per descomptat, una unitat així no sempre és tan fàcil, tal com ho ha mostrat la història de l'església cristiana de manera tan ampla (i trista). Però, immediatament després d'aquesta amonestació, Pere indica als seus lectors com poden revelar i expressar aquest ideal cristià.

Per exemple, els cristians haurien d'actuar amb simpatia (1 Pere 3:8). Simpatia vol dir que quan un cristià pateix els altres cristians patiran amb ell; quan un altre cristià s'alegra, altres estan de festa amb ell (*compara amb* 1 Corintis 12:26). La simpatia ens permet veure des de la perspectiva dels altres, un pas important en el camí a la unitat. Després, Pere diu que hauríem d'estimar-nos uns als altres amb amor “fraternal” (1 Pere 3:8). Jesús mateix va afirmar que la manera en què es pot reconèixer als seus veritables deixebles és perquè s'estimen els uns als altres (Joan 13:35). A més, Pere diu que els cristians tindran un cor compassiu (1 Pere 3:8). Tindran compassió per les dificultats i els sentiments dels altres.

“Crucifiqueu el jo, considereu els altres com més excel·lents que vosaltres mateixos; i així realitzareu la unió amb Crist. Davant l'univers celestial, davant l'església i el món, donareu la prova indiscutible que sou fills de Déu. Déu serà glorificat per l'exemple que doneu” (TI 9: 51).

Quan sovint fem el que Pere diu aquí, especialment la part que diu: “No torneu mal per mal” (1 Pere 3:9)? Quina classe de mort al jo hem d'experimentar per tal de seguir aquestes paraules? Com podem tenir aquesta classe de mort? (*Veure* Gàlates 2:20).

PATIR EN LA CARN

Sí, Jesús va morir pels nostres pecats, i la nostra esperança de salvació es troba només en ell i en la seva justícia, que ens cobreix i ens fa ser considerats justos als ulls de Déu. Gràcies a Jesús, “ets acceptat davant de Déu com si mai haguessis pecat” (CC 94).

Però la gràcia de Déu no acaba només amb un pronunciament, una declaració que els nostres pecats són perdonats. Déu també ens dóna el poder per vèncer els nostres pecats.

Llegeix 1 Pere 3:18 i 21; i 4:1 i 2; i Romans 6:1 a l'11. Quina relació hi ha entre el patiment i la victòria sobre el pecat?

Hi ha una petita paraula grega utilitzada a 1 Pere 3:18 que emfatitza la naturalesa de plenitud del sacrifici de Jesús. És la paraula *hápax*, que significa “Una vegada i per a sempre”. Pere utilitza *hápax* per emfatitzar la plenitud dels patiments i la mort de Jesús per nosaltres

Els mots “ja que”, a 1 Pere 4:1, enllaça 1 Pere 4:1 i 2 amb el que s'acaba d'expressar a 1 Pere 3:18 al 22. En aquests versicles anteriors, Pere assenyala que Crist va patir pels nostres pecats a fi que poguéssim acostar-nos a Déu (1 Pere 3:18), i que “ara també es correspon el baptisme que ens salva” (1 Pere 3:21, *SBT*).

El baptisme, llavors, és potser el millor context per entendre les següents paraules de Pere: “que qui ha patit en la carn ha trencat amb el pecat” (1 Pere 4:1). Per mitjà del baptisme, el cristià participa del patiment, la mort i la resurrecció de Jesús; el cristià ha pres una decisió de “viure el temps que resta en la carn ja no segons els desitjos dels homes, sinó en la voluntat de Déu” (1 Pere 4:2, *SBT*). Això només es pot aconseguir per mitjà del lliurament diari del jo al Senyor i la crucifixió de “la carn amb les seves passions i desitjos” (Gàlates 5:24, *SBT*).

A Romans 6:1 a l'11, Pau diu que, en el baptisme, els cristians s'uneixen a Jesús en la seva mort i la seva resurrecció. En el baptisme, hem mort al pecat. Ara hem de fer que aquesta mort al pecat sigui real en la nostra vida. Les paraules de Pau proveeixen el secret de la vida cristiana: “Així també vosaltres considereu-vos morts al pecat, però vius per a Déu en Crist Jesús Senyor nostre” (Romans 6:11, *SBT*).

Quan va ser la darrera vegada que vas tenir que “patir en la carn”, per tal de lluitar contra el pecat? Què et diu la teva resposta sobre la teva vida cristiana?

NASCUTS DE NOU

En Crist tenim una nova vida, un nou començament. Naixem de nou. El significatiu d'això, especialment per a aquells que van acceptar a Crist després de la infantesa, és que ara viuran de manera diferent de com ho van fer abans. Qui no ha escoltat algunes històries increïbles d'aquells que, havent estat en el món, van experimentar una transformació radical per causa de Jesús i la seva gràcia salvadora?

De fet, després de parlar sobre la mort al jo i de la nova vida que tenim en Jesús (havent estat batejats en la seva mort i la seva resurrecció), Pere després parla sobre la classe de canvis que experimentarem.

Llegeix 1 Pere 4:3 al 6. Quins canvis esdevindran en la vida d'una persona i de quina manera respondran els altres a aquests canvis?

Pere utilitza mots que es relacionen amb l'abús de l'alcohol: “llibertinatge”, “apetències”, “disbauxa”, “orgies”, “borratxeres” i “idolatries abominables”. Per dir-ho en termes moderns, es van acabar els dies de gresca. De fet, segons Pere, el canvi que experimenta un cristià hauria de ser prou gran com perquè a aquells que coneixien el cristià en la seva vida passada els semblava “estrany” que el cristià ja no participi en activitats llibertines (1 Pere 4:4). Així, aquí podem veure una oportunitat de testificar als incrèduls sense haver de predicar. Una vida cristiana piadosa pot ser un millor testimoni que tots els sermons del món.

En aquests textos, què diu Pere sobre el Judici?

Aquí, com en altres llocs de la Bíblia (Joan 5:29; 2 Corintis 5:10; Hebreus 9:27), Pere deixa en clar que un dia hi haurà un judici per a les obres fetes “en la carn” (1 Pere 4:2). Quan Pere parla sobre que “fou anunciat l'evangeli als morts” (1 Pere 4:6), s'està referint al fet que, fins i tot en el passat, les persones que ara són mortes van tenir oportunitat, mentre vivien, de conèixer la gràcia salvadora de Déu. Així, Déu també pot jutjar-los amb justícia.

Com creient en Crist, quan diferent vius ara del que ho feies quan no creies en ell? Quina diferència ha fet Jesús en la teva vida?

PECATS DE LA CARN

En esmentar les coses dolentes que havien fet les persones en el passat, i que les havien deixat de fer després de tornar-se creients en Jesús, Pere també inclou el que podríem anomenar “pecats sexuals”.

Llegeix 1 Pere 4:3 novament. Què més esmenta Pere aquí?

En aquest text, hi ha dues paraules* que tenen una connotació sexual distintiva: “lascivies” (*aselgia*, que significa “sensualitat”) i “concupiscències” (*epithumia*, que significa “luxúria” o “desig”).

Sí, és massa fàcil que els cristians donin una mala impressió sobre la sexualitat. La Bíblia no està en contra del sexe. Ben al contrari, Déu va crear el sexe i va donar la sexualitat a la humanitat perquè fos una gran benedicció. La sexualitat hi era a l'Edèn, des del principi: “Per això l'home deixarà el pare i la mare i s'unirà a la seva muller i seran una sola carn. I tots dos, l'home i la dona, anaven despullats i no s'avergonyien” (Gènesi 2:24, 25). Havia de ser un dels ingredients clau que uniria a un marit i una muller en un compromís de tota la vida, que forma el millor context per criar fills. I aquesta proximitat i intimitat seria, també, un reflex del que Déu busca tenir amb el seu poble (*veure* Jeremies 3; Ezequiel 16; Osees 1-3).

En el seu lloc correcte, entre un home i una dona units en matrimoni, la sexualitat és una profunda benedicció; en el lloc equivocat, en el context equivocat, pot ser una de les forces més destructives del món. Les *conseqüències* devastadores, aquí i ara, d'aquests pecats, van més enllà de la imaginació humana. Qui de nosaltres no coneix vides arruïnades per causa de l'abús d'aquest meravellós do?

Llegeix 2 Samuel 11:4; 1 Corintis 5:1; Gènesi 19:5; 1 Corintis 10:8. Què tenen en comú aquests textos?

Per descomptat, no ens cal recórrer a la Bíblia per conèixer històries de dolor i sofriment que han causat aquests pecats.

Però també hem de ser curiosos. Certament, els pecats d'aquesta naturalesa poden tenir poderosos efectes negatius sobre les persones, i la societat tendeix a desaprobarlos. Però el pecat és pecat, i la mort de Crist cobreix els pecats sexuals, també. Com a cristià, has de ser acurat, especialment en aquest tema delicat, per assegurar-te de treure't “primer la biga del teu ull, i llavors hi veuràs clar per treure la broxa de l'ull del teu germà” (Lluc 6:42).

---

* A la versió *SBT*. (Nota del traductor).

L'AMOR TOT HO COBREIX

Fins i tot en el temps de Pere, els cristians vivien amb l'expectativa de l'aviat retorn de Jesús i la fi del món present. Sabem això perquè a 1 Pere 4:7 va escriure: “però el final de tot és a prop. Així, doncs, sigueu assenyats i austers, per a dedicar-vos a l'oració”. En altres paraules, estiguiu preparats per a la fi. En un sentit molt real, també, la "fi", pel que fa a cada un de nosaltres, mai està més enllà d'un instant després de morir. Tanquem els nostres ulls en morir i, ja sigui que passin milers d'anys o només uns pocs dies, el següent que sabrem és la fi del món i Jesús venint per segona vegada.

Segons Pere, atès que “el final de tot és a prop”, com haurien de viure els cristians? Veure 1 Pere 4: 7-11.

A més de ser sobris i vetllar en pregària, els cristians han de mantenir “un amor constant entre vosaltres, perquè l'amor cobreix una multitud de pecats” (1 Pere 4: 8).

Què significa això? De quina manera l'amor cobreix el pecat? Una clau es troba en el text que està citant Pere, Proverbis 10:12: “L'odi provoca baralles, l'amor cobreix totes les faltes”. Quan ens estimem els uns als altres, podem perdonar més ràpid i amb més facilitat a aquells que ens fereixen o ens ofenen. L'amor de Crist el porta a perdonar-nos; el nostre amor ens hauria de portar a perdonar als altres. On abunda l'amor, les petites ofenses, i fins i tot algunes més grans, són passades per alt amb més facilitat i oblidades.

Pere, certament, estava expressant la mateixa idea que Jesús i Pau, que diuen que tota la Llei es resumeix en l'obligació d'estimar Déu de tot cor i estimar el nostre proïsme com a nosaltres mateixos (Mateu 22:34-39; Romans 13:8-10).

Pere també insta els cristians a ser hospitalaris. La Segona Vinguda pot estar a prop, però els cristians no haurien de retreure's de les relacions socials per causa d'això. Finalment, quan els cristians parlen, ho han de fer com aquells que estan parlant les paraules de Déu. És a dir, la gravetat de l'època requereix una comunicació seriosa sobre veritats espirituals.

“L'amor cobreix una multitud de pecats”. Qui ha pecat contra tu? De quina manera pots viure i manifestar l'amor necessari per tal de “cobrir” aquest pecat? Per què el fer-ho és per al teu propi bé?

PER ESTUDIAR I MEDITAR: “L'amor longànim i bondadós no transformarà una indiscreció en una ofensa imperdonable, ni tampoc magnificarà els errors aliens. Les Escriptures ensenyen clarament que als que erren se'ls ha de tractar amb tolerància i consideració. Si es segueix la deguda conducta, el cor aparentment endurit pot ser guanyat per a Crist. L'amor de Jesús cobreix una multitud de pecats. La seva gràcia no indueix mai a exposar els errors d'altres, llevat que això sigui positivament necessari” (*CM* 254). Pensa, per exemple, en Jesús i la dona sorpresa en adulteri (Joan 8:1-11). Generalment, és considerada una història de la gràcia de Crist vers una dona caiguda, i això és veritat. Però també hi ha un altre element profund. En confrontar als líders religiosos que l'havien portat a ell, per què Jesús va escriure “els secrets culpables de la seva pròpia vida” (*DTG* 425) en la pols, on les paraules es podien esborrar en un instant? Per què no els va acusar obertament, declarant davant de tothom el que ell sabia sobre els seus pecats, que podrien haver estat tan dolents o pitjors que els d'aquella dona? Més aviat, Jesús els va mostrar que ell coneixia la seva hipocresia i la seva maldat, i que, no obstant això, no l'anava a exposar davant d'altres. Potser aquesta hagi estat la manera de Jesús d'acostar-se a aquests homes, mostrant-los que coneixia els seus propòsits i donant-los així una oportunitat de salvar-se. Quina meravellosa lliçó per a nosaltres quan hem de confrontar a aquells que han pecat.

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Reflexiona més sobre la qüestió de la unitat en contraposició a la uniformitat. Existeixen algunes àrees en què necessitem estar en completa unitat de pensament per tal de funcionar com a església? Si és així, quines són, i de quina manera podem aconseguir aquesta uniformitat necessària? En contrast, quines són algunes àrees en què una diversitat d'opinió no és perjudicial sinó, de fet, podria ser d'ajuda?
2. Quina ha estat la teva pròpia experiència amb el concepte de la necessitat de “patir en la carn” per deixar de pecar? Què significa això? Tenir en la nostra vida el poder de Déu per a canviar-nos, vol dir automàticament que ja no patirem en la carn a fi d'obtenir la victòria? Si no és així, per què no?
3. Observa al teu voltant la devastació que l'alcohol ha produït en tantes vides. Què podem fer com a església per ajudar a altres a veure el perill d'aquesta droga? Què podem fer per mantenir als nostres joves conscients del gran error que seria tan sols experimentar amb una substància que pot fer-los tant de mal?

PATIR PER CRIST

Dissabte 29 d'abril

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: 1 Pere 1:6; 3:13-22;
2 Timoteu 3:12; 1 Pere 4:12-14; Apocalipsi 12:17; 1 Pere 4:17-19.

PER MEMORITZAR:

“Perquè a això heu estat cridats, perquè també Crist patí per nosaltres, deixant-nos un model, a fi que seguís les seves petjades” (1 Pere 2:21, SBT).

La història de la persecució en els primers segles del cristianisme és ben coneguda. La Bíblia mateixa, especialment el llibre de Fets, proveeix un panorama del que li esperava a l'església. La persecució, amb el patiment que comporta, també era clarament una realitat present en la vida dels cristians als qui escriu Pere.

En el primer capítol, Pere comenta que, “malgrat que ara, si és necessari, sou afligits per una mica de temps amb diverses proves, a fi que la prova de la vostra fe, molt més preciosa que l'or perible, que és provat pel foc, sigui trobada per a lloança i honor i glòria en la revelació de Jesu-Crist” (1 Pere 1:6, 7, SBT). Gairebé l'últim comentari de la carta també tracta sobre la mateixa idea: “I el Déu de tota gràcia, que ens va cridar en Crist-Jesús a la seva glòria eterna, després que hagi patit per un poc de temps, ell mateix us restableixi, afermi, enforteixi i consolidi”(1 Pere 5:10, SBT).

Dins de la curta epístola, hi ha no menys de tres passatges extensos que parlen sobre els patiments dels lectors per Crist (1 Pere 2:18-25; 3:13-21; 4:12-19). No es pot negar, doncs, que el patiment causat per la persecució és una temàtica important a la primera epístola de Pere, i a això dedicarem el nostre estudi aquesta setmana.

PERSECUCIÓ DELS PRIMERS CRISTIANS

Llegeix 1 Pere 1:6; i 5:10. De què està parlant Pere, i com va dir als seus lectors que havien de respondre a allò que estaven enfrontant?

Durant els primers segles, el sol fet de ser un cristià podia significar una mort horrorosa. Una carta escrita a Trajà, emperador romà, il·lustra la precàrietat de la seguretat dels primers cristians. La carta provenia de Plini, qui al moment d'escriure era governador del Pont i de Bitínia (111-113 d. C.), dues de les regions esmentades a 1 Pere 1:1.

Plini havia escrit a Trajà demanant consell respecte a què fer amb les persones que eren acusades de ser cristianes. Va explicar que a aquells que insistien que eren cristians els havia manar executar. Altres van dir que, encara que anteriorment havien estat cristians, ja no ho eren. Plini els va permetre provar la seva innocència a l'obligar-los a oferir encens a estàtues de Trajà i de diversos déus, i a maleir a Jesús.

L'adoració d'un emperador en vida no era comunament practicada a Roma, encara que al sector oriental de l'Imperi Romà, d'on eren els destinataris de la primera carta de Pere, els emperadors permetien i de vegades fomentaven l'edificació de temples al seu nom. Alguns d'aquests temples tenien els seus propis sacerdots i altars sobre els quals es feien sacrificis. Quan Plini va fer que aquests cristians mostressin la seva lleialtat a l'emperador en oferir encens i adorar una estàtua de l'emperador, estava seguint una pràctica molt comuna a Àsia Menor.

Hi va haver moments, al primer segle, on els cristians van enfrontar seriosos perills només per ser cristians. Això va ser especialment cert sota els emperadors Neró (54-68 d. C.) i Domicià (81-96 d. C.).

No obstant això, la persecució presentada a 1 Pere és d'un caràcter més local. Hi ha pocs exemples específics de la persecució en aquesta carta de Pere, però podrien incloure falses acusacions (1 Pere 2:12), i vituperis i deshonres (1 Pere 3:9; 4:14). Tot i que les proves eren severes, no semblen haver comportar empresonaments o mort generalitzats, almenys en aquell moment. Així i tot, viure com un cristià posava als creients en oposició a elements importants de la societat en general del primer segle, i podien patir per causa de les seves creences. Així, Pere estava abordant una preocupació seriosa quan va escriure aquesta primera epístola.

EL PATIMENT I L'EXEMPLE DE CRIST

Llegeix 1 Pere 3:13 al 22. De quina manera haurien de respondre els cristians a aquells que els fan patir per causa de la seva fe? Quina connexió existeix entre els patiments de Jesús i els patiments experimentats pels creients per causa de la seva fe?

Quan Pere diu: “I encara que patíssiu a causa de la vostra integritat, feliços de vosaltres!” (1 Pere 3:14), està fent ressò de les paraules de Jesús: “Feliços els perseguits a causa de la justícia” (Mateu 5:10). Després, Pere diu que els cristians no haurien de témer a aquells que els ataquen, sinó que han de santificar (reverenciar) al Senyor en els seus cors (1 Pere 3:15). Aquesta afirmació del Senyor en els seus propis cors ajudarà a aturar el temor que senten davant d'aquells que se'ls oposen.

Llavors, Pere suggereix que els cristians sempre han de poder explicar l'esperança que tenen, però que han de fer-ho d'una manera atraient, amb mansuetud i respecte (1 Pere 3:15, 16).

Pere insisteix que els cristians haurien d'assegurar-se de no proveir a altres cap raó per acusar-los. Han de mantenir netes les seves consciències (1 Pere 3:16). Això és important, perquè aquells que acusen un cristià llavors seran deixats en ridícul per la vida sense taca del cristià que està sent acusat.

Clarament, no hi ha mèrit en patir per fer el mal (1 Pere 3:17). El que marca la diferència és patir per fer el bé, per fer el correcte. “Sempre serà millor patir a causa de fer el bé, si així Déu ho vol, que no pas a causa d'haver fet el mal” (1 Pere 3:17).

Pere després va utilitzar l'exemple de Jesús. Crist mateix va patir per la seva justícia; la santedat i la puresa de la seva vida eren una reprensió constant per a aquells que no ho volien. Si hi va haver algú que va patir per fer el bé i no el mal, aquest va ser Jesús.

Però el seu patiment també va portar l'únic mitjà de salvació. Jesús va morir en el lloc dels pecadors (“un innocent pels culpables”, 1 Pere 3:18), perquè aquells que creuen en ell tinguin la promesa de la vida eterna.

Alguna vegada has patit, no per haver fet el mal, sinó per haver fet el bé? Quina va ser aquesta experiència, i què vas aprendre sobre el que significa ser un cristià i reflectir el caràcter de Crist?

EL FOC DE PROVA

Llegeix 1 Pere 4:12 al 14. Per què diu Pere que no havien de sorprendre's pel seu patiment? Veure també 2 Timoteu 3:12; Joan 15:18.

Pere deixa en clar que patir persecució pel fet de ser cristià és participar dels patiments de Crist. No és quelcom que no s'hagi d'esperar. Al contrari, com ho escriuria Pau: “I tots els qui volen viure piadosament en Crist Jesús, de segur que seran perseguits” (2 Timoteu 3:12). Jesús mateix va advertir als seus seguidors sobre el que s'enfrontarien: “Llavors us lliuraran al martiri i us mataran, i per causa del meu nom sereu odiats per tots els pobles. N'hi haurà molts que es rendiran i es delataran els uns als altres, i s'odiaran mutuament” (Mateu 24:9, 10).

Segons Ellen G. White: “Així serà amb tots els que vulguin viure piadosament en Crist Jesús. Persecucions i vituperis esperen a tots els que estiguin dominats per l'esperit de Crist. El caràcter de la persecució canvia amb els temps, però el principi –l'esperit que la fomenta– és el mateix que sempre va matar als escollits del Senyor des dels dies d'Abel” (HAp 460).

Llegeix Apocalipsi 12:17. Què diu sobre la realitat de la persecució per als cristians en els darrers dies?

Sens dubte, per a un cristià fidel, la persecució pot ser una realitat sempre present. D'això està parlant Pere aquí advertint als seus lectors sobre “el foc de prova” que estaven enfrontant.

El foc era una bona metàfora. El foc pot ser destructiu, però també pot netejar les impureses. Depèn de què està sent exposat al foc. Les cases poden ser destruïdes pel foc; l'argent i l'or són purificats pel foc. Encara que mai hauríem de foçar la persecució de manera innecessària, Déu pot treure alguna cosa bona de la persecució. Així, Pere està dient als seus lectors (i a nosaltres): *Sí, la persecució és dolenta, però no es desanimin per ella com si fos una cosa inesperada. Segueixin avançant per fe.*

■ Què podem fer per elevar, animar i fins i tot ajudar a aquells que estan patint per la seva fe?

EL JUDICI I EL POBLE DE DÉU

Compara 1 Pere 4:17 al 19 amb Isaïes 10:11 i 12, i amb Malaquies 3:1 al 6. Què estan dient en comú aquests textos?

En tots aquests passatges, se'ns diu que el procés del Judici comença amb el poble de Déu. Pere fins i tot relaciona els patiments dels seus lectors amb el Judici de Déu. Per a ell, els patiments que els seus lectors cristians estan experimentant podrien ser ni més ni menys que Judici de Déu, que comença amb la casa de Déu. “De manera que, també els qui pateixen *segons la voluntat de Déu*, encomanin les seves ànimes al fidel Creador, practicant el bé” (1 Pere 4:19; èmfasi afegit).

Lee Lluc 18:1 al 8. Com ens ajuda això a entendre el Judici de Déu?

En temps bíblics, el judici en general era una cosa molt desitjat. El quadre de la pobra vídua a Lluc 18:1 al 8 captura l'actitud generalitzada cap al judici. La vídua sap que prevaldrà en la seva causa només si pot trobar a un jutge que accepti prendre el seu cas. No té prou diners ni estatus per fer-ho, però finalment persuadeix al jutge perquè l'escolti i li doni el que mereix. Com va dir Jesús: “¿I penseu que Déu no farà justícia als seus elegits, que clamen a ell de nit i de dia?” (Lluc 18:7). El pecat ha portat el mal al món, i el poble de Déu al llarg de totes les èpoques sempre ha esperat que Déu novament arregli les coses.

“Qui no t'honorarà, Senyor, i no gloriificarà el teu nom? Perquè només tu ets sant, per tant totes les nacions vindran i es prosternaran davant teu, perquè s'ha manifestat la justícia dels teus actes” (Apocalipsi 15:4).

Pensa en tot el mal que ha passat i continua passant al món sense ser castigat. Per què, llavors, és tan crucial per a nosaltres, com a cristians, el concepte de justícia, i el judici just de Déu? Quina esperança obtens de la promesa que es farà justícia?

FE ENMIG DE TRIBULACIONS

Com hem vist, Pere estava escrivint a creients que estaven patint per la seva fe. I, com ho ha demostrat la història cristiana, la situació va seguir empitjorant, almenys per un temps. Segurament molts cristians en els anys subsegüents van trobar solaç i consol en el que va escriure Pere. Sens dubte, molts n'hi troben també avui.

Per què el patiment? Aquesta, per descomptat, és una pregunta molt antiga. El llibre de Job, un dels primers llibres de la Bíblia en ser escrits, té el patiment com a tema clau. De fet, si hi va haver algú (a més de Jesús) que va patir, no “per homicida, lladre o malfactor, o per posar-se on no el demanen” (1 Pere 4:15), va ser Job. Després de tot, fins i tot Déu va dir de Job: “¿T'has fixat en el meu servent Job, que no n'hi ha cap com ell a la terra, un home íntegre i recte, temorós de Déu, i que s'aparta del mal?” (Job 1:8, *SBT*). I, tot i així, mira el que va haver de suportar el pobre Job, no per ser dolent, sinó per ser bo!

Llegeix 1 Pere 5:8; Apocalipsi 12:9; i Apocalipsi 2:10. Com ens ajuden aquests textos a respondre la pregunta de l'origen del patiment?

La resposta curta és que patim perquè estem enmig del gran conflicte entre Crist i Satanàs. Aquesta no és només una metàfora, un mer símbol per el bé i el mal en la nostra naturalesa. Hi ha un diable real i un Jesús real que estan lluitant una batalla real pels éssers humans.

Llegeix 1 Pere 4:19. Com ens pot ajudar el que va escriure Pere en la lluita que ens estigui tocant lliurar ara?

Quan patim, especialment quan aquest patiment no ve directament com a resultat dels nostres propis errors, naturalment fem la pregunta que va fer Job, una i altra vegada: *Per què?* I, com acostuma a passar, no tenim una resposta. Com diu Pere, l'únic que podem fer, fins i tot enmig del nostre patiment, és encomanar les nostres ànimes a Déu, confiant en ell, el nostre “fidel Creador”, i seguir “practicant el bé” (1 Pere 4:19).

Per què el fet de conèixer el caràcter de Déu per tu mateix, conèixer la seva bondat i el seu amor per tu personalment, és un component tan crucial per a tu com a cristià, especialment quan estàs patint? Com podem aprendre a conèixer millor a Déu i la realitat del seu amor?

PER ESTUDIAR I MEDITAR: L'estudi del diumenge va tractar sobre la persecució que enfrontaven els cristians. Aquí hi ha un extracte més ampli de la carta escrita a l'emperador sobre el que patien els cristians en aquells primers segles: “Això és el que he fet amb aquells que m'han estat lliurats per ser cristians. Els preguntava a ells mateixos si eren cristians. Als que responien afirmativament, els repetia dues o tres vegades la pregunta, amenaçant-los amb suplicis; als que perseveraven, els he fet executar. No dubtava, de fet, confessessin el que confessessin, que se'ls hauria de castigar almenys per tal pertinàcia i obstinació inflexible.

”A aquells que negaven ser cristians o haver-ho estat, si invocaven els noms dels déus segons la fórmula que jo els imposava, i si oferien sacrificis amb encens i vi a la teva imatge, que jo havia fet instal·lar amb tal objecte entre les imatges dels déus, i a més maleïen a Crist, coses totes elles que em diuen que és impossible aconseguir dels que són veritablement cristians, he considerat que haurien de ser posats en llibertat. D'altres, el nom del qual havia estat donat per un denunciador, van dir que eren cristians, però després ho van negar. Ho havien estat, però després van deixar de ser-ho, alguns al cap de tres anys, altres de més, alguns fins i tot per més de vint. També tots aquests han adorat la teva imatge i les estàtues dels déus, i han maleït a Crist” (*Cartes de Plini*, llibre 10:96).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Quin era el principal problema que enfrontaven els cristians tal com ens revela aquesta carta fascinant? Quines similituds podem veure aquí amb el que vindrà en els darrers dies, tal com es revela en el missatge del tercer àngel d'Apocalipsi 14:9 al 12? Què ens diu això sobre algunes de les qüestions subjacents a la mateixa gran controvèrsia?
2. “Aquells que honoren la llei de Déu hauran estat acusats d'atraure els càstigs de Déu sobre la terra, i seran considerats com la causa de les convulsions terribles de la natura i de les guerres sagnants entre els homes, que ompliran la terra de dolor. El poder que acompanyi l'última amonestació enfurirà els malvats; la seva ira es desplegarà contra tots els que hagin rebut el missatge i Satanàs despertarà l'esperit d'odi i persecució en un grau d'intensitat encara més alt” (*GC 370 [672]*). Encara que no sabem quan passarà tot això, com podem estar sempre a punt per enfrontar oposició per la nostra fe, no importa sota quina forma aparegui aquesta oposició? Quina és la clau per estar preparats?

LIDERS SERVENTS

Dissabte 6 de maig

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: 1 Pere 5:1-10; Fets 6:1-6; Jeremies 10:21; Mateu 20:24-28; Proverbis 3:34; Apocalipsi 12:7-9.

PER MEMORITZAR:

**“Descarregant en ell tota la vostra ansietat, perquè ell té cura de vosaltres”
(1 Pere 5:7, SBT).**

Els estudis sobre esglésies en creixement gairebé sempre destaquen la importància del lideratge efectiu. Aquest lideratge pren la seva visió de Déu i la seva Paraula, i proveeix oportunitat perquè tots en la congregació puguin exercir els seus propis dons espirituals darrere de la comissió evangèlica.

Però el lideratge eclesiàstic és un desafiament molt gran. Els voluntaris, que sovint donen el seu temps tot i estar ja molt ocupats, són els que en gran mesura mantenen en funcionament les esglésies. Els membres poden “votar amb els peus” al deixar d'assistir si alguna cosa passa a la qual no poden donar suport. A més, un líder cristià eficaç també ha de ser profundament espiritual. I no hem d'oblidar que Pere està escrivint a esglésies que estan patint persecució. Els líders de l'església estarien en una posició particularment vulnerable en aquest context. Qui, doncs, està capacitat per a aquesta tasca?

A 1 Pere 5:1 al 10, Pere aborda l'assumpte del lideratge cristià en el nivell de l'església local. En aquests versicles, Pere escriu sobre algunes característiques crucials necessàries, no només en els líders locals, sinó també en els membres. Les seves paraules són avui tan rellevants per a nosaltres com ho eren llavors.

ELS ANCIANS A L'ESGLÉSIA PRIMERENCA

Busca els següents textos: Fets 6:1 al 6; 14:23; 15:6; 1 Timoteu 5:17; i 1 Pere 5:2. Quina informació ens proveeixen aquests versicles pel que fa als desafiaments que enfrontava l'església primerenca i el paper dels seus líders?

Un grup nombrós de persones que es tornen creients i s'uneixen a l'església és una gran benedicció de Déu. No obstant això, com ho il·lustra l'experiència dels primers cristians, el creixement ràpid pot portar problemes.

Per exemple, Fets 1 al 5 documenta l'obra de l'Esperit Sant en la conversió de molts al cristianisme. Fets 6:1 al 6 mostra el resultat: el grup es va tornar massa gran per als líders que tenia, i va ser necessari crear estructures per tal de gestionar les funcions diàries de l'església.

El problema que va fer veure aquesta debilitat en l'estructura organitzacional va ser una queixa de discriminació. El grup de parla grega es va queixar que les seves vidues eren descuidades en la distribució diària de menjar. Com a resposta, un grup de persones, els diaques, va ser designat especialment per ajudar els dotze apòstols amb el maneig dels recursos de l'església.

És veritat que l'església primerenca va ser guiada per l'Esperit Sant d'una manera especial. Però fins i tot llavors hi va haver necessitat de fixar estructures eclesiàstiques. Un grup clau de líders de l'església que va ser necessari des de molt aviat va ser el dels ancians, que eren establerts per a cada congregació local. De fet, la designació d'ancians per liderar aquests grups de cristians acabats de formar era quelcom que feien Pau i Bernabé quan anaven a llocs on encara es devia predicar sobre Jesús (Fets 14:23).

Els ancians rebien moltes funcions diverses en el cristianisme primerenc. Com a líders de la seva comunitat local, de tant en tant actuaven com instructors per ensenyar als nous conversos. Predicaven, i s'asseguraven que es fessin les coses necessàries per al benestar de la comunitat (Fets 15:6; 1 Timoteu 5:17; 1 Pere 5:2).

Quines són algunes maneres en què pots aprendre a treballar millor amb els líders en la teva església local, tot i que no sempre es posin d'acord en totes les coses?

ELS ANCIANS

Llegeix 1 Pere 5:1 al 4. Quines actituds haurien de tenir els líders en les funcions que exerceixen a l'església? Com es poden aplicar aquests principis a qualsevol de nosaltres, sense importar el càrrec o la funció?

Pere presenta les seves instruccions pels ancians assenyalant que ell mateix és un ancià col·lega. Després, recalca dues coses sobre ell mateix: és un testimoni dels patiments de Crist, i espera ser partícip de la glòria que serà revelada. En dir això, Pere recalca la primera característica que hauria de trobar-se en un ancià: un ancià ha d'entendre la importància del que Crist ha patit en el nostre favor i la gran esperança que ens ofereix.

Pere compara el paper de l'ancià amb un pastor que pastura el ramat de Déu. La comparació de l'església amb un ramat suggereix que, igual que les ovelles, els membres de vegades es poden extraviar pel seu compte. Així, necessiten que el pastor els guiï de nou a la cleda i els ajudi a treballar en harmonia amb el grup. L'ancià també hauria de servir com a exemple humil de com ha d'actuar un cristià.

Quina advertència trobem en els següents textos per a aquells que són pastors del ramat? Jeremies 10:21; Ezequiel 34:8-10; Zacaries 11:17.

Una de les funcions importants del lideratge cristià és treballar amb les persones de l'església tan pacientment com els pastors han de treballar amb les seves ovelles. Els ancians han de reunir-los suaument per a l'adoració i per compartir el missatge de Jesús amb aquells que necessiten conèixer-lo, i la salvació que trobem en ell

Pere també recalca que els ancians haurien d'exercir un lideratge voluntari i no sota compulsió. No sempre és fàcil trobar persones disposades a acceptar els desafiaments de ser líders a l'església. Això es torna força evident quan arriba el moment de la comissió de nomenaments. Perquè una església funcioni bé, hi ha una quantitat de rols distintius que han de ser ocupats. Hi ha raons per les que moltes persones són reticents a acceptar llocs de lideratge. Alguns d'aquests càrrecs requereixen una inversió considerable de temps, i les persones aptes per a ocupar-los potser ja tinguin molts compromisos. Altres poden sentir que no estan prou preparats per acceptar el càrrec. Però el consell de Pere és que, si ens és demanat, hauríem d'acceptar el lideratge, sempre que sigui possible.

LÍDERS SERVENTS

Llegeix 1 Pere 5:3; i Mateu 20:24 al 28. Quins principis crucials de lideratge cristià es troben en aquests textos?

En grec, la paraula clau a 1 Pere 5: 3 és *katakuriuontes*. La mateixa paraula es troba a Mateu 20:25 i significa “exercir domini” o “tractar despòticament” a algú. Així, la instrucció als ancians que es dona a 1 Pere 5:3 podria traduir-se: “No siguin tirans amb els que estan sota la seva cura”^{*} (NVI), i reflecteix les paraules de Jesús a Mateu 20:25.

Mateu 20:20 al 23 proveeix el context per les paraules de Jesús a Mateu 20:24 al 28. La mare de Jaume i Joan s'havia apropiat a Jesús amb la sol·licitud que, quan Jesús vingués en el seu Regne, un dels seus fills s'assegués al seu costat dret i l'altre al seu costat esquerre.

“Jesús els va tractar amb tendresa i no va censurar el seu egoisme per buscar preferència sobre els seus germans. Llegia els seus cors, i coneixia la profunditat del seu afecte cap a ell. L'amor d'ells no era un afecte merament humà; encara que brollava a través de la terrenidat de les seves conductes humanes, era una emanació de la font del seu propi amor redemptor. Ell no ho va criticar, sinó que ho va aprofundir i ho va purificar” (DTG 502).

Jesús explica que aquesta posició d'honor és atorgada pel Pare, no per ell. Però, després passa a explicar que una diferència clau entre el seu regne i els regnes de les nacions gentils és el tipus de líder que sorgirà del seu regne. Aquells que desitgen ser líders en el regne on Jesús és Rei s'han de tornar servents, perquè els líders en el regne de Jesús han de ser com Jesús. “El Fill de l'Home no ha vingut a fer-se servir, sinó a servir i a donar la seva vida en rescat per a molts” (Mateu 20:28).

Així, Pere està cridant als líders de l'església al mateix ideal: el lliurament i l'abnegació manifestats per Jesús s'han de manifestar també en ells.

Llegeix Filipencs 2:4 al 8. De quina manera el que Pau diu aquí coincideix amb el que va escriure Pere? Més important encara, com podem dur a terme les coses a les que som cridats a fer en aquests versicles?

---

^{*} A l'edició en espanyol, s'utilitza la versió NVI: “No sean tiranos con los que están a su cuidado”. (Nota del traductor).

REVESTITS D'HUMILITAT

La societat estava molt segmentada en el món antic en el qual vivia Pere. La classe governant —l'elit— tenia el que avui es podria anomenar una “presència autoritària”. Al seu voltant s'aglutinaven les persones de rang inferior, i el rang més baix de tots pertanyia al d'un esclau. La humilitat era l'actitud apropiada per aquells de la classe més baixa cap als d'una més alta. La paraula grega per humilitat comporta el significat d'“humil”, “insignificant”, “feble” i “pobre”. Descriu a les persones sense estatus ni poder en la societat. En el món fora del judaisme i el cristianisme, la paraula *humil* s'associava amb aquells de baix estatus, i actuar humilment no seria una conducta elogiosa ni apropiada per a una persona lliure.

Llegeix 1 Pere 5:5 al 7. Donat el context i el temps en què vivien, què és el notable del que va escriure Pere aquí?

A la Bíblia, la humilitat es veu amb una llum diferent de com es veia en els temps i la cultura en què vivia Pere. Pere anomena Proverbis 3:34 de la Septuaginta (l'Antic Testament en grec), un versicle que també es cita a Jaume 4:6. A l'Antic Testament, part de l'obra de Déu en la història és humiliar als altius i poderosos (Isaïes 13:11; 23:9; Job 40:11).

L'actitud apropiada que hauríem de tenir cap a Déu és la humilitat. “Feu-vos humils, doncs, sota la mà poderosa de Déu, a fi que us exalti quan vingui el moment” (1 Pere 5:6). La humilitat, abans que no pas l'orgull, hauria de caracteritzar les relacions del cristià no només amb Déu, sinó també amb altres (1 Pere 5:5).

Els cristians, fins i tot els líders cristians, són conscients que són pecadors salvats per la gràcia de Déu. En aquest sentit summament important, llavors, som tots iguals, i tots hauríem d'humiliar-nos davant la Creu. I aquesta humilitat s'ha de revelar en la nostra relació amb els altres, especialment amb aquells sobre els que tenim autoritat. Segur, qualsevol podria humiliar-se davant Déu, el Creador dels cels i de la Terra. També, és relativament fàcil humiliar-se davant aquells que estan sobre nosaltres, que tenen poder sobre nosaltres, i que tenen un estatus “més elevat” que el nostre. La veritable prova ve quan revelem humilitat vers aquells que estan “per sota” nostre, que no tenen cap poder ni autoritat sobre nosaltres. Aquesta és la mena d'humilitat de la què Pere parla aquí.

■ Què té la Creu i què representa que sempre ens hauria de mantenir-nos humils?

COM LLEÓ RUGENT

Com ja hem vist, Pere va escriure en contra de l'apostasia per persecució. La temàtica de la gran controvèrsia no era només teologia abstracta per als seus lectors; estaven experimentant-la d'una manera que molts de nosaltres no ho hem fet, almenys per ara

Llegeix 1 Pere 5:8 al 10; i Apocalipsi 12:7 al 9. Què ens ensenyen aquests textos sobre l'origen del mal i l'obra de Satanàs en el nostre món?

El llibre de l'Apocalipsi revela que els cristians juguen un paper en la batalla còsmica entre les forces del bé i les forces del mal. A l'Apocalipsi, les forces del bé són liderades per Jesús, que és el Verb de Déu, el Rei de reis i el Senyor de Senyors (Apocalipsi 19:13, 16). Les forces del mal són liderades pel diable, també anomenat Satanàs i representat com un drac (Apocalipsi 12:7-9; 20:7, 8). Encara que els mitjans populars, i fins i tot alguns cristians, neguen la realitat de Satanàs, el fet és que el diable és un ésser poderós que només té intencions malvades per a nosaltres. No obstant això, les bones noves són que el diable serà destruït al final (Apocalipsi 20:9, 10).

Pere no subestima el perill que representa el diable. El diable és com un lleó rugent que està buscant devorar a tots els que pugui (1 Pere 5:8). Pere també assenyala que els seus lectors poden veure el poder del diable en els seus propis patiments. No obstant això, aquest patiment acabarà en glòria eterna (1 Pere 5:10).

Llegeix 1 Pere 5:10 un cop més. Què ens està dient aquí Pere?

Tot i que no coneixem la naturalesa exacta de les seves tribulacions, el que podem veure és l'esperança que Pere expressa. Sí, el diable és real. La batalla és real, i els nostres patiments són reals. Però el "Déu de tota gràcia" ha vençut al diable. Així que, sigui quin sigui el nostre patiment, si romanem fidels, fins i tot en la mort (*veure* Hebreus 11:13-16), la victòria està assegurada, gràcies a Jesús.

Com podem aprendre a aferrar-nos per fe, romandre fins a la fi, sense importar el que tinguem d'enfrontar?

PER ESTUDIAR I MEDITAR: “Un gran exemple del lideratge servicial de Jesús es troba en el seu comportament a l'Últim Sopar. En aquell moment, Jesús era plenament conscient de qui era ell (el Fill de Déu) i que estava a punt de tornar al seu Pare (Joan 13:1). Enmig del sopar, es va aixecar i va rentar els peus dels deixebles. Després, va dir: “Ara bé, si jo, el Senyor i el Mestre, us he rentat els peus, també vosaltres heu de rentar-vos els peus els uns als altres; jo us he donat exemple perquè vosaltres feu el mateix que jo us he fet” (Joan 13:14, 15). Cada vegada que els seguidors de Jesús es renten els peus els uns als altres, no només commemoren aquesta escena; es recorden l'un a l'altre que, per ser un líder en el regne de Jesús, hem de tornar-nos serfs. Sens dubte, durant la resta de la seva vida, especialment després d'haver entès exactament qui era realment Jesús, els deixebles van recordar aquest acte d'humilitat per part del seu Mestre. Sens dubte, també estava en la ment de Pere quan va instar als ancians de l'església que no exercissin domini despòtic sobre els altres, sinó que es “revestissin d'humilitat”.

“La humiliació de l'home Crist Jesús és incomprendible per a la ment humana; però la seva divinitat i la seva existència abans que el món fos creat mai poden ser posades en dubte pels que creuen en la Paraula de Déu. L'apòstol Pau ens parla del nostre Mediador, el Fill únigenit de Déu, qui en el seu estat gloriós tenia la forma de Déu i era el Comandant de totes les hosts celestials, i que tot i això, al revestir la seva divinitat d'humanitat, va prendre sobre si la condició de serf.

”Hem d'obrir el nostre enteniment per comprendre que Crist va deixar de banda el seu mantell reial, la seva corona de Rei, el seu elevat comandament, i va revestir la seva divinitat amb humanitat per poder trobar l'home on era, i brindar a la família humana el poder moral de convertir-se en fills i filles de Déu” (HHD 83).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Jesús va començar el seu ministeri confrontant al diable. Afeblit per quaranta dies de dejuni, va ser capaç de resistir les temptacions del diable citant les Escriptures (Mateu 4:1-11; Marc 1:12,13; Lluc 4:1-13). Què ens indica això sobre com nosaltres, també, podem resistir al diable en la nostra pròpia vida?
2. Quins exemples has vist del que va semblar ser veritable humilitat en altres? Què pots aprendre d'aquests exemples?
3. A classe, responeu aquesta pregunta: A més del que va ensenyar Pere als versicles per aquesta setmana, quines són les qualitats d'un bon líder cristià? De quina manera podrien superposar aquestes qualitats amb les bones qualitats dels líders seculars? En què es diferenciarien?
4. Com respondries a l'afirmació que Satanàs no és real sinó només un símbol del mal que es troba en la naturalesa humana?

JESÚS EN ELS ESCRITS DE PERE

Dissabte 13 de maig

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: 1 Pere 1:18, 19; Colossencs 1:13, 14; Isaïes 53:1-12; Joan 11:25; Salms 18:50; 2 Pere 1:1.

PER MEMORITZAR:

“Ell mateix portà els nostres pecats en el seu cos sobre la fusta, a fi que nosaltres, havent mort als pecats, visquem per a la justícia: per la ferida d'Ell va ser guarits” (1 Pere 2:24, SBT).

En el que hem estudiat fins aquí de 1 Pere, ja hauria d'haver quedat clar que, més enllà del context i del tema que estigui presentant, l'enfocament de Pere està en Jesús. Jesús permea tot el que escriu; és el fil daurat que recorre la seva epístola.

Des de la primera línia, on Pere diu que és un “apòstol” (“un enviat”) de Jesucrist, fins a l'última, on escriu: “Pau a tots vosaltres, els qui esteu en Crist” (1 Pere 5:14), Jesús és el tema clau. I, en aquesta epístola, Pere parla sobre la mort de Jesús com el nostre sacrifici. Parla del gran patiment que va experimentar Jesús i utilitza aquest exemple com un model per a nosaltres. Parla sobre la resurrecció de Jesús i el que significa per a nosaltres. A més, parla sobre Jesús no només com el Messies, el *Jristós*, l’“ungit”, sinó també de Jesús com el Messies diví. És a dir, a 1 Pere veiem més evidències de la naturalesa divina de Jesús: ell era Déu mateix, que va venir en carn humana, i va viure i va morir perquè nosaltres poguéssim tenir l'esperança i la promesa de la vida eterna.

Aquesta setmana repassarem 1 Pere i veurem més de prop el que revela sobre Jesús.

JESÚS, EL NOSTRE SACRIFICI

Un dels temes que permeen la Bíblia sencera, fins i tot el *tema* per excel·lència, és l'obra de Déu de salvar la humanitat caiguda. Des de la caiguda d'Adam i Eva, en Gènesi, fins a la caiguda de Babilònia, en Apocalipsi, les Escriptures, d'una manera o altra, revelen l'obra de Déu de cercar i salvar “allò que s'havia perdut” (Lluc 19:10). I aquest tema també està present a les epístoles de Pere.

Llegeix 1 Pere 1:18 i 19; i Colossencs 1:13 i 14. Què vol dir ser redimit, i què té a veure la sang amb la redempció?

Primera de Pere 1:18 i 19 descriu la importància de la mort de Jesús d'aquesta manera: “Sabent que no ha estat pas amb coses corruptibles; com l'or o la plata, que heu estat rescatats [...], sinó que ha estat amb la sang preciosa de Crist, com la d'un anyell sense defecte i sense taca”. Hi ha dues imatges clau en aquestes paraules: redempció i sacrificis animals.

Redempció s'utilitza a la Bíblia de diverses maneres. Per exemple, l'ase primogènit (que no podia ser sacrificat) i el fill primogènit (Èxode 34:19, 20) eren redimits pel sacrifici d'un anyell substituït. Podia utilitzar diners per comprar novament (redimir) allò que havia estat venut a causa de la pobresa pròpia (Levític 25:25, 26). Però, més important encara, un esclau podia ser redimit (Levític 25:47-49). La primera carta de Pere informa els lectors que el cost per a comprar-nos novament, redimir-nos, de “la vostra manera banal de viure, heretada dels vostres pares” (1 Pere 1:18), “va ser ni més ni menys que la “sang preciosa de Crist, com la d'un anyell sense defecte i sense taca” (1 Pere 1:19). La imatge del xai, per descomptat, evoca el concepte de sacrificis animals.

Pere compara així la mort de Crist amb un sacrifici animal en la Bíblia hebrea. El pecador portava una ovella sense taca al Santuari. Després, posava les mans sobre l'animal (Levític 4:32, 33). L'animal era degollat, i una mica de la seva sang es col·locava sobre l'altar; la resta era vessada a la base de l'altar (Levític 4:34). La mort de l'animal del sacrifici proveïa “expiació” per aquell que oferia el sacrifici (Levític 4:35). Pere està dient que Jesús va morir en el nostre lloc, i que la seva mort ens va redimir de la nostra antiga vida i de la perdició que, d'una altra manera, seria la nostra.

El fet que la nostra esperança de salvació existeix solament gràcies a un Substitut castigat en lloc nostre, què ens ensenya sobre la nostra dependència completa de Déu?

LA PASSIÓ DE CRIST

Els cristians sovint parlen sobre “la passió de Crist”.. La paraula passió prové d'un verb grec que significa “patir”, i l'expressió “la passió de Crist” generalment es refereix al que va patir Jesús en el període final de la seva vida, començant amb l'entrada triomfal a Jerusalem. Pere s'esplaia en el tema del patiment de Crist en aquests últims dies.

Llegeix 1 Pere 2:21 al 25; i Isaïes 53:1 al 12. Què ens ensenyen aquests versicles sobre el que Jesús va patir per nosaltres?

Hi ha una importància particular en el patiment de Jesús. Ell va portar “els nostres pecats en el seu cos sobre la fusta [una referència a la creu; *cf.* Fets 5:30], a fi que nosaltres, havent mort als pecats, visquem per a la justícia” (1 Pere 2:24, *SBT*). El pecat porta mort (Romans 5:12). Com a pecadors, mereixem morir. No obstant això, el perfecte Jesús, que no fou trobat engany a la seva boca (1 Pere 2:22), va morir al nostre lloc. En aquest intercanvi, tenim el pla de salvació.

Llegeix Isaïes 53:1 al 12 novament. Segons aquests versets, què va patir Jesús en concretar el pla de salvació en el nostre favor? Què ens indica això sobre el caràcter de Déu?

“Amb feres temptacions, Satanàs torturava el cor de Jesús. El Salvador no podia veure a través dels portals de la tomba. L'esperança no li presentava la seva sortida del sepulcre com a vencedor ni li parlava de l'acceptació del seu sacrifici pel Pare. Tenia por que el pecat fos tan ofensiu per a Déu que la seva separació resultés eterna. Va sentir l'angoixa que el pecador sentirà quan la misericòrdia no intercedeixi més per la raça culpable. El sentit del pecat, que atreia la ira del Pare sobre ell com a substitut de l'home, va ser el que va fer tan amarga la copa que bevia el Fill de Déu i va trencar el seu cor” (*DTG 701*).

Quina hauria de ser la nostra resposta al que va suportar Crist per nosaltres? De quina manera hem de seguir el seu exemple, tal com diu 1 Pere 1:21?

LA RESURRECCIÓ DE JESÚS

Llegeix 1 Pere 1:3, 4 i 21; i 3:21; Joan 11:25; Filipencs 3:10 i 11; i Apocalipsi 20:6. Quina gran esperança ens assenyalen aquests textos, i què significa per a nosaltres?

Com ja hem vist, la primera carta de Pere està dirigida a aquells que estan patint per causa de la seva fe en Jesús. Llavors, és molt apropiat que, justament a l'inici de la seva carta, Pere orienti l'atenció dels seus lectors a l'esperança que els espera. Com diu Pere, la d'un cristià és una esperança viva, precisament perquè és una esperança que descansa sobre la resurrecció de Jesús (1 Pere 1:3). Gràcies a la resurrecció de Jesús, els cristians poden esperar una herència en el cel que no perirà ni s'esvairà (1 Pere 1:4). En altres paraules, no importa com de difícil es posi la nostra situació, pensa en allò que ens espera quan tot acabi.

De fet, la resurrecció de Jesús dels morts és una garantia que nosaltres també podem ser ressuscitats (1 Corintis 15:20, 21). Com ho diu Pau: “I si Crist no ha ressuscitat, la vostra fe no té cap efecte, i encara esteu en els vostres pecats” (1 Corintis 15:17). Però, la resurrecció de Jesús d'entre els morts ens ha mostrat que ell té el poder de conquerir la mort mateixa. Així, l'esperança del cristià es recolza en l'esdeveniment històric de la resurrecció de Crist, que és el fonament de la nostra fe a la fi del temps.

On estariem sense aquesta esperança, sense aquesta promesa? Tot el que va fer Crist per nosaltres culmina en la promesa de la resurrecció. Sense això, quina esperança tindriem nosaltres, especialment considerant que sabem que, contràriament a la creença popular cristiana, els morts estan en un estat de son inconscient a la tomba?

“Per al cristià, la mort és només un somni, un moment de silenci i tenebres. La vida està amagada amb Crist en Déu i ‘quan Crist, la vostra vida, es manifestés, llavors vosaltres també sereu manifestats amb ell en glòria’ [...]. En la seva segona vinguda, tots els preciosos morts sentiran la seva veu, i sorgiran a una vida gloriosa i immortal” (DTG 731).

Pensa en l'aparent irrevocabilitat de la mort. És tan dura, tan implacable i tan real. Per què, llavors, la promesa de la resurrecció és tan important per a la nostra fe, i per a tot el que creiem i esperem?

JESÚS COM EL MESSIES

Com hem vist anteriorment, un dels punts d'inflexió en el ministeri terrenal de Jesús va ocórrer quan, en resposta a una pregunta sobre qui era ell, Pere va respondre: “Tu ets el Crist, el Fill del Déu Vivent” (Mateu 16:16). La paraula *Crist* (*Jristos*, en grec) significa “l'ungit”, el “Messies”; en hebreu és *Mashiaj*. Prové d'una arrel que significa “ungir”, i és un terme que, a l'Antic Testament, s'utilitza en diversos contextos (fins i tot es va usar, a Isaïes 45:1, per assenyalar a un rei pagà, Ciro). Així, quan Pere va anomenar a Jesús “el Crist”, estava utilitzant una paraula que expressa un ideal derivat de les Escripures hebrees.

Llegeix els següents textos de l'Antic Testament, on s'utilitza la paraula *Messies*, o *ungit*. Què ens ensenya el context sobre el seu significat? De quina manera va poder haver entès Pere el que significava “el Messies” quan li va donar aquest nom a Jesús?

Salm 2:2

Salm 18:50

Daniel 9:25

---

1 Samuel 24:6

Isaïes 45:1

Pere havia estat inspirat pel Senyor per a declarar que Jesús era el Messies (Mateu 16:16, 17), i no hi ha cap dubte que no comprenia plenament el que això significava. No entenia qui era exactament el Messies, quina missió havia de portar a terme i, potser més important, de quina manera ho havia de fer.

Pere no estava sol en aquesta manca d'enteniment. Hi havia moltes idees diferents a Israel sobre el Messies. En si mateixos i per si mateixos, els usos de la paraula *Messies*, o *ungit*, en els textos de dalt no presenten el quadre complet, per molt que puguin vaticinar el que seria i faria, en darrera instància, el Messies.

Joan 7:40 revela una mica el que s'esperava del Messies: seria descendència de David, del poble de Betlem (Isaïes 11:1-16; Miquees 5:2). Aquesta part la van entendre correctament. En la imaginació popular, però, un Messies del llinatge de David faria el mateix que David: vèncer els enemics dels jueus. El que ningú esperava era un Messies que seria crucificat pels romans.

Per descomptat, per al temps en que es va escriure la seva carta, Pere entenia amb més claredat que Jesús era el Messies (a 1 i 2 Pere, l'anomena *Jesucrist* quinze vegades) i tot el que havia fet per la humanitat.

JESÚS, EL MESSIES DIVÍ

Pere sabia no només que Jesús era el Messies, sinó també que era el Senyor. És a dir, per quan va escriure les seves epístoles, Pere sabia que el Messies era Déu mateix. Tot i que el títol “Senyor” pot tenir un significat secular, també pot ser una clara referència a la Deïtat. Tant a 1 Pere 1:3 com a 2 Pere 1:8, 14 i 16, Pere s'està referint a Jesús –el Messies, el Crist– com el Senyor, Déu mateix.

Igual que altres escriptors del Nou Testament, Pere descriu la relació entre Jesús i Déu amb les paraules *Pare* i *Fill*. Per exemple: “Beneït sigui el Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist” (1 Pere 1:3; cf. 2 Pere 1:17). Es descriu a Jesús com el Fill estimat (2 Pere 1:17); i una mica de l'autoritat de Jesús com a Senyor, i el seu estatus celestial, ve d'aquesta relació especial que té amb Déu el Pare.

Llegeix 2 Pere 1:1; i Joan 1:1 i 20:28. Què ens ensenyen aquests textos sobre la divinitat de Jesús?

Segona de Pere 1:1 diu: “El nostre Déu i Salvador Jesucrist”. A l'original grec, el mateix article definit (és a dir, “ell”) és utilitzat tant per a Déu com per a Salvador. Gramaticalment, això vol dir que tant “Déu” com “Salvador” s'utilitzen per referir-se a Jesús. Segona de Pere 1:1 és, llavors, una de les indicacions molt clares, al Nou Testament, de la plena divinitat de Jesús.

Mentre els primers cristians s'esforçaven per entendre Jesús van anar, gradualment, unint les peces d'evidència del Nou Testament. Als escrits de Pere, el Pare, el Fill i l'Esperit Sant són presentats de manera distintiva (per exemple, Pare / Fill: 1 Pere 1:3, 2 Pere 1:17; Esperit Sant: 1 Pere 1:12; 2 Perea 1:21), de la mateixa manera que a la resta del Nou Testament. Però, al mateix temps, Jesús és presentat com plenament diví, igual que l'Esperit Sant. Amb el temps, i després de molta discussió, l'església va desenvolupar la doctrina de la Trinitat per explicar el millor possible el misteri diví de la Deïtat. Els Adventistes del Setè Dia inclouen la doctrina de la Trinitat com una de les seves 28 creences fonamentals. Així, veiem en Pere una presentació clara de Jesús, no només com el Messies, sinó també com Déu mateix.

Quan penses en la vida i la mort de Jesús, i després t'adones que ell era Déu, què et diu això sobre com és el Déu a qui servim, i per què hauríem d'estimar-lo i confiar en ell? Porta la teva resposta, el dissabte, a la classe.

PER ESTUDIAR I MEDITAR: “Sembla lògic començar amb ‘Messies’, ja que l'església cristiana deu el seu nom a l'equivalent grec *Jristos*, l'‘Ungit’. La paraula hebrea es refereix a la figura de l'alliberador a qui els jueus esperaven i que seria l'agent de Déu en la inauguració d'una nova era per al poble de Déu. Els termes hebreu i grec deriven d'arrels que signifiquen ‘ungir’. Evidentment, a l'anomenar-lo ‘Crist’, els escriptors del Nou Testament consideraven Jesús com apartat en forma especial per a una tasca particular.

“El títol *Jristos* apareix més de cinc-centes vegades en el Nou Testament. Encara que hi havia més d'un concepte de messianisme entre els contemporanis de Jesús, es reconeix generalment que, al segle I, els jueus havien arribat a considerar el Messies com algú que estava en una relació especial amb Déu. Ell introduiria la fi dels segles, quan s'establiria el Regne de Déu. Era aquell a través de qui Déu irrompia en la història per l'alliberament del seu poble. Jesús va acceptar el títol ‘Messies’, però no va estimular el seu ús perquè el mot estava carregat d'implicacions polítiques que feien difícil la seva utilització. Tot i que era reticent a valer-se d'ell en públic per a descriure la seva missió, Jesús no va reprendre ni a Pere (Mateu 16:16, 17) ni a la dona samaritana (Joan 4:25, 26) per usar-lo. Sabia que ell era el Messies, com es veu en l'informe de Marc de les paraules de Jesús pel que fa a donar a cadascun dels seus deixebles ‘un got d'aigua en el meu Nom, perquè sou de Crist’ (Marc 9:41, *SBT*)” (*Tratado de teología adventista del séptimo día*, pàg. 188).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Llegeix Isaïes 53:1 al 12. Segons aquests textos, què ha fet Jesús per nosaltres? Anota coses específiques que ell ha fet per nosaltres. De quines maneres podem veure clarament, en aquests textos, el concepte de Jesús com el nostre Substitut? Per què el necessitem com el nostre Substitut?
2. Al llarg de la història, alguns han utilitzat la promesa bíblica d'una vida en el més enllà per ajudar a mantenir oprimint al poble. *Bé, sí, la teva vida és difícil aquí i ara, però centra't en el que Déu ha promès per a nosaltres quan Jesús torni.* Atès que aquesta veritat, presentada a la Paraula de Déu, ha estat mal utilitzada amb abús en el passat, molts rebutgen la noció cristiana d'una vida en el més enllà; més aviat, ho veuen merament com un parany creat per alguns per oprimir als altres. De quina manera respondries a aquesta acusació?
3. A la classe, repasseu les respostes a la pregunta del dijous sobre la divinitat de Crist i què ens diu sobre el caràcter de Déu. Per què la seva divinitat i el que revela sobre Déu són tan bones noves?

ÉSSER QUI UN ÉS

Dissabte 20 de maig

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: 2 Pere 1:1-15; Efesis 2:8; Romans 5:3-5; Hebreus 10:38; Romans 6:11; 1 Corintis 15:12-57.

PER MEMORITZAR:

“També per això mateix, posant-hi tota diligència, afegiu a la vostra fe, la virtut; i a la virtut, el coneixement; i al coneixement, la templança; i a la templança, la perseverança; i a la perseverança, la pietat; i a la pietat, l'afecte fraternal; i a l'afecte fraternal, l'amor” (2 Pere 1:5-7, SBT).

Una de les coses sorprenents del Nou Testament és quanta veritat pot “amuntegar” en una quantitat molt limitada d'espai. Prenguem la lliçó d'aquesta setmana, que cobreix 2 Pere 1:1 al 14. En aquests 14 versicles, Pere ens ensenya sobre la justificació per la fe. Després, aborda el que pot fer el poder de Déu en la vida d'aquells que s'han lliurat a Jesús. Després, parla sobre la meravellosa veritat que podem ser “participants de la naturalesa divina” (2 Pere 1:4), i que podem ser lliures de la corrupció i la luxúria del món

De fet, aquí no només tenim un catàleg de virtuts cristianes, sinó a més Pere les presenta en un ordre específic. Una segueix a l'altra, que segueix a l'altra, i així successivament fins que arriben al clímax de la més important de totes.

També escriu sobre la realitat del que significa estar en Crist i experimentar la “purificació” (2 Pere 1:9, SBT) dels nostres antics pecats, i després fins i tot introdueix la idea de la seguretat de la salvació, la promesa de la vida eterna “en el Regne etern” (2 Pere 1:11) del Senyor.

I, finalment, fins i tot hi trobem un petit discurs sobre el tema crucial de l'estat dels morts. Quina quantitat de veritat rica i profunda en només 14 versicles!

UNA FE PRECIOSA

Llegeix 2 Pere 1:1 al 4. Què diu Pere que hem rebut en Jesucrist? És a dir, com es veu aquí la realitat de la gràcia?

Pere comença aquesta carta dient que està dirigida a aquells que han obtingut “una fe tan preciosa com la nostra” (2 Pere 1:1). La paraula traduïda com “preciosa” significa “del mateix valor” o “d'igual privilegi”. Pere diu que han “obtingut” aquesta fe; no que l'hagin guanyat ni aconseguit per mèrit propi, sinó que l'han rebut com un do de Déu. O, com escriu Pau: “Perquè és per gràcia que heu estat salvats, mitjançant la fe; i això no ve de vosaltres mateixos, és un do de Déu” (Efesis 2:8). És preciosa perquè “sense fe és impossible agradar a Déu” (Hebreus 11:6, *SBT*). És preciosa perquè per aquesta fe ens aferrem de moltes promeses meravelloses.

Pere emfatitza que el “poder diví” [*SBT*]* de Jesús ens ha proveït de tot el que cal a la vida i a la pietat (2 Pere 1:3). Només per mitjà del poder de Déu podem si més no existir, i només pel seu poder podem arribar a la santedat. I aquest poder diví ens és donat “per mitjà del coneixement d'aquell qui ens ha cridat per la seva pròpia glòria i la seva virtut” (2 Pere 1:3; *veure també* Joan 17:3).

Som cridats a estimar a Déu, però com podem estimar un Déu a qui no coneixem? Arribem a conèixer a Déu per mitjà de Jesús, per mitjà de la Paraula escrita, per mitjà del món creat, i per mitjà de l'experiència de viure una vida de fe i obediència. Coneixem a Déu i la realitat de Déu en experimentar el que ell fa en la nostra vida, un coneixement que ens transformarà. I arribem a conèixer-lo per mitjà de la realitat de la gràcia que ell vessa sobre nosaltres.

Pere després diu quelcom encara més increïble: que també hem rebut “precioses i sublimes promeses”, que inclouen arribar a ser “participants de la naturalesa divina” (2 Pere 1:4). La humanitat va ser creada originalment a la imatge de Déu; aquesta imatge ha estat molt desfigurada i degradada. Quan naixem de nou, tenim una nova vida en Jesús, qui obra per restaurar la seva imatge divina en nosaltres. Fugim de la corrupció i les passions del món al desitjar que aquest canvi ens passi a nosaltres.

Com seria la teva vida si no tinguessis fe? Com ens ajuda aquesta resposta a entendre per què el do de la fe és en veritat preciós?

---

* A *BEC*: “divina potència”. (Nota del traductor).

AMOR, L'OBJECTIU DE LA VIRTUT CRISTIANA

Llegeix 2 Pere 1:5 al 7; Romans 5:3 al 5; Jaume 1:3 i 4; i Gàlates 5:22 i 23. Quin tema similar apareix en tots aquests passatges?

Era comú entre els filòsofs del món antic fer llistes de virtuts. Aquestes llistes sovint són anomenades com a “catàleg de virtuts”, i hi ha diversos exemples en el Nou Testament (Romans 5:3-5; Jaume 1:3, 4; Gàlates 5:22, 23). És molt probable que els lectors de Pere estiguessin familiaritzats amb aquestes llistes, tot i que hi ha interessants diferències entre el que podria esmentar un filòsof i allò que Pere col·loca a la seva llista. Fixa't que Pere ha ordenat aquestes virtuts deliberadament en una seqüència, de manera que cada virtut construeix sobre l'anterior, fins que arriba al clímax de l'amor.

Cadascuna de les virtuts que esmenta Pere té un significat important:

Fe: En aquest context, no és ni més ni menys que una fe salvífica en Jesús (*veure* Gàlates 3:11; Hebreus 10:38).

Virtut: Una virtut (del grec *arête*), una bona qualitat de qualsevol tipus, era lloada fins i tot entre els pagans filòsofs. Sí, la fe és crucial, però ha de portar a una vida transformada, una vida en la qual s'expressa virtut.

Coneixement (Discerniment): Pere certament no està parlant de coneixement en general, sinó del coneixement que ve per mitjà d'una relació salvífica amb Jesucrist.

Templança (Serenitat, domini propi): Els cristians madurs són capaços de controlar els seus impulsos, especialment aquells que porten a excessos.

Perseverança (Paciència): Aquí, s'utilitza la paraula paciència amb la connotació de “perseverança” (*BLA*), o “constància” (*NVI*), especialment davant de tribulacions i persecució.

Pietat: Al món pagà, la paraula traduïda aquí com “pietat” significava un comportament ètic que ve com a resultat de creure en un déu. Dins del Nou Testament, també comporta el concepte de comportament ètic que resulta d'una fe en l'únic Déu vertader (1 Timoteu 2:2).

Afecte fraternal: Els cristians són com una família, i la pietat portarà a tenir una comunitat en la qual les persones són amables els uns amb els altres.

Amor: Pere porta la seva llista a un clímax amb l'amor. Sona semblant a Pau, també: “Per ara subsisteixen aquestes tres coses: la fe, l'esperança i l'amor, però la més gran és l'amor” (1 Corintis 13:13).

Abans de començar la seva llista de virtuts, Pere diu que hem de posar “tota diligència” (2 Pere 1:5, *SBT*) en obtenir aquestes virtuts. Què vol dir amb això? Quin paper juga l'esforç humà en el nostre desig per viure una vida piadosa i fidel?

ÉSSER QUI UN ÉS

Després de donar-nos la llista del que haurien de cercar diligentment els cristians, Pere declara quin serà el resultat.

Llegeix 2 Pere 1:8 a l'11. Quin és el nexa entre allò que ja ha estat fet per un cristià i com hauria d'estar vivint un cristià?

Pere insta els seus lectors a viure segons la nova realitat que és veritable per a ells en Jesús. Les característiques de la fe, la virtut, el coneixement, el domini propi, la paciència, la pietat, l'afecte fraternal i l'amor "són en vosaltres i s'hi multipliquen" (2 Pere 1:8. *SBT*).

El problema és que no tots els cristians viuen segons aquesta nova realitat. Alguns són ociosos o sense fruit en el coneixement del nostre Senyor Jesucrist (2 Pere 1:8). Aquestes persones han oblidat que van ser purificats dels "seus antics pecats" (2 Pere 1:9). Llavors, diu Pere, els cristians haurien de manifestar en la seva vida la nova realitat que és real per a ells en Jesús. En Crist, han rebut perdó, purificació i el dret de participar de la naturalesa divina. Per tant, han de procurar "consolidar la vostra vocació i elecció" (2 Pere 1:10). No hi ha excusa per viure com ho feien abans, no hi ha excusa per a ser cristians "ociosos" o "sense fruit".

"Sentim parlar molt sobre la fe, però necessitem escoltar molt més sobre les obres. Molts estan enganyant a les seves pròpies ànimes en viure una religió còmoda, complaent, sense creu "(FO 50).

Llegeix Romans 6:11. Què diu aquí Pau que reflecteix el que Pere va escriure en els textos per avui?

En un sentit, tant Pere com Pau diuen: "Has de ser qui ets". I som noves criatures en Crist, purificats de pecat i participants de la naturalesa divina. Per això, podem viure la classe de vida a la qual som cridats. Se suposa que hem de ser "com Crist", que és el que significa ser "cristià".

■ En quina mesura ets "com Crist"? En quines àrees pots millorar?

DEIXAR EL TABERNACLE

“I penso que és just, mentre estic en aquest tabernacle, que us desvetlli amb el record, sabent que ben aviat he de deixar el meu tabernacle, tal com el nostre Senyor Jesu-Crist m'ho va fer conèixer” (2 Pere 1:13,14, SBT)*.

El 1956, Oscar Cullman va escriure un breu estudi anomenat *¿Immortalitat de l'ànima o resurrecció dels morts? El testimoni del Nou Testament*. Va argumentar que el concepte de la resurrecció és incompatible amb el concepte de la immortalitat de l'ànima. A més, va dir que el Nou Testament s'estableix fermament sobre el costat de la resurrecció dels morts.

“Cap altra publicació meva”, va escriure més tard, “ha provocat tant d'entusiasme ni tanta violenta hostilitat”.

Llegeix 1 Corintis 15:12 a 57. Què implica Pau que passa en morir?

Un estudi sobre el que diu el Nou Testament sobre la mort i la resurrecció ha convençut la majoria dels erudits del Nou Testament que Cullman tenia raó. El Nou Testament veritablement recalca el concepte de la resurrecció, i no el concepte d'una ànima immortal que sobreviu a la mort del cos. Per exemple, a 1 Tessalonicencs 4:16 al 18, Pau insta aquells que per la mort han perdut els seus éssers estimats a trobar consol en el coneixement que, quan Jesús torni, ressuscitarà els morts. A 1 Corintis 15:12 al 57, Pau dóna una extensa descripció de la resurrecció. Comença assenyalant que la fe cristiana es basa en la resurrecció de Jesús. Si Jesús no hagués ressuscitat, llavors qualsevol fe en ell és fútil. Però, diu Pau, Crist veritablement va ressuscitar dels morts, com a primícies d'aquells que han passat al descans. I la resurrecció de Crist dels morts fa possible que tots aquells que van morir en ell també ressuscitin.

Pau parla sobre la resurrecció del cos a 1 Corintis 15:35 al 50. Contrasta els nous cossos que rebrem en la resurrecció amb els nostres cossos actuals. El que tenim ara morirà; el que tindrem en la resurrecció mai morirà.

En síntesi, quan el Nou Testament parla sobre la mort, ho fa en termes de resurrecció, no d'immortalitat de l'ànima. És important tenir en ment aquest context en llegir 2 Pere 1:12 al 14.

---

* A la versió en espanyol, s'ha utilitzat la versió RV 1909: “Porque tengo por justo, en tanto que estoy en este tabernáculo, de incitaros con amonestación: Sabiendo que brevemente tengo de dejar mi tabernáculo, como nuestro Señor Jesucristo me ha declarado”. (Nota del traductor).

FE FRONT A LA MORT

Llegeix 2 Pere 1:12 al 15. Què vol dir Pere quan suggereix que aviat ha d'“abandonar el cos” (“deixar el meu tabernacle” [SBT])?

Segona de Pere 1:12 al 14 revela l'ocasió de la carta. Pere pensa que està per morir, i la carta conté el seu últim missatge o testament. Que Pere espera morir aviat es veu reflectit en la fraseologia: “Mentre estic en aquest tabernacle [...] sabent que ben aviat he de deixar el meu tabernacle” (2 Pere 1:13, 14). A l'original grec literalment diu “deixar el meu tabernacle” o “deixar la meva tenda” (*BEC*). Pere compara el seu cos amb un tabernacle (tenda, carpa), que es traurà en morir. De fet, és tan clar que Pere es refereix al seu cos quan parla de “deixar el meu tabernacle” que la immensa majoria dels traductors moderns tradueix aquestes frases utilitzant la paraula “cos”. Res en el llenguatge de Pere suggereix que quan parla de “deixar” o “treure” el seu tabernacle, o cos, la seva ànima sobreviurà com una entitat separada.

Llegeix 2 Pere 1:12 al 15 novament. Com sembla abordar Pere la realitat de la seva imminent mort, i què ens ensenya aquesta actitud sobre la fe?

Segona de Pere 1:12 al 15 mostra una solemnitat profunda en les paraules de Pere. Escriu això en el coneixement que la seva vida aviat arribarà a la seva fi. Ell ho sap perquè, tal com ho diu, “tal com m'ha fet saber el nostre Senyor Jesucrist”. Però sembla no haver temor, ni preocupació, ni auguri. El seu èmfasi, més aviat, està en el benestar d'aquells a qui estarà deixant enrere. Pere desitja que estiguin fermes [“afermats”] en la “veritat que teniu present” i, en tant que està viu, els amonestarà a romandre fidels.

Aquí podem veure la realitat i la profunditat de l'experiència de Pere amb el Senyor. Sí, ha de morir aviat, i no serà una mort plaent, tampoc (*veure* Joan 21:18; i *HAp* 428, 429), però la seva preocupació abnegada està dirigida al benestar dels altres. Veritablement, Pere era un home que vivia la fe que ensenyava.

De quina manera la nostra fe ens ajuda a lluitar amb la terrible realitat de la mort? Com podem aprendre a aferrar-nos de la meravellosa esperança que tenim, fins i tot davant la mort, pel que Jesús ha fet per nosaltres?

PER ESTUDIAR I MEDITAR: Com hem vist, Pere sabia que aviat havia de morir. I sabia, des de feia molt de temps, de quina manera havia de morir. Això és perquè Jesús mateix li havia dit: “De debò et dic: Quan eres més jove, et cenyies tu mateix i anaves on volies, però quan siguis vell estendràs els braços i un altre et cenyirà i et durà on no vols anar” (Joan 21:18).

Com va ser el seu final?

“A Pere, per ser jueu i estranger, el van condemnar a rebre assots i després a ser crucificat. En perspectives d'aquesta espantosa mort, l'apòstol va recordar el seu gravíssim pecat de negar a Jesús en l'hora de la seva prova. Encara que una vegada s'havia mostrat tan poc disposat a reconèixer la Creu, ara tenia per goig donar la seva vida per l'evangeli, sentint només que seria massa honorós per a ell morir com havia mort el Senyor a qui havia negat. Pere s'havia penedit sincerament del seu pecat, i Crist l'havia perdonat, segons ho comprova l'altíssim encàrrec de pasturar les ovelles i els xais del ramat. Però Pere no podia perdonar-se a si mateix. Ni fins i tot en el pensament de les agonies de la mort que l'esperava era capaç de mitigar l'amargor de la seva aflicció i penediment. Com a últim favor, va suplicar als seus botxins que fos crucificat cap per avall. La súplica va ser atorgada, i d'aquesta manera va morir el gran apòstol Pere” (HAp 429). I, fins i tot amb aquest futur pel davant, la preocupació de Pere era pel benestar espiritual del ramat.

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. A la llum de tot el que ha escrit Pere, i també dels altres escriptors de la Bíblia, sobre la necessitat dels cristians de viure vides piadoses, per què tants de nosaltres vam fallar en “ser qui som” en Jesús?
2. A classe, repasseu la llista presentada a 2 Pere 1:5 al 7. Parleu sobre cada ítem i pregunteu-vos: Com podem manifestar millor aquestes virtuts nosaltres mateixos, i com podem ajudar a altres que anhelan fer el mateix?
3. Atès el que sabem sobre Pere, tal com es revela en els evangelis, el que escriu en les seves epístoles mostra poderosament la gran obra que Crist va fer en ell, fins i tot malgrat els seus fracassos anteriors. Quina esperança i consol podem obtenir per a nosaltres mateixos del seu exemple?
4. A 2 Pere 1:12, Pere va escriure sobre “la veritat que teniu present”. Quina era la “veritat [que tenien] present” en l'època de Pere, i quina és la “veritat [que tenim] present” en la nostra?
5. Algú va escriure: “Tan certament com els morts estan més enllà de la mort, la mort és el que porten amb si els vius”. De quina manera hauríem nosaltres, com a cristians, “portar” la mort?

PROFECIES I ESCRIPTURES

Dissabte 27 de maig

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Isaïes 53:1-12; Daniel 7:13, 14; 2 Pere 1:16-20; Mateu 16:1-6; 2 Timoteu 3:15-17.

PER MEMORITZAR:

“D'aquesta manera ens és confirmada la paraula profètica a la qual feu molt bé d'atendre com un llum que fa claror en un lloc fosc, fins que no apunti el dia i neixi en els vostres cors l'estel del matí” (2 Pere 1:19).

En continuar el nostre estudi de les epístoles de Pere, un punt hauria de destacar: com de segur i confiat està Pere en el que està escrivint. Podem veure el mateix amb Pau: una convicció clara i ferma sobre el que estan proclamant pel que fa a Jesucrist i la Creu.

En els textos per aquesta setmana, veurem més d'aquesta certesa en Pere. I fins i tot ens diu per què té tanta certesa. No creiem, va dir ell, “històries inventades”* (2 Pere 1:16), com ara aquelles que conformaven les religions paganes de l'època. Més aviat, Pere estava segur del que creia, per dues raons.

Primer, era un testimoni presencial del “nostre Senyor Jesucrist” (2 Pere 1:8). Però, en segon lloc, i potser més important (perquè gairebé cap altre seria testimoni presencial), hi ha “més ferma la paraula profètica” (2 Pere 1:19, *SBT*). Pere novament torna a la Bíblia, assenyalant les Escriptures per a la precisa ratificació de Jesús, especialment les seccions profètiques que parlaven sobre ell. Sens dubte aquestes són algunes de les mateixes seccions a què es va referir Jesús pel que fa a ell mateix (Mateu. 26:54; Lluc 24:27). Així que, si Jesús i Pere prenen la Bíblia amb tanta seriositat, com ens atrevirem nosaltres a fer el contrari?

* A *SBT*: “faules enginyoses”. (Nota del traductor).

JESÚS A L'ANTIC TESTAMENT

Al llarg de les seves epístoles, Pere escriu amb un sentit de certesa. Sap *de què* està parlant perquè coneix *de qui* està parlant. I una raó és que sap que Jesús va ser Aquell a qui assenyalaven els profetes de l'Antic Testament. Va ser la confiança de Pere en la Paraula escrita el que el va ajudar a conèixer a la Paraula que es va fer carn (Joan 1:14).

A 1 Pere 1:10 al 12, Pere assenjala als seus lectors la Bíblia hebrea, als profetes de l'antiguitat, i al que ells van ensenyar sobre Jesús. Segons Pere, l'Esperit Sant va revelar en l'Antic Testament dues veritats crucials sobre Jesús: els patiments de Crist i les glòries subsegüents que vindrien (1 Pere 1:11). Aquests dos fils de pensament els poden trobar al llarg de tota la Bíblia hebrea.

Què ens ensenyen tots aquests textos junts sobre el que l'Antic Testament va predir pel que fa a Jesús? Salms 22; Isaïes 53:1-12; Zacaries 12:10; 13:7; Jeremies 33:14, 15; Daniel 7:13, 14.

A 1 Pere 1:10 al 12, Pere assegura als seus lectors que ocupen un lloc molt especial en la història de la salvació. A ells va ser revelat molt més del que havia estat revelat als profetes d'abans. Els profetes, de fet, parlaven a les persones de la seva pròpia època, però hi havia parts crucials dels seus missatges que no es complirien fins a la vinguda de Crist.

Algunes de les coses que havien predit els profetes s'havien complert només en el temps en què vivien els lectors de Pere. Aquests lectors podien escoltar d'aquells “qui us han evangelitzat, portats per l'Esperit Sant enviat del cel”, veritats que fins i tot els àngels desitjaven conèixer (1 Pere 1:12). Havent escoltat l'evangeli, les persones coneixien la realitat i la naturalesa del patiment i la humiliació del Redemptor amb molt més detall que els profetes de l'antiguitat. Per descomptat, haurien d'esperar, igual que nosaltres, per “la glòria que vindria després” (1 Pere 1:11). Amb la primera part d'aquestes profecies complerta, podem estar segurs que també es complirà l'última part.

Quines promeses bíbliques has vist complir-se en la teva vida? Quines estàs esperant encara que es compleixin, què signifiquen per a tu i com pots aprendre a aferrar-te a elles, passi el que passi?

TESTIMONIS PRESENCIALS DE LA MAJESTAT

Llegeix 2 Pere 1:16 al 18. Quines altres evidències diu tenir Pere per la seva fe en Jesús?

A més de la paraula profètica, Pere va ser un testimoni presencial de moltes de les coses que predicava. El cristianisme, va dir Pere, no es basa en “històries inventades” (2 Pere 1:16), sinó en esdeveniments reals que van succeir en la història, esdeveniments que ell mateix havia presenciats.

Segons els evangelis, Pere va estar present en molts dels esdeveniments crucials de la vida i el ministeri de Jesús. Va estar allà quan va predicar, va ensenyar i va fer miracles. Des d'un dels primers miracles, el de la pesca miraculosa (Lluc 5:4-6), fins veure Jesús a Galilea després de la seva resurrecció (Joan 21:15), Pere va ser un testimoni presencial de molt del que va succeir.

A 2 Pere 1:17 i 18, en quin esdeveniment en especial es va enfocar Pere, pel que fa al que havia vist personalment? Quina va ser la importància especial d'aquest esdeveniment?

Pere ressalta un esdeveniment presencial específic: la transfiguració de Jesús. Jesús havia dut a Pere, Jaume i Joan amb ell fins al cim d'una muntanya per tal de pregar (Lluc 9:28). Mentre es trobava allà amb ells, va ser transfigurat davant els seus ulls. El seu rostre brillava, i els vestits es van tornar blancs resplendents (Mateu 17:2; Lluc 9:29). Se li van unir Moisès i Elies, i una veu del cel va dir: “Aquest és el meu Fill, l'estimat, en qui m'he complagut” (Mateu 17:5).

Pere, amb Jesús, havia vist moltes coses en el seu temps; però, aquest incident es destacat. Revela que Jesús és el Fill de Déu, que el seu temps a la Terra va ser dedicat segons el pla de Déu i que tenia una relació molt especial amb el Pare. Fins i tot, amb tot el que havia vist Pere, i el que encara hauria de veure, aquest esdeveniment, que va incloure “aquesta veu que venia del cel” (2 Pere 1:18), va ser el qui va triar per destacar en aquesta epístola.

Pensa quin esdeveniment o esdeveniments han causat una impressió profunda i duradora a la teva vida espiritual i la teva fe. Quin va ser, com va impactar la teva vida i quin significat per a tu té encara avui? Per què penses que va tenir aquest impacte? Comparteix les teves respostes el dissabte a classe.

L'ESTEL DEL MATÍ ALS NOSTRES CORS

“I tenim encara més ferma la paraula profètica, en que feu bé de fixar-vos atentament, com un llum que brilla en un lloc fosc, fins que el dia claregi, i l'estel del matí s'aixequi en els vostres cors” (2 Pere 1:19, SBT). Llegeix aquest text amb cura. Què està afirmant Pere que és tan important per a nosaltres, encara avui?

Aquí, com podem veure en molts altres llocs de la Bíblia (Gènesi 1:4; Joan 1:5; Isaïes 5:20; Efesis 5:8), s'estableix una divisió entre la llum i les tenebres. Per a Pere, la Paraula de Déu va brillar com una llum en un lloc “fosc” (alguns tradueixen la paraula fosc com “sòrdid”, “brut”). Per això és tan clar que hem d’“estar atents” a aquesta llum, per seguir-la “fins que no apunti el dia i neixi en els vostres cors l'estel del matí” (BEC). Som éssers caiguts, que viuen en un món caigut i fosc. Necessitem el poder sobrenatural de Déu per guiar-nos fora d'aquesta foscor i vers la llum, i aquesta llum és Jesús.

Pere està assenyalant un objectiu als seus lectors. Hi ha qui creu que l'expressió “fins que el dia claregi” es refereix a la segona vinguda de Jesús. Encara que certament aquesta és la nostra esperança final, la idea de l’“estel del matí” que surt en els nostres cors sona més immediat i més personal. L’“estel del matí” es refereix a Jesús (Apocalipsi 2:28; 22:16). El seu sorgiment en els nostres cors sembla tenir a veure sobre conèixer Jesús, aferrar-se a ell i experimentar la realitat del Crist vivent a la nostra pròpia vida individual. Jesús no hauria de ser només una veritat doctrinal; hauria de ser el centre de la nostra existència, i la font de la nostra esperança i fe. Així que, Pere està establint una clara connexió entre estudiar la Paraula de Déu i tenir una relació salvadora amb Jesús, l’“estel del matí”.

I, per descomptat, amb la llum brillant en nosaltres, la escamparem a uns altres. “La glòria de la veritat de Déu ha de resplendir a tota la Terra. La llum ha d'il·luminar en tot lloc i en tota persona. Els que van rebre la llum han de fer-la brillar constantment. Ja que el sol ha sortit a la nostra vida, hem de reflectir la seva llum sobre el sender dels que estan en foscor” (1 Jo 1:9).

■ De quina manera el teu propi estudi de la Paraula t'ajuda a arribar a conèixer millor Jesús?

LA PARAULA PROFÈTICA MÉS FERMA

Llegeix 2 Pere 1:19 al 21. A quines profecies s'està referint Pere? Què vol dir quan afirma que *cap* profecia de les Escripures és d'interpretació privada?

A l'emfatitzar que el cristianisme no es basa en faules enginyoses (2 Pere 1:16, *SBT*), Pere ofereix dues línies d'evidència: primer, testimonis presencials (2 Pere 1:16-18); segon, les profecies de les Escripures (2 Pere 1:19-21), un argument que Pere ja el va utilitzar abans (1 Pere 1:10-12).

Pere també declara que “cap profecia de l'Escriptura no pot ser objecte d'interpretació privada” (2 Pere 1:20). En dir això, Pere no ens està prohibint estudiar les Escripures per nosaltres mateixos. Això seria molt distant dels seus pensaments quan va dir, a 1 Pere 1:13, “un cop ben faixat el vostre enteniment” o “cenyits els lloms del vostre enteniment” (*SBT*). I tampoc diria això un que va elogiar als profetes de l'antiguitat per la seva recerca diligent del significat de les profecies que havien rebut (1 Pere 1:10).

Llavors, Pere què va voler dir? L'església del Nou Testament va progressar perquè els seus membres estudiaven junts. Els cristians eren part d'un cos major (1 Corintis 12:12-14). I Pere aquí estava advertint contra el tipus d'estudi en el qual un rebutja qualsevol idea de la comunitat de creients. A l'interactuar amb altres, podem créixer junts com a comunitat. L'Esperit obra amb la comunitat i amb els individus que en són membres d'ella. Les idees poden ser compartides, refinades i aprofundides. Però aquell que treballa en solitari, refusant els consells d'altres, probablement arribi a interpretacions errades, especialment amb alguna cosa com les profecies.

En els següents versicles trobem una bona raó perquè Pere fes aquesta observació. Està escrivint a cristians que tenen en el seu mitjà a falsos profetes i falsos mestres (2 Pere 2:1). Pere els està reclamant a sotmetre la seva interpretació de les Escripures als líders de l'església com un tot. Quantes persones s'han apartat cap al fanatisme i l'error perquè no han fet cas del consell d'una comunitat de creients guiats per l'Esperit? Era un perill en aquell temps, i avui segueix sent un perill.

En general, per què és tan important mantenir-nos oberts als consells de l'església? Alhora, quins són els límits pel que fa a com de lluny hem d'anar al sotmetre'ns a altres?

LA PARAULA A LA NOSTRA VIDA

Com hem vist, Pere va posar un gran èmfasi en les Sagrades Escripures. La segona epístola de Pere 1:19 al 21 és una afirmació poderosa de la importància de la Bíblia per a la nostra experiència cristiana i per la inspiració divina de les Escripures. A 2 Pere 1:21, la seva idea és clara. La Bíblia no és producte de voluntat humana, o d'invenció humana, com altres llibres. És un llibre produït per mitjà del poder de l'Esperit Sant obrant a través dels “sants homes de Déu”.

Llegeix 2 Timoteu 3:15 al 17. Aquests textos, com ens ajuden a entendre el paper de les Escripures a la nostra vida? De quina manera aquests textos reforcen la veritat presentada a 2 Pere 1:19 al 21?

Després d'advertir a Timoteu sobre els perills que ell i l'església enfrontaven, Pau proveeix un esbós breu de la importància de les Escripures. “Tota l'Escriptura és inspirada per Déu i serveix també per a ensenyar, per a refutar, per a corregir, per a educar en la rectitud” (2 Timoteu 3:16).

Fem una ullada a aquests tres punts.

Doctrina: Les doctrines són els ensenyaments de l'església. Expressen les creences de la comunitat sobre diversos temes bíblics considerats importants en la Paraula de Déu. Idealment, cada doctrina hauria d'estar centrada en Crist, i cadascuna hauria d'ensenyar alguna cosa que ens ajudi a saber viure en harmonia amb la “voluntat de Déu, allò que és bo, allò que li agrada, allò que és correcte” (Romans 12:2).

Guia: Pau diu a Timoteu que l'Escriptura és útil “per redargüir, per corregir, per instruir en la justícia” (2 Timoteu 3:16, *SBT*). Pere fa una declaració similar quan diu que la profecia, en l'Escriptura, és com un llum que brilla en un lloc fosc (2 Pere 1:19). En altres paraules, l'Escriptura ens guia sobre com hauríem de viure la nostra vida i quines conductes són bones o dolentes. Inspirada per l'Esperit Sant, l'Escriptura no és ni més ni menys que la voluntat revelada de Déu.

“Savi per a la salvació”: Quan diu que [la coneixença de]* l'Escriptura ens pot donar “la saviesa que duu a la salvació” (2 Timoteu 3:15), Pau està emfatitzant que l'Escriptura ens assenyala a Jesús. La salvació està construïda sobre la creença que Jesús ha mort pels nostres pecats.

Doctrina, guia moral, coneixement per a la salvació: no sorprèn que la Paraula de Déu sigui com “un llum que fa claror en un lloc fosc, fins que no apunti el dia i neixi en els vostres cors l'estel del matí” (2 Pere 1:19).

---

* [Text afegit pel traductor].

PER ESTUDIAR I MEDITAR: “El primer i més alt deure de qualsevol ésser racional és el d'aprendre a investigar la veritat a les Sagrades Escripures i caminar en la llum i exhortar els altres perquè segueixin el seu exemple. Dia rera dia hauríem d'estudiar diligentment la Bíblia, reflexionant sobre cada pensament i comparant un text amb un altre. Amb l'ajuda divina hem de formar-nos les nostres pròpies opinions ja que hem de respondre a Déu per nosaltres mateixos.

”Les veritats que es troben explicades amb la major claredat possible a la Bíblia han estat envoltades en dubtes i obscuritat per homes doctes, que amb ínfulas de gran saviesa ensenyen que les Escripures tenen un sentit místic, secret i espiritual que no es aparent en el llenguatge que s'hi emprava. Aquests homes són falsos mestres. Jesús declara a persones semblants: ‘Desconeixeu les Escripures i el poder de Déu’ (Marc 12:24). El llenguatge de la Bíblia s'hauria d'explicar segons el seu significat obvi, tret que no es refereixi a un símbol o a una figura. Crist va prometre: ‘Si algú està disposat a fer la voluntat del qui m'ha enviat, veurà si això que jo ensenyo ve de Déu o si parlo pel meu compte’ (Joan 7:17). Si els homes només acceptessin el que diu la Bíblia, i si no hi hagués falsos mestres per enganyar i confondre les intel·ligències, es realitzaria una obra que alegraria els àngels i que portaria al rai de Crist milers i milers d'ànimes que actualment vaguen en l'error” (GC “La nostra única salvaguarda” 360 [656-657]).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Quins altres principis crucials estan involucrats quan busquem arribar a una clara comprensió de l'Escriptura?
2. Martí Luter va escriure: “L'Escriptura és la seva pròpia llum”. Amb això volia dir que hi ha una unitat subjacent en la Bíblia i que una part pot ser utilitzada per ajudar-nos a entendre d'altres parts. Quins són alguns exemples d'aquest principi que pots trobar?
3. A classe, repasseu les vostres respostes a la pregunta del dilluns, sobre l'esdeveniment o els esdeveniments que han impactat en gran manera la vostra experiència cristiana. Què tenen en comú, si és que n'hi ha, els esdeveniments de cada un? Què poden aprendre de les experiències els uns dels altres?
4. Si algú et preguntés de quina manera l'estudi de la Bíblia pot aprofundir el teu caminar amb el Senyor, què li respondries? Quins principis has après de la teva pròpia experiència de recerca del coneixement del Senyor Jesús per mitjà de l'estudi de la seva Paraula?

FALSOS MESTRES

Dissabte 3 de juny

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: 2 Pere 2:1-22; Joan 8:34-36; Mateu 12:43-45; Judes 1:4-9; Gènesi 18:16-33.

PER MEMORITZAR:

**“Els prometen la llibertat, ells, que són esclaus de la corrupció!
Perquè, quan un home es deixa vèncer, esdevé esclau de qui l’ha vençut”
(2 Pere 2:19).**

A la seva primera epistola, Pere, amb gran preocupació pastoral, va intentar animar els seus lectors respecte als perills de la persecució. Encara que no sabem exactament a quina forma de persecució s'estava referint, sí sabem que l'església s'enfrontaria a terribles tribulacions, a mesura que l'Imperi Romà buscava extingir el moviment creixent de persones anomenades “cristianes”.

Però Satanàs va llançar un atac en dos fronts. Certament, la persecució des de fora, és a dir, la força bruta i la violència, era una eina poderosa. Però l'església enfrontava una altra amenaça, potser encara més perillosa que la persecució externa. Es tractava de l'amenaça interna. Igual que la nació jueva, en el passat, havia hagut de lluitar amb falsos profetes, els seguidors de Jesús a l'època de Pere haurien d'haver bregat amb falsos mestres que “propagaran doctrines perniciosos”* (2 Pere 2:1) dins l'església mateixa. I, pitjor encara, Pere va advertir que molts seguirien aquestes “disbauxes” (2 Pere 2:2).

Quines van ser algunes d'aquests ensenyances de les que estava advertint Pere? Com va reaccionar Pere davant d'elles, i quines lliçons podem aprendre de les seves advertències per a nosaltres avui, a l'hora d'enfrontar també amenaces des de dins de l'església?

---

* A *SBT*: “introduiran encobertament sectes de perdició”. (Nota del traductor).

FALSOS PROFETES I MESTRES

A vegades és fàcil idealitzar a l'església primitiva, i pensar en ella com una època de gran pau i harmonia entre els primers creients en Jesús.

Això seria un error. Encara des dels dies de Jesús, l'església va enfrontar lluites, sovint des de dins (pensa en Judes). Com ens mostren les epístoles del Nou Testament, molts dels problemes van ser provocats per falses ensenyances en el seu medi. L'església primerenca va lluitar no només amb la persecució des de fora, sinó també amb problemes des de dins. En aquesta carta, Pere aborda alguns d'aquests desafiaments interns. Quins eren? “És cert que hi ha hagut també falsos profetes entre el poble, com també entre vosaltres hi haurà falsos mestres que propagaran doctrines perniciososes i, refusant l'Amo que els va comprar, atrauran d'improvis damunt d'ells un desastre. Molts els seguiran en les seves disbauxes, i per culpa seva es parlarà malament del camí de la veritat. Per afany de diners voldran mercadejar amb vosaltres, valent-se d'un llenguatge capciós. La seva condemnnació ja fa temps que es va posar en marxa, i la seva perdició no dorm” (2 Pere 2:1-3). No sembla pas una època de gran pau i harmonia interna entre els germans i les germanes, oi?

Llegeix 2 Pere 2: 1 al 3, i 10 al 22. De què ens adverteix aquí Pere? Quines són algunes de les falses ensenyances que estaven sent promogudes a les esglésies?

Segona de Pere 2: 1 probablement revela la raó per la qual el Senyor va inspirar a Pere a escriure la carta. Els estava advertint que, així com hi havia hagut falsos profetes en el passat, hi haurà falsos mestres en el futur. Pere presenta una lletania interessant d'acusacions contra aquests mestres, des de ser responsables de “sectes de perdició” (2 Pere 2:1, *SBT*) fins a portar a altres a l'esclavitud de la corrupció (2 Pere 2:19), i també una host d'altres errors. Pel que va escriure Pere, podem veure que es tractava veritablement d'ensenyaments perillosos, el que explica per què va reaccionar tan fortament contra ells. Pere no concebia la idea que la doctrina no té importància.

Observa la forta reacció de Pere contra aquestes falses ensenyances. Què hauria de dir-nos això sobre la importància de la veritat? Com podem protegir-nos contra qualsevol intent d'introduir falses doctrines a l'església?

LLIBERTAT EN CRIST?

“Perquè, proferint discursos arrogants sense sentit, sedueixen amb les passions desenfrenades de la carn els qui tot just acaben d'escapar dels qui viuen en l'error” (2 Pere 2:18). Quin advertiment ens fa Pere en aquest versicle? Què diu 2 Pere 2:19 que ajuda a explicar la seva preocupació? En el versicle 19, quina és la importància de la paraula “llibertat”?

En el llenguatge més fort possible, Pedro està advertint als seus lectors contra els perills dels falsos mestres. A 2 Pere 2:18 al 21 adverteix que aquests falsos mestres, tot i que prometien llibertat, en realitat portaven les persones a l'esclavitud.

Quina completa perversió de l'evangeli! La llibertat en Crist hauria de significar llibertat de l'esclavitud del pecat (Romans 6:4-6). Qualsevol concepte de llibertat en Crist que deixa a una persona sota l'esclavitud del pecat és el tipus d'error sobre el qual aquí està advertint Pere. Tot i que els erudits han debatut l'heretgia específica a què es referia aquí, està clarament vinculada amb la qüestió general del pecat i de l'esclavitud al pecat.

Llegeix Joan 8:34 al 36. De quina manera aquí les paraules de Crist ens ajuden a entendre el que està dient Pere?

Sigui el que sigui que estaven presentant aquests falsos mestres, estaven portant a les seves pobres víctimes, persones que feia poc havien trobat al Senyor Jesús, a tornar a la seva antiga manera pecaminosa de viure. És fàcil imaginar algun tipus d'evangeli de gràcia barata que desestimava la necessitat de puresa i santedat, cosa que els feia caure novament en la mateixa “corrupció” (2 Pere 2:19) del món de la que acabaven d'escapar. Amb raó Pere va parlar de forma tan vehement i categòrica contra aquests ensenyaments i va advertir dels resultats de seguir-les.

■ Què entens per llibertat en Crist? De què t'ha alliberat Crist?

EL GOS TORNA AL SEU PROPI VÒMIT

Llegeix 2 Pere 2:17 al 22; i Mateu 12:43 al 45. Quins són els perills quan un convers al cristianisme torna al seu anterior estil de vida?

Pere estava especialment preocupat sobre el destí d'aquells a qui els falsos mestres porten als seus antics pecats (2 Pere 2:18). Els falsos mestres prometen llibertat, però, com assenyala Pere, la llibertat que prometen és radicalment diferent de la classe de llibertat que Jesús va prometre a aquells que el segueixin.

Observa la poderosa advertència que va donar Pere. Hauria estat millor “no conèixer el camí just que no pas, un cop conegut, fer-se enrere” (2 Pere 2:21), cap als seus antics camins.

Per descomptat, això no vol dir que el cas d'ells no tingui esperança. Tots coneixem històries d'aquells que s'han apartat del Senyor i que després han tornat. I sabem que el Senyor està molt feliç quan ho fan, i joiós de rebre'ls novament (*veure* Lluc 15:11-32). Només significa que apartar-se és un curs perillós d'acció, i tampoc és una decisió plaent. Un gos que torna al seu vòmit és una forma crua i dura de descriure'l, però Pere emfatitza la seva idea amb aquesta imatge.

Potser el ressò de les paraules de Jesús a 2 Pere 2:20 sigui intencional (*veure* Mateu 12:45; Lluc 11:26). Jesús explica la paràbola d'un home que ha estat lliurat d'un esperit immund. L'esperit vaga sense un lloc propi i després torna per veure “casa meva, d'on he sortit” (Mateu 12:44). A l'arribar, la troba buida i endreçada. Llavors, es muda novament, però porta amb si diversos altres esperits més malignes que ell mateix. Com ho diu Jesús: “I l'estat darrer d'aquell home esdevé pitjor que el primer” (Mateu 12:45). El perill il·lustrat per Jesús, i que també descriu Pere, és real. El nou creient s'ha d'assegurar que les coses de l'Esperit reemplaçin les coses que dominaven anteriorment en la seva vida. Si involucrar-se en l'església i compartir la seva nova fe no reemplaçen les activitats seculares anteriors, és massa fàcil tornar als antics camins.

De quines maneres, com a família de l'església, podem nodrir millor i discipular a tots els nostres membres, especialment els més nous?

PERE I JUDES

Moltes persones han observat que el text de Judes 1:4 al 19 repeteix en gran mesura el missatge de 2 Pere 2:1 al 3:7. Quan l'Escriptura repeteix un missatge, hauríem de ser conscients que Déu desitja transmetre quelcom important. En aquests passatges similars, Pere i Judes s'esforcen per notificar-nos una veritat important: Déu està al control del destí dels malvats. Tant Pere com Judes no ens deixen cap dubte que Déu està monitoritzant de prop el mal. Ja sigui la humanitat impia o els àngels caiguts, Déu ha pres nota especial de la seva maldat i ha planificat el seu càstig en el Dia del Judici (2 Pere 2:9, 17; Judes 1:6).

Llegeix 2 Pere 2:1 al 3:7; i Judes 1:4 al 19. Quins exemples donen Pere i Judes de venjances prèvies de Déu, per emfatitzar el fet que Déu tracta amb molta serietat el pecat?

Pere i Judes registren tres exemples de la venjança de Déu en el passat. Inclouen la destrucció del món antediluvià pel Diluvi, la incineració de Sodoma i Gomorra, i l'encadenament d'éssers angèlics per a la destrucció (2 Pere 2: 4-6; 3:7; Jud. 1:6, 7). Tots aquests episodis estan embolicats en una sensació rotunda d'irrevocabilitat. Encara que l'Escriptura parla molt sobre la misericòrdia i la gràcia de Déu, la justícia de Déu també juga un paper important en la destrucció final del pecat.

Quins van ser els pecats que van comportar un càstig tan sever? Inclouen la introducció d'heretgies destructives, el menyspreu a l'autoritat, l'esclavitud de la corrupció, la perversió de la gràcia de Déu amb immoralitat llicenciosa, la negació de Jesucrist com a únic Sobirà i Senyor, la contaminació dels seus propis cossos, el parlar paraules inflades i vanes, i la difamació (2 Pere 2:1, 10, 19; Judes 1:4, 8; 2 Pere 2:18; Judes 1:10).

És interessant que aquestes descripcions no incloguin actes violents i altres atrocitats malvades que sovint ens indignen. Més aviat, descriuen pecats més subtils que tenen una cosa en comú: es tracta de pecats que de vegades són excusats dins de la comunitat mateixa de l'església. Aquest fet hauria de despertar-nos a la gran necessitat de penediment i reforma sincera a l'església.

Llegeix 2 Pere 2:12 i Judes 1:10. Aquí, Pere i Judes descriuen a aquells que estan enfrontant destrucció, havent-se degradat al punt de ser "animals irracionals" (2 Pere 2:12), o "bèsties sense raó" (Judes 1:10, *BM*), governats per l'instint. De quina manera es compara aquesta descripció amb la manera en què Déu va crear originalment la humanitat, i com pots evitar que això passi en la teva vida?

MES LLIÇONS DE L'ANTIC TESTAMENT

Llegeix 2 Pere 2:6 al 16. Quins altres exemples utilitza Pere per donar la seva advertència sobre a què ens pot portar la maldat?

La primera referència significativa a Sodoma a la Bíblia es troba a Gènesi 13:12 i 13. Lot i Abram* decideixen separar-se per raons “financeres”. Lot va triar la vall del Jordà, i “plantà les seves tendes fins a Sodoma” (Gènesi 13:12). La Bíblia comenta: “La gent de Sodoma era molt perversa i pecadora envers el Senyor” (Gènesi 13:13). Més tard, quan Déu va advertir a Abram que estava planejant destruir Sodoma, Abram va negociar un acord perquè Déu no la destruís si allà es trobaven deu persones justes (Gènesi 18:16-33). La poca probabilitat de trobar fins i tot deu persones justes a Sodoma va quedar demostrada pel que va succeir amb els missatgers enviats a visitar Lot. La ciutat va ser degudament destruïda; només Lot i les seves dues filles van escapar (Gènesi 19:12-25).

Pere d'aquesta història n'extreu dues lliçons. Primera, les dues ciutats proveeixen un exemple del càstig que recau sobre els impius (2 Pere 2:6). Segona, mostra que el Senyor sap com alliberar el just de l'aflicció i la temptació (2 Pere 2:7-9). Pere, llavors, assenyala algunes de les característiques d'aquells que van ser destruïts a Sodoma i Gomorra: segueixen la carn, caminant en concupiscència d'immundícia; menyspreen el Senyoriu; són temeraris i arrogants; i no tenen cap temor d'infamar l'autoritat (2 Pere 2:10, 11). Aquestes característiques tenen similituds a com Pere descriu als falsos mestres i els seus seguidors.

La història de Balaam es troba a Nombres 22:1 al 24:25. Havia estat contractat per Balac, rei de Moab, per maleir als israelites. Encara que reticent al principi, finalment va ser persuadit per acceptar aquesta tasca, a causa de l'oferiment d'una major suma de diners (Nombres 22:7-21). En el camí, va ser confrontat pel “àngel del Senyor” i va ser lliurat de la mort únicament quan la seva somera es va desviar. Balaam, llavors, va assotar la seva somera i només es va adonar del seu error quan van ser oberts els seus ulls, i ell mateix va veure a l’“àngel de Jehovà” (Nombres 22:22-35). Al final, Balaam va acabar beneint Israel (Nombres 23:4-24: 24). Pere va utilitzar Balaam com un exemple dels que són atrets per l'adulteri i la cobdícia (2 Pere 2:14, 15). Aquestes persones són com Balaam. Han deixat el camí que haurien de seguir.

Pensa en tot el que ens ha estat donat, tant en la Bíblia com en els escrits d'Ellen G. White. Amb això en ment, per què com adventistes del setè dia no podem dir mai que no hem estat advertits?

---

* “Abraham”, a l'edició en espanyol. (Nota del traductor).

PER ESTUDIAR I MEDITAR: Sovint escoltem cristians parlar de la “llibertat en Crist”. I, per descomptat, aquest és un concepte vàlid. Ser lliures de la condemna de la Llei i tenir la seguretat de la salvació pel que Crist ha fet per nosaltres, i no per les nostres pròpies obres, és realment ser lliures. La història de Martí Luter i l'esclavitud que va patir abans d'entendre la gràcia és un gran exemple del que pot significar aquesta llibertat. No obstant això, com vam veure en Pere, la veritat meravellosa pot ser distorsionada. “La gran veritat de la nostra plena dependència en Crist per a la salvació és a prop de l'error i la presumpció. Milers han interpretat erròniament la llibertat en Crist considerant-la una forma d'il·legalitat: i sent que Crist va venir a alliberar-nos de la condemna de la Llei, molts afirmen que la Llei ha estat abrogada i que aquells que l'observen han caigut de la gràcia. D'aquesta manera, com la veritat i l'error es troben pròxims, les ments que no siguin guiades per l'Esperit Sant seran induïdes a acceptar l'error i, en fer-ho, es col·locaran sota el poder de l'engany de Satanàs. D'aquesta manera conduiran al poble a rebre l'error per la veritat. Satanàs està treballant per assegurar l'homenatge del món protestant” (CT 326).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Medita en 2 Pere 2:19 i les altres coses que diu Pere sobre els resultats de les falses ensenyances. Per què ens hem d'assegurar d'aprendre per nosaltres mateixos les veritats crucials en què creiem? Com n'és d'important que tots estiguem d'acord exactament en què hem de creure? Quan es torna “perillós” pensar idees que són diferents de les de la resta dels nostres germans creients?
2. Observa el dur llenguatge que utilitza Pere pel que fa al tema del càstig i el Judici: “Atrauran d'improvis damunt d'ells un desastre” (2 Pere 2:1); “Seran destruïts en la seva corrupció” (2 Pere 2:12, *SBT*); “Reserva els injustos sota càstig fins al dia del judici” (2 Pere 2:9, *SBT*); “I la seva perdició no dorm” (2 Pere 2:3). Què haurien de dir-nos aquests textos, no només sobre la realitat del Judici, sinó també sobre la forta condemna de Déu a aquells que porten al seu poble a l'error?
3. Què penses que volen dir en general aquells que parlen sobre la “llibertat en Crist”, no en el context de la Llei en general (encara que alguns ho fan), sinó en el context de guardar el quart Manament, el manament del dissabte? De quina manera aquest argument ens ajuda a veure una altra forma on la idea de la “llibertat en Crist” pot ser distorsionada?

EL DIA DEL SENYOR

Dissabte 10 de juny

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: 2 Pere 3:1, 2; Joan 21:15-17; 2 Pere 3:3-13; Salm 90:4; Mateu 24:43-51; 2 Pere 3:14-18.

PER MEMORITZAR:

“Doncs bé, si rot això s’ha de desintegrar d’aquesta manera, considereu quina mena de persones cal que sigueu en els comportaments sants i piadosos” (2 Pere 3:11).

A edats passades, les persones que no creien en Déu eren considerades indignes de confiança, i fins i tot potencialment perilloses. Per què? La idea era simple: si no creien en Déu, llavors no creien en un judici futur en el qual haurien de respondre davant el Senyor pels seus fets. Sense aquest incentiu, les persones tindrien una major tendència a fer el mal.

Tot i que aquest pensament avui és més aviat antiquat (i fins i tot “políticament incorrecte”), no podem negar la lògica i el raonament **que hi ha** darrere d'ell. Per descomptat, moltes persones no necessiten la por d'un judici futur per tal de fer el correcte. No obstant això, al mateix temps, la perspectiva de respondre davant Déu podria, certament, ajudar a motivar un comportament correcte.

Com hem vist, Pere no tenia por d'advertir sobre el judici que enfrontaran els malvats davant Déu, perquè la Bíblia és clara en el fet que aquest judici vindrà. En aquest context, Pere parla sense ambigüitats sobre la fi dels temps, el Judici, la segona vinguda de Jesús i el moment en què “els elements, amb una flamarada, es desintegraran” (2 Pere 3:10). Pere sabia que tots som pecadors i, així, amb aquesta perspectiva davant nostre, exclama: “Considereu quina mena de persones cal que sigueu en els comportaments sants i piadosos” (2 Pere 3:11).

LA LÍNIA D'AUTORITAT

Pere va advertir als seus lectors sobre la classe d'ensenyances perilloses que enfrontaria l'església. Va advertir contra aquells que, mentre prometien llibertat, guiaven a les persones novament a l'esclavatge del pecat, l'oposat a la llibertat que se'ns ha promès en Crist.

Lamentablement, aquesta no era l'única ensenyança falsa que confrontaria l'església. Vindria una altra molt perillosa. No obstant això, abans d'arribar a aquesta advertència específica, Pere diu abans una altra cosa:

“Estimats, aquesta és la segona carta que us escric. En l'una i en l'altra em proposo desvetllar amb advertències la vostra sincera consciència, a fi que recordeu les paraules que els sants profetes van dir temps abans, i el manament del Senyor i Salvador que us han transmès els vostres apòstols” (2 Pere 3:1, 2).

Què està emfatitzant aquí Pere respecte el per què els seus lectors han de prestar atenció al que està escrivint? *Veure també* Joan 21: 15-17.

A 2 Pere 3:1 i 2, l'apòstol els recorda als seus lectors les paraules inspirades que els havien arribat a través dels “sants profetes” que el van precedir. Així, un cop més, els estava dirigint a la Bíblia, a l'Antic Testament. Els estava recordant que tenien “encara més ferma la paraula profètica” (2 Pere 1:19, *SBT*). Desitjava deixar ben clar que les seves creences estaven fonamentades en la Paraula de Déu. Res del Nou Testament justifica la idea que l'Antic Testament ja no és vàlid o no té importància. Per contra, és el testimoni de l'Antic Testament el que ens ajuda a establir la validesa del Nou Testament i les afirmacions que Pere estava fent sobre Jesús.

Però, hi ha més. Pere després traça una línia clara des dels “sants profetes” de l'Antic Testament fins a la seva pròpia autoritat com un dels apòstols del “Senyor i Salvador”. Va deixar en clar la crida que va rebre del Senyor per fer el que estava fent. No és de sorprendre, doncs, que parlés amb tanta convicció i certesa. Sabia quina era la font del seu missatge.

Per què l'autoritat última a la nostra vida ha de ser la Paraula de Déu, i no la cultura ni el nostre propi judici o raó? Després de tot, per quin altre motiu guardaríem el setè dia, el dissabte, si no és per la Paraula de Déu?

ELS BURLETES

Després d'assegurar-se que els seus lectors recordessin “les paraules que els sants profetes van dir temps abans, i el manament del Senyor i Salvador que us han transmès els vostres apòstols” (2 Pere 3:2), Pere arriba a la seva advertència específica. Potser, sabent de la perillositat d'aquesta ensenyança, va voler assegurar-se de transmetre l'autoritat amb la qual estava escrivint.

Llegeix 2 Pere 3:3 i 4. Quins arguments presentaran els qui són escèptics respecte del retorn de Crist?

Hi ha una similitud important entre aquells que promouen una falsa llibertat i aquells que expressaran escepticisme en relació amb la Segona Vinguda. Els del primer grup, “els qui van darrere de la carn, en concupiscència d'immundícia” (2 Pere 2:10, *SBT*); mentre aquells que neguen el retorn de Crist caminen “segons les seves pròpies concupiscències” (2 Pere 3:3, *SBT*).

(No és simple coincidència que les passions pecaminoses puguin dur a falses ensenyances, oi?).

Els burletes*, va advertir Pere, faran una pregunta concreta: “On és aquella seva vinguda que va prometre”# (2 Pere 3:4). En fer-ho, desafiaran l'antiga i constant creença dels cristians que Jesús tornarà a aquesta Terra, i que ho farà aviat. Després de tot, i especialment perquè estan parlant sobre els darrers dies, aquests burletes presentaran la innegable realitat que molts cristians han mort i les coses romanen igual que sempre.

Superficialment, no és una pregunta irracional. Fins i tot al sant Henoc, segons escriu Ellen White, li semblava que “els justos i els injustos es convertirien igualment en pols, i que aquest seria la seva fi” (*PP 73*), i això l'atribulava. Si fins i tot Henoc, que va viure abans del Diluvi, lluitava amb aquesta pregunta, quant més aquells que viurien durant els milers d'anys subsegüents, especialment durant “els darrers dies”?

I què passa amb nosaltres, avui, com *adventistes* del setè dia? El nostre mateix nom promou la idea del segon adveniment de Crist. I, malgrat això, encara no ha vingut. Mentrestant, també hem d'enfrontar els burletes i falsaris, tal i com ho havia predit Pere.

En la teva pròpia experiència de fe, de quina manera bregues amb el fet que Crist encara no ha tornat? Porta la teva resposta, el dissabte, a classe.

---

* A *BEC*: “falsaris”. (Nota del traductor).

A *SBT*: “On és la promesa de la seva vinguda?”. (Nota del traductor).

MIL ANYS COM UN DIA

A 2 Pere 3:8 al 10. De quina manera respon Pere a l'argument que presentaran els qui fan burla? Què diu ell que, fins i tot actualment, ens ajuda a entendre per què Crist encara no ha tornat?

Pere respon al qüestionament de la naturalesa constant del món. Recorda als seus lectors que no és veritat que el món ha romàs sense canvis des de la Creació (fixa't que Pere torna immediatament a la Paraula de Déu com la seva font i autoritat). Hi va haver un temps de gran maldat, després del qual Déu va destruir al món amb un diluvi (2 Pere 3:6). I, de fet, el Diluvi va portar un gran canvi, que roman amb nosaltres fins avui. Pere, llavors, diu que la següent destrucció serà amb foc, no amb aigua (2 Pere 3:10).

Pere també va escriure: “Per al Senyor un dia és com mil anys, i mil anys com, un sol dia” (2 Pere 3:8). En dir això, Pere va poder estar reflexionant en les paraules del Salm 90:4: “Perquè mil anys són als teus ulls com un dia, un ahir que ha passar, una vigília a la nit”. En altres paraules, el nostre concepte de temps no és com el de Déu; per tant, hem de ser curiosos pel que fa als judicis que emetem sobre el temps.

Segons ho veiem nosaltres, sembla haver-hi una demora en el retorn de Crist; però només estem veient les coses des de la nostra perspectiva humana. Des de la perspectiva de Déu, no hi ha demora. De fet, Pere està dient que, per la paciència de Déu, se'ns ha atorgat un temps extra. El Senyor no vol que ningú es perdi (2 Pere 3:9). El temps extra, llavors, ha estat permès per proveir a molts oportunitats de penediment.

No obstant això, adverteix Pere, la paciència de Déu no hauria de ser presa com una oportunitat per posposar una decisió per Jesús. El Dia del Senyor vindrà tan inesperadament com un lladre a la nit. Si bé un lladre que arriba de nit busca, probablement, passar inadvertit, el Dia del Senyor, encara que arribi com un lladre, certament no passarà inadvertit. En paraules de Pere: “El cel desapareixerà amb gran estrèpit, els elements, amb una flamarada, es desintegraran” (2 Pere 3:10). Així, el missatge de Pere és com el de Pau: “Ara és el temps propici; ara és el dia de salvació” (2 Corintis 6:2).

QUINA IMPORTÀNCIA TÉ?

Un jove intentava testificar a la seva mare. Li va parlar sobre la mort de Jesús i la promesa del seu retorn. Estava una mica orgullós de si mateix, pensant que havia fet una tasca eloqüent. Quan va acabar el seu minisermó sobre Jesús i la Segona Vinguda, la seva mare el va mirar i li va dir: “I què té a veure això amb mi, ara?”.

Llegeix 2 Pere 3:11 al 13. De quina manera respon Pere a la pregunta “I què té a veure això amb mi, ara”? Veure Mateu 24:43-51.

Com hem dit, el mateix nom de la nostra església revela la nostra creença en la realitat del retorn de Crist. Aquesta ensenyança és fundacional; la nostra fe cristiana no tindria sentit sense el retorn de Crist i tot el que promet.

Però, que potser no estem en perill de tornar-nos com el servent dolent de la paràbola de Mateu 24:43 al 51? Pot ser que no estiguem cometent la mateixa classe de mal presentada a la paràbola, però aquest no és el punt (després de tot, és una paràbola). Més aviat, el que adverteix la paràbola és que podríem fàcilment rebaixar els nostres estàndards, especialment pel que fa a la manera de tractar als altres, i tornar-nos més com el món i menys fervents en la nostra creença en el retorn del Senyor.

Certament, de tant en tant, ens trobem amb alguns que, presentant quadres profètics i càlculs, afirmen tenir la data del retorn de Crist. Però, en general, el perill que enfronten els adventistes del setè dia no és que estiguin fixant dates per al retorn de Crist. Més aviat, el perill és que, en passar els anys, la promesa de la Segona Vinguda comenci a jugar un paper molt més petit en els nostres pensaments.

Sí, com més temps estem aquí, més a prop estem de la Segona Vinguda. D'altra banda, com més temps estem aquí, més fàcil es fa pensar en la seva vinguda com una cosa tan llunyana que realment no té cap impacte en la nostra vida diària. L'Escriptura adverteix en contra d'aquesta classe de complaença. Com va dir Pere, si Jesús ha de tornar, i hem d'enfrontar el Judici, els cristians hauríem de portar vides de santedat i pietat (2 Pere 3:11). La realitat de la Segona Vinguda, qualsevol sigui el moment que això passi, hauria impactar la manera en què vivim ara.

Quant impacte té, en la teva vida i els teus pensaments diaris, la realitat de la Segona Vinguda? Què et diu la teva resposta sobre la teva vida i la teva fe?

UNA APEL·LACIÓ FINAL

Pere acaba la seva epístola amb un tema que l'ha impregnat des de l'inici: portar vides santes i cuidar-se de no ser desviats per “l'error dels malvats”* (2 Pere 3:17).

Llegeix 2 Pere 3:14 al 18. A qui està apel·lant Pere, i de què està advertint en aquesta apel·lació?

Què interessant resulta que Pere acabi la seva epístola amb una apel·lació als escrits del “nostre estimat germà Pau” (2 Pere 3:15, *SBT*). Pau també va escriure de la necessitat de viure en pau mentre esperem la segona vinguda de Jesús, i d'utilitzar el temps per desenvolupar vides santes (*veure* Romans 2:4; 12:18; Filipencs 2:12).

Fixa't, també, la manera en què la referència de Pere als escrits de Pau mostra que el que va escriure Pau era altament valorat ja en els inicis de la història del cristianisme. No es pot determinar si Pere s'està referint a la col·lecció sencera dels escrits de Pau que es troba avui en el Nou Testament, o només a un grup d'ells. No obstant això, els comentaris de Pere mostren que les cartes de Pau eren tingudes en alta estima.

Finalment, Pere comenta que els escrits de Pau poden ser malentesos, igual que altres parts de les Escripures. La paraula grega *grafa* significa, literalment, “escrits”; però en aquest context, clarament, vol dir “escrits sagrats”, com ara els llibres de Moisès i dels profetes. Aquí hi ha evidència molt primerenca que s'havia atribuït als escrits de Pau la mateixa autoritat que a la Bíblia hebrea.

Al seu torn, considerant el que vam llegir abans sobre falsos mestres que prometen llibertat, no és difícil d'imaginar a les persones utilitzant els escrits de Pau sobre la llibertat i la gràcia per excusar comportaments pecaminosos. Pau va emfatitzar fortament la justificació només per la fe (Romans 3:21, 22), però res en els seus escrits dona a les persones llicència per pecar (*veure* Romans 6: 1-14). El mateix Pau va haver de bregar amb aquest error relacionat amb el que havia estat predicant i ensenyant sobre la justificació per la fe; i Pere adverteix que aquells que capgiren els seus escrits ho fan sota el risc de “la seva pròpia perdició” (2 Pere 3:16, *SBT*).

Quines decisions pots prendre ara mateix que poden ajudar-te a portar la mena de vida a la que hem estat cridats a viure en Crist Jesús?

---

* A *SBT*: “l'error dels que no tenen principis”. (Nota del traductor).

PER ESTUDIAR I MEDITAR: Des de la nostra perspectiva, pot semblar que la Segona Vinguda s'estigüés demorant molt. Jesús òbviament sabia que ens sentiríem d'aquesta manera i, en algunes paràboles, ens va advertir el que podria succeir si no som curosos i atents durant aquest temps. Prenguem, per exemple, la paràbola –esmentada a la secció del dimecres– dels dos servents a Mateu 24:45 al 51. Tots dos esperaven al seu senyor, però van arribar a dues conclusions diferents sobre el seu retorn. Un va decidir que havia d'estar preparat per quan el senyor tornés en qualsevol moment. L'altre va dir que el senyor es demorava i, per tant, va prendre aquest “retard” com una oportunitat per actuar amb maldat.

“Com que no sabem l'hora exacta de la seva vinguda, se'ns ordena que vetllem. ‘Feliços aquells criats que l'amo, quan arribi, els trobi vetllant!’ (Lluc 12:37). Els que vetllen esperant la vinguda del seu Senyor no esperen en ociosa expectativa. L'espera de la vinguda de Crist ha d'induir els homes a témer el Senyor i els seus judicis sobre els transgressors. Els ha de fer sentir el greu pecat que implica rebutjar els seus oferiments de misericòrdia. Els que esperen al Senyor purifiquen les seves ànimes obeint la veritat” (DTG 588).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. A classe, comenteu les respostes a la pregunta del dilluns sobre la Segona Vinguda. Quines són algunes de les maneres en què breguem amb el fet que Crist encara no ha tornat? Què podem aprendre de les respostes dels altres?
2. Quins ensenyaments, pràctiques i creences sostenim com adventistes del setè dia que no sorgeixen de la cultura, ni de la raó, ni de la tradició, sinó que provenen únicament de la Paraula de Déu?
3. Com hem vist durant aquesta setmana, Pere va relacionar les tendències i les passions pecaminoses amb les falses ensenyances. La lliçó contenia aquesta declaració: “No és simple coincidència que les passions pecaminoses puguin dur a falses ensenyances, oi?” Per què no és una coincidència? Quines podrien ser les variades connexions entre les dues?
4. Albert Einstein va presentar al món la sorprenent idea que el temps no és absolut. És a dir, depenent d'on ets i com de ràpid t'estiguis movent, el temps al teu marc de referència serà diferent del d'una altra persona en un altre marc de referència. El punt és que el temps és una cosa molt misteriosa i actua de maneres que no entenem plenament. Com podria aquesta idea ajudar-nos a entendre que, per a Déu, el temps no és el mateix que per a nosaltres, especialment en el context de la demora de la segona vinguda de Crist?

PRINCIPALS TEMES

D'1 I 2 DE PERE

Dissabte 17 de juny

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Isaïes 53:5, 6, 9; Levític 16:16-19; 11:44; Romans 13:1-7; 1 Corintis 14:40; 2 Timoteu 3:16.

PER MEMORITZAR:

“Ell mateix portà els nostres pecats en el seu cos sobre la fusta, a fi que nosaltres, havent mort als pecats, visquem per a la justícia: per la ferida d'Ell van ser guarits” (1 Pere 2:24, SBT).

La primera i segona encíclics de Pere van ser escrites amb propòsits pràctics. A 1 Pere, la gran temàtica que Pere va abordar va ser la persecució que estaven enfrontant els cristians. A 2 Pere, la gran temàtica van ser els falsos mestres. Pere va escriure enèrgicament i amb autoritat, intentant animar els seus lectors i advertir-los pel que fa als reptes que tenien per davant.

L'important és que Pere respon a les dues problemàtiques en termes teològics. El patiment causat per la persecució va portar a Pere a meditar en els patiments i la mort de Jesús, que va resultar en la nostra salvació. Els falsos mestres haurien d'enfrontar la realitat del Judici, que passarà després que Jesús torni a aquesta Terra. Aquests són alguns dels temes que Pere tracta a les seves dues cartes.

La lliçó d'aquesta última setmana del segon trimestre de 2017 s'enfocarà amb més detall en cinc dels temes dels que va escriure Pere: el patiment de Jesús que va portar a la nostra salvació; la nostra resposta pràctica al coneixement que Déu jutjarà les nostres accions en el Judici Final; l'esperança que tenim en el proper retorn de Jesús; l'ordre en la societat i en l'església; i el paper que té l'Escriptura en proveir una guia per a la nostra vida.

EL PATIMENT, JESÚS I LA SALVACIÓ

Llegeix els següents passatges d'1 Pere, i anota el que cada un revela sobre la salvació:

1:2

1:8, 9

1:18, 19

2:22-25

3:18

Quan Pere esmenta la salvació, generalment és en el context dels patiments de Jesús com a Substitut dels pecadors. Per exemple, a 1 Pere 2:22 al 24, quan Pere escriu sobre el patiment de Jesús, utilitza un llenguatge que reflecteix a Isaïes 53:5, 6 i 9. “[Jesús] mateix portà els nostres pecats en el seu cos” sobre la Creu i “per la ferida d’Ell van ser guarits” (1 Pere 2:24, *SBT*) revelen les idees de substitució i sacrifici.

En molts dels sacrificis descrits a la Bíblia hebrea, els pecadors portaven les seves ofrenes al Temple i posaven les mans sobre els animals. Aquest acte transferia simbòlicament el pecat del pecador a l'animal, que després moria en lloc del pecador (Levític 4:29, 30, 33, 34; 14: 10-13). La impuresa del pecat que s'acumulava a l'altar era purificada i tretada en el Dia de l'Expiació (Levític 16:16-19).

La sang del sacrifici jugava un paper important en l'expiació pel pecat. Els cristians han estat comprats per la sang preciosa de Jesús (1 Pere 1:18, 19). Pau, també, va expressar la mateixa idea de substitució: Jesús, qui no va conèixer pecat, es va fer pecat per nosaltres (2 Corintis 5:21). Com declara 1 Pere 3:18, Crist va patir pels pecats, el just (Jesús) pels injustos (nosaltres).

Com Pau (Romans 3:21, 22), Pere emfatitza la necessitat de la fe. Com diu als seus lectors: “A qui estimeu sense haver-lo vist [...] perquè teniu segur el resultat de la fe, la vostra salvació” (1 Pere 1:8, 9). La salvació no es guanya amb un comportament pietós, sinó que és atorgada quan creiem en allò que Jesús ha fet per a nosaltres i ho acceptem com el nostre Salvador personal. La nostra seguretat es troba en ell, no en nosaltres. Si estigués en nosaltres, quina seguretat real tindríem?

Per què Jesús, el nostre Substitut, és la gran esperança de salvació? Quin consol pots obtenir d'aquesta meravellosa veritat?

COM HAURÍEM DE VIURE?

Una temàtica a la qual torna Pere més sovint que qualsevol altra és presentada en l'exhortació que fa a 2 Pere 3:11: “Doncs bé, si tot això s'ha de desintegrar d'aquesta manera, considereu quina mena de persones cal que siguem en els comportaments sants i piadosos”.

Llegeix els següents textos. Què diu Pere sobre el comportament cristià? 1 Pere 1:15-17, 22; 2:1; 3:8, 9; 4:7-11; 2 Pere 3:11.

Pere considera el comportament cristià en molts llocs de les seves dues cartes, i cert nombre d'aspectes reapareixen una i altra vegada. Primerament, Pere emfatitza dues vegades la relació entre el judici de Déu i el comportament cristià (1 Pere 1:17, 2 Pere 3:11). Déu jutjarà les accions de tots. Així, un cristià hauria de viure una vida de santedat.

Segon, diverses vegades Pere esmenta que els cristians haurien de ser sants. A la Bíblia hebrea, les coses que són santes són posades a part per a ser utilitzades en el Temple (Èxode 26:34; 28:36; 29:6, 37) o per als propòsits de Déu (per exemple, el dissabte; Gènesi 2:3). De fet, el pla de Déu era que el seu poble fos sant, així com ell és sant, un tema que també esmenta Pere (Levític 11:44; 19:2; 1 Pere 1:15, 16). El procés de posar alguna cosa a part com a santa es diu “santificació”, i el desig de Pere és que els seus lectors siguin santificats per l'Esperit i siguin obedients a Jesús (1 Pere 1:2).

Tercer, Pere proveeix alguns detalls pel que fa al tipus de comportament apropiat per a aquells que són santificats. Haurien de rebutjar la malícia, l'engany, la falsedat, l'enveja i tota maledicència (1 Pere 2:1). Haurien de tenir unitat d'esperit, amor els uns pels altres i una ment humil (1 Pere 3:8, 9). Haurien de tenir bondat, pietat i amor (2 Pere 1:5-7). De fet, han de mantenir amor constant (1 Pere 4:7-11). Finalment, Pere insta els seus lectors a descarregar totes les seves ansietats sobre Jesús (1 Pere 5:7).

Com podem aprendre a animar-nos els uns als altres de manera que no impliqui emetre judici, i a viure la mena de vida a la qual Pere ens està cridant a les seves epístoles?

ESPERANÇA EN LA SEGONA VINGUDA

Llegeix els següents textos d'1 Pere, i anota el que es diu sobre els esdeveniments futurs:

1:4

1:17

4:5, 6

4:17

---

2 Pere 3:1-10

Una de les problemàtiques crucials que enfrontaven aquells que van llegir i van escoltar la primera epístola de Pere per primera vegada era la persecució. Pere consola als seus lectors amb el pensament que, tot i que la seva vida pugui posar-se difícil per causa de la persecució, hi ha una recompensa futura que els espera en el cel, una recompensa que no els serà pas presa. En el mateix inici de la seva primera carta, Pere esmenta que els cristians tenen una herència incorruptible al cel per a ells (1 Pere 1:4).

Pere ressalta dues coses que passaran en el futur: el Judici Final i la destrucció del mal per foc. En altres paraules, Pere mostra que, tot i que ara hi hagi persecució, es farà justícia i judici, i els creients rebran la seva recompensa eterna. També esmenta el Judici en tres llocs diferents (1 Pere 1:17; 4:5, 6, 17). Diu que Déu el Pare jutja a tots els éssers humans imparcialment segons les seves obres (1 Pere 1:17). Assenyala que Jesús mateix està a punt per jutjar els vius i els morts (1 Pere 4:5). I també fa l'observació intrigant que el Judici comença per la casa de Déu (1 Pere 4:17). Pere emfatitza que “els malvats” [a *SBT*: “els homes impius”] seran destruïts en una tempesta de foc global (2 Pere 3:7). Pere dedica temps a tractar amb els problemes que sorgien pel que fa a si Jesús veritablement anava a tornar (2 Pere 3:1-10). Assenyala que la “demora” de la segona vinguda de Jesús té el propòsit de permetre que les persones es penedeixin i siguin salves. També assenyala que la certesa de retre comptes en un futur hauria de convèncer a tots de viure una vida santa i sense taca.

Així, per molt que Pere estigui enfocat en l'aquí i l'ara, i en la vida cristiana pràctica, tot i això manté davant els seus lectors l'esperança futura que els espera. En síntesi, siguin quines siguin les circumstàncies del moment, han d'avançar en fe i obediència.

Per què nosaltres també hem d'avançar en fe i obediència, més enllà de les circumstàncies? Quina altra opció hi ha?

ORDRE A LA SOCIETAT I A L'ESGLÉSIA

Llegeix els següents passatges. Què diu Pere en aquests textos sobre la importància del lideratge del Govern i de l'església, i com haurien de respondre els cristians a tots dos? Com haurien d'aplicar les seves paraules a les nostres situacions actuals, més enllà del lloc on ens toqui viure?

1 Pere 2:11-21

---

1 Pere 5:1-5

Pere vivia en una època on els cristians eren ocasionalment perseguits pel Govern i per les autoritats religioses. Això fa que sigui molt important el que ell i Pau tenen a dir sobre el paper apropiat de les autoritats governamentals (1 Pere 2:13-17; Romans 13:1-7). Tant per a Pere com per a Pau, les autoritats terrenals han estat posades per Déu mateix per actuar com a fre per a aquells que fan maldat. Per descomptat, hi ha moments en què els poders governants poden ser un problema. Els cristians enfrontaven això en l'època de Pere, i només hauria d'empitjorar durant molts anys.

Però, en general, la idea és que un bon Govern hauria de preservar la llei i l'ordre, i la seguretat. Encara avui, hi ha exemples en què la llei i l'ordre han estat trencats, i un pot veure la necessitat desesperada d'un Govern raonable. És veritat, un bon Govern és una de les benediccions que Déu ha donat a la humanitat.

Sense cap mena de dubtes, Pere compartiria la convicció de Pau que també és important un bon govern eclesiàstic. Pau insisteix: “Però que tot es faci amb dignitat i amb ordre” (1 Corintis 14:40), en els serveis d'adoració de l'església. Pere també demana als líders de l'església: “Pastureu el ramat de Déu que teniu al vostre càrrec, no per força, sinó amb bona disposició, tal com Déu mana, sense intenció de treure'n profit, sinó amb un propòsit desinteressat” (1 Pere 5:2). Han de fer-ho amb humilitat i cura. Les esglésies locals també necessiten ser ben guiades. Els bons líders proveeixen visió i coherència, i capaciten a altres per exercir els seus dons espirituals per a la glòria de Déu.

Primera de Pere 5:5 diu que hem de revestir-nos de humilitat els uns envers els altres. Com podem aprendre a fer això? Què pots fer tu mateix per aplicar això a les teves pròpies interaccions amb els altres?

LA PRIMACIA DE LES ESCRIPTURES

Llegeix els següents passatges. Què diuen sobre la Bíblia que podria ajudar-nos a entendre quin paper hauria de tenir avui en la nostra vida i en la nostra fe?

1 Pere 1:10-12

---

2 Pere 1:16-20

---

2 Pere 3:2

---

2 Pere 3:16

A la seva segona carta, Pere confronta als falsos mestres. Dirigeix l'atenció dels seus lectors a dues fonts d'autoritat, quan diu: “A fi que recordeu les paraules que els sants profetes van dir temps abans, i el manament del Senyor i Salvador que us han transmès els vostres apòstols” (2 Pere 3:2). Avui, tenim el mateix recurs de les paraules dels “sants profetes”, és a dir, l'Antic Testament. Els apòstols ja no són vius entre nosaltres, és clar, però en un sentit tenim quelcom de millor: el seu testimoni inspirat, tal com és revelat al Nou Testament. Mateu, Marc, Lluc i Joan ens van deixar la història definitiva de la vida, la mort i la resurrecció de Jesús. A Fets dels apòstols, se'ns ha deixat el registre de les activitats dels apòstols. I, de fet, podem llegir les paraules inspirades dels mateixos apòstols. Pau escriu clarament sobre l'autoritat de la Paraula de Déu (2 Timoteu 3:16). Pere, llavors, dirigeix l'atenció dels seus lectors a l'Escriptura com la font d'autoritat doctrinal i moral.

A 2 Pere 3:16, Pere adverteix als seus lectors que, tot i que l'Escriptura és la font de la veritat, sense una atenció acurada al missatge que l'Esperit Sant desitja que entenguem, la font de la veritat mateixa pot ser mal interpretada, i això pot portar a conseqüències terribles.

Les seves paraules haurien de ser, ara, un bon recordatori per a nosaltres sobre els principis bàsics per estudiar la Bíblia. Hauríem de llegir tots els passatges de les Escriptures amb oració, amb atenció al seu context dins el capítol, el llibre i la mateixa Bíblia sencera. De què estava parlant l'autor específicament quan el va escriure? Hauríem de llegir-lo a la llum de les circumstàncies històriques en què va ser escrit. En el cas d'1 i 2 Pere, seria el context de l'Imperi Romà del segle 1. Hauríem de llegir la Bíblia en recerca d'aprenentatge espiritual i conscients que la salvació atorgada gràcies a la mort expiatòria de Crist és el centre del missatge bíblic (1 Pere 1:10-12). Finalment, hauríem de llegir la Bíblia en el context de la nostra pròpia vida. Quina veritat desitja Déu que rebem? Com podem aplicar la Paraula a la nostra pròpia vida, de manera que sigui una contribució positiva per al Regne de Déu?

PER ESTUDIAR I MEDITAR: Fins i tot enmig d'una densa teologia, les epístoles de Pere col·loquen un fort èmfasi en la vida cristiana i en com hauríem de tractar-nos els uns als altres. En altres paraules, si bé necessitem conèixer la veritat tal com és en Jesús, també ens cal *viure la veritat*. A prop de l'inici, ens trobem amb aquestes importants paraules: “Havent purificat les vostres ànimes amb l'obediència de la veritat per mitjà de l'Esperit per *tenir* un amor fraternal sense fingiment, estimeu-vos ferventment els uns als altres amb un cor pur” (1 Pere 1:22). Fixa't com Pere relaciona la purificació de la nostra ànima amb l'obediència a la veritat. La veritat ens canvia, fent-nos persones que s'estimen mútuament amb fervor i “amb un cor pur”. L'obediència, la puresa del cor i l'amor, tres coses que estan relacionades entre si. Aquest és l'ideal al qual hauríem d'aspirar. Pots imaginar com de diferent seria la nostra vida i les nostres esglésies si seguíssim aquest consell? Pensa en el que faria per la unitat de l'església, per exemple. “Germans, portareu l'esperit de Crist amb vosaltres en tornar a les vostres llars i a les vostres esglésies? Suprimireu la incredulitat i la crítica? Estem arribant a un temps quan com mai abans haurem d'unir-nos i treballar conjuntament. En la unió està la força. En la discòrdia i la desunió hi ha tan sols debilitat” (MS 2: 429).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. A 2 Pere 3:12, l'apòstol va escriure que hauríem d'estar “esperant i apressant la vinguda del dia de Déu, en el qual els cels s'inflamaren i es dissoldran, i els elements s'abrusaran i es fondran!” (SBT). Què vol dir amb que hauríem d'“apressar” el Dia de Déu? De quina manera podem apressar el Dia de Déu, és a dir, la Segona Vinguda?
2. Diem que la naturalesa és el “segon llibre” de Déu. Lamentablement, igual que amb el primer llibre de Déu (la Bíblia), aquest segon llibre també pot ser malinterpretat. Per exemple, per a moltes persones el missatge de disseny i propòsit ha estat eliminat de la naturalesa, reemplaçat per la noció darwiniana de mutació a l'atzar i selecció natural. El món, se'ns diu, en realitat no ha estat dissenyat; més aviat, només ens sembla que és així. Com, llavors, hem de llegir i interpretar aquest segon llibre de la manera correcta? Quins són els límits del que el segon llibre pot ensenyar-nos sobre Déu? Què podem obtenir del primer llibre que pot ajudar-nos a entendre correctament el segon? Què passa quan la nostra interpretació de la naturalesa (el segon llibre) contradia la nostra interpretació de la Bíblia (el primer llibre)? On rau el problema?